

ПРАВО СЛАВИМО!

СВАРОГ

ВІП'АЄМО!

10 років рідному часопису

УКРАЇНА – 10 РОКІВ ЗІ “СВАРОГОМ”!

1995

ВІТАЄМО НАШ РІДНИЙ ЧАСОПИС!

2005

“СВАРОГ” читають:

В Україні, Росії, Білорусі,
Польщі, Болгарії, Сербії,
Словаччині, Чехії, Литві,
Вірменії, Грузії, Марій Ел,
Киргизії, Греції, Англії, Франції,
Німеччині, Канаді, США,
Австралії.

“СВАРОГ” можна передплатити
шляхом замовлення:

Поштова адреса:

Галині Сергіївні Лозко,
до запитання, Київ-61, 03061,
Україна

e-mail: rod@svaroh.info
rod@svitonline.com

Свідоцтво про Державну
реєстрацію друкованого засобу
масової інформації:
КВ № 10936

Державний комітет телебачення
і радіомовлення України

Телефон редакції працює з 18 до
20 години: (044)408-61-25

Наш р/рахунок: № 260023561
у Солом'янському відділенні
№ 5445 Ощадбанку України,
МФО 320326, м. Київ.

Підписано до друку 25.05.2006 р.
Формат 60x90 1/8. Друк офсетний.

Фіз. друк. арк. 11+0,5 вкл.

Зам. № 605-151-1048.

Друк П ДП “Такі Справи”

РЕДАКЦІЯ:

Засновник та головний редактор

Галина Лозко

Редакційна колегія:

Анатолій Богород, Оріяна Дронюк

ВІТАЄМО!

*Оріслава Тсика та Цвітану Тамаль
зі Шлюбом за Звичаєм Предків!*

*Щасливий той пан Оріслав, що Цвітану узав,
Щаслива тая панна Цвітана – Оріславу віддана!
Заворожили Вам Щасття і Добро, щоб усяке зло утєкло,
Бо Ви – діти чесного Роду, маєте гарну вроду –
і плодіть, і ростіть діточок Рідному Народу!*

ВІТАЄМО!

*Львівську Тромаду Рідновірів “Таличани”
і її Жрицю Яринчу*

з державною реєстрацією!

Поета Руслана Морозовського –

з нагородою Орденом Святослава Хороброго!

Рідновіра Михайла Семенця –

з 85-літтям!

Народного художника України Анатолія Куца –

з 60-літтям!

Члена Редколегії “Сварога” Анатолія Богорода –

з 40-річчям!

*Зичимо усім нашим ювілярам,
дружам, подвижникам і жертводавцям –
міцного козацького здоров'я і щасття,
насаги і високих творчих злетів до нових Перемог!*

На першій стор. обкладинки: картина Тетяни Ягодкіної “Квіти Небу!”

На четвертій стор. обкладинки: картина Тетяни Ягодкіної
“Додоли – Волхвині дощу”.

© “Сварог”. Конфесійний часопис Релігійного центру
Об'єднання Рідновірів України

Видруковано за благодійної підтримки П ДП “Такі Справи”
Україна, 03067, Київ, вул. Виборзька, 84

ПРАВО СЛАВИМО!

Релігійно-історичний та науково-пізнавальний часопис
Об'єднання Рідновірів України

SVAROH

The religious historical and scientific popular magazine of the Union of the Believers of the Ukrainian Native Faith. It prints materials from the history of religion of the ancestors of the Ukrainian people, theological works by professor Volodymyr Shayan, descriptions of customs and rites of ancient faith, authentic prayers, ritual song with notes, the calendar of the Svaroh Circle's holidays.

ЗМІСТ

випуск 19–20

10 літ зі "Сварогом"!..... 3

НОВИНИ

Святова хода "За Рідну Віру!"..... 6
Реабілітація Рідної Віри (Звернення)..... 8
Захист Хортиці..... 11
Недоцільність христетики в школі..... 12
Віче Українських Рідновірів..... 13
Неприпустимість продажу Землі..... 15

БОГОЗНАВСТВО

Зореслава. Я в серці маю те, що не вмирає..... 16
Володимир Шаян. Оссян правдивий і неправдивий..... 17
Микола Бандрівський. Перунові сокири..... 20
Павло Туласв. Рідним Богиням і Березиням..... 22
Священна книга Арійської Богині..... 28

СВЯТИНИ

Право славимо! Лист про Храм Рідних Богів..... 17
Галина Лозко. Храм Миробога в Буші..... 20

ВЕЛЕСИЧ

Перунів Воїн..... 34
Руслан Морозовський. Поклик Роду..... 36

КОЛО СВАРОЖЕ

Рідні Свята 7514 літа від Трипілля..... 41
Дивочас – він же гороскоп..... 44
Правомир Косянчук. Астрономія..... 44
Світослава Велеградська. Місяцю Молодий..... 45
Андрій Шкарбан. Старші Зоряниці..... 50
Вальпургієва Ніч – Свято Труд..... 51
Анатолій Богород. Коло Свароже в творчості
Анатолія Куца..... 52

СВІТОВИД

ІХ Всеслов'янський з'їзд у Мінську..... 54
Етнорелігія (Доповідь та інтерв'ю
Галини Лозко)..... 54
Шегор Расате. Моє повернення в Кіммерію..... 60
День народжується Вночі..... 62
Варг Вікернес. Древня Релігія..... 64
Лужичани – венди..... 67
Алексей Широпаєв. Україна:
повернення до себе..... 68
Співробітництво: Україна – Франція..... 70
Гійом Фай, Жан-П'єр Тіленон, Паскаль Ланд..... 71

БИЙ. ПЕРУНЕ!

Волхвиня Зореслава. Таємні механізми
ідеологічної боротьби з Рідною Вірою..... 72

НАШІ ДРУЗИ

Міжнародна Асоціація Бойового Гопака..... 75
Володимир Пилат. Чоловік-Лицар..... 76
Катерина Тарновська. Бойове мистецтво
жіноч..... 77
Володимир Пилат. Світогляд воїв Гопака..... 78
Григорій Омельченко. Повернення
до Рідної Віри..... 79
Родовідне Дерево. Листи..... 81
Некролог Волхва Вірменії Слака Какосяна..... 83

ВО ВРЕМ'Я ОНЕ

Іван Франко (до 150-ліття з дня народження)..... 84
Одонацер – славетний князь рутенів (з нової
книги Галини Лозко)..... 86

КНИЖКОВИЙ ОГЛЯД

..... 87

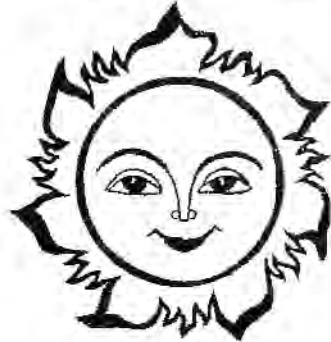
При передруці наших матеріалів посилання на часопис "Сварог" обов'язкове!
Рукописи, надіслані до редакції, не рецензуються, не повертаються, не горять!

УКРАЇНЬСЬКА РІДНА ВІРА

- * піднімає дух української нації до найвищої досконалості;
- * повертає народові втрачені шляхетні цінності;
- * підносить свободу духу і національну гідність;
- * загартовує стійкість і відпорність чужим ідеологіям.

СИМВОЛ ВІРИ

ВІРУЮ:

В усіх Українських Богів,
Єдиних у Сварозі,
Вічних і незнищених,
Як Всесвіт,

ВІРУЮ:

В триєдність світів
Права, Ява і Нава,
Створених Сварогом
І удержаних в Ньому.

ВІРУЮ:

В Божественне
народження українців –
Онуків Дажбожих,
І в силу Предків,
яка перебуває
З нами завжди.

ВІРУЮ:

В Радість Життя Вічного,
В чистоту Душі праведної,
Яка ніколи не зникає,
А переходить у нове тіло.

НАША ВІРА ПРАВДИВА, БО ПРАВО СЛАВИМО!

(Затверджено Першим
Всеукраїнським Собором Рідної
Віри 25 серпня 1998.)

СЛАВА ВЕЛИКА

Роду Українців
Славу співаймо! Слава!
А Рожаницям
Шану складаймо! Слава!

Слава Сварогу –
Нашому Богу! Слава!
Слава Дажбогу,
Слава Перуну! Слава!

Славу співаймо
Матері-Славі! Слава!
Дані, Моконі,
Лелі і Ладі! Слава!

Слава Симарглу й
Велесу-Богу! Слава!
Слава Стрибогу,
І авіки слава! Слава!

Хорсу-Ярилу,
Живі і Спасу! Слава!
Богу Купайлу
І Свіговиду! Слава!

Праву співаєм
Славу Велику! Слава!
Дажбовим Внукам –
Ора нащадкам! Слава!

Боги й Богині –
І нам Берегині! Слава!
Слава Українцям
І Україні! Слава!

ЗАСТОРОГИ НАЩАДКАМ

ЗАСТОРОГА ПЕРША

Не цурайся Роду свого,
Його Звичаю та Мови,
Бо рідна Мова і Звичай
Зберігає енергію нації.

ЗАСТОРОГА ДРУГА

Не оскверняй Душу
Чужинськими звичаями,
Бо чужа пісня і молитва
Дає силу твоєму ворогові

ЗАСТОРОГА ТРЕТЯ

Будь терплячим,
Але не допускай наруги
Над твоїми
Рідними Святинями.

ЗАСТОРОГА ЧЕТВЕРТА

Не руйнуй природу,
Серед якої живеш,
Бо цим ти відбираєш майбутнє
У своїх нащадків,
Зрубуєш гілку Роду свого.

ЗАСТОРОГА П'ЯТА

Не потурай ворогам
Свого народу;
Якщо треба –
Ставай до Священного Бою.

ЗАСТОРОГА ШОСТА

Не віддавайся в рабство,
Бо хто прийме рабську смерть,
Той у Вічність відійде рабом.

ЗАСТОРОГА СЬОМА

Не зраджуй
Віру Дажбожих онуків,
Бо чужа віра
Руйнує Дух і тіло,
Знищує націю.

(Волховник, Правослов, – К., 2002)

10 ЛІТ ЗІ “СВАРОГОМ”!

“Ми прийшли сюди з Зоряних світів Сварожих...”

Дорогі наші Побратими і Посестри, шановні друзі й численні шанувальники “Сварога”! Нині нашому часопису виповнилося 10 років. Уже з Купальського свята 1995-го, — з часу появи на світ першого рідновірського видання в Україні, — ми отримуємо сотні листів, переважно позитивних, ширих і доброзичливих. Негативних листів, як правило, одишпиті, та й ті — сердиті до смішного. Якось ще в 1996-му одна жінка із Закарпаття (прізвище не пригадую) написала гнівного листа на цілий шкільний зошит, де, окрім погроз прийти до Києва і побити редактора посеред Майдану, кілька разів з роздратуванням запитувала: “Де ви взяли голову?!” Був також випадок, коли один з набожних християн, побачивши язичницьке вилання, спересердя розірвав журнал на шматки. Наші шановні читачі вже знають, звідки взявся той фанатизм, який наче залізнимі лептатами тримає зашорену біблією свідомість, та все ж ми віримо в перемогу світлого розуму.

Тож, мабуть, у цю 10-ту річницю нашого Сварожого життя, слід розповісти читачам, хто ми та звідки взялися. Наша редколегія завжди була невеликою. Переважно ми готували кожен випуск втроях, залучаючи до співпраці авторів статей. Мені, як Головному редактору, завжди допомагали двоє помічників: макетувальник та іноді коректор. У різний час нашими макетувальниками були етнографи Анатолій Богород та Оріяна Дронюк, а коректорами — язичницький композитор Вогнедар Шапошник та поетеса Вогнедана Ралко (Борисюк). Як бачите, ніхто з членів редколегії не був професійним журналістом чи видавцем, але нами керувало шире прагнення передати своєму народові

істину про Рідних Богів. Що і як виходило в нашого творчого колективу — судити нашим читачам. А ми продовжуємо працювати во славу Рідних Богів, щораз наснажуючись їхньою потужністю і вірою в перемогу животворних сил Природи.

Нині все більше людей включаються в Коло Сварожого життя і боротьби за звільнення рідного народу з чужовірської зомбі-кабали. За ці майже 15 років Незалежності України, коли різні партії, організації, рухи та окремі особистості яскраво проявилися в своїй діяльності (як благодійній, так і злодійській), ми всі вочевидь переконалися, хто є хто. Нині навряд чи в когось виникне сумнів у наших патріотичних намірах та ширості наших ідей. Так, дійсно, багато людей пишуть, що ми з’явилися, “як сніг на голову”, або як “трім з ясноного неба”, або “як промінь сонячного світла в темряві християнської ночі”. То й справді, звідки ж ми взялися?

Судіть самі. Я народилася на Миколаївщині в селищі Єлапець, що неподалік Скіфського Ексампаю, де може й досі під товщею віків лежить ще не знайдений (а може й знайдений?) славнозвістий Меч Арся. Анатолій Богород родом з Вінниччини, де віковічні скелі Гайдамацького яру не раз чули молитви жерця Миробога. Вогнедар Шапошник паролжений у Борисполі, де в густому сосновому бору ще відлунює посвист волхва Соловія, прозваного християнами “розбийником”. Наші чарівні постеси Вогнедана Ралко та Оріяна Дронюк народжені у столярному граді Києві, де й досі на Старокіївській горі височить головний жертовник України, а старезна 400-літня Липа збирає шанувальників Рідних Богів під своєю густою кроною. Всі ми — діти нашої святої Матінки Русі-України, з дитинства вслухалися в широчінь рідного степу, шум зелених дібров і плескіт Дніпрових хвиль, щоб відчутти Дух нашої сивої давнини, і голос рідних Предків, і Силу рідної Землі. Отож, як вважав Ф. Ніцше, “ми вийшли із лабіринту тисячоліть”. Дехто з наших друзів називає часопис “Сварог” великим проривом в інформаційному просторі, схожим на блискавку, що пробиває хмари світового хаосу. Для нас це висока оцінка нашої праці.

А починали ж ми з самвидавського збірника на 16-ти сторінках тиражем, мабуть, не більше 50 примірників. Перше видання поширювали способом ксерокування з комп’ютерного набору Надії Денисюк, яка погодились набрати текст новим для того часу способом. Та й взагалі, кожен випуск “Сварога” має свою особливу історію, що нині становить цікавість хіба що для наших постійних шанувальників.

Сьогодні, наші друзі, вже маючи всі нові випуски, шукають ті давні, ще перші числа, які вже стали раритетом, щоб скласти цілісний набір у своїх домашніх бібліотечках.

Часом нелегким був наш шлях до читачів. Наприклад, другий випуск я надрукувала в Малинській друкарні ще “допотопним” способом, – тоді набирали тексти вручну з металевих шрифтів. Я протягом цілого місяця мусила їздити з Києва в Малин електричками, щоб верстати та коригувати цей випуск. Поки номер готувався, друкарня не відала, що це за замовлення, його ніхто не цензурував – “були б кошти сплачені”. Однак, друкувати наступний третій випуск поліграфісти категорично відмовилися, бо як прочитали, що вони видрукували, то схопилися за голову та й поспішили відхриститися від таких замовників. Бо в 2-му числі був надру-

кований фрагмент праці Фрідріха Ніцше “Антихрист або прокляття християнству”. Написана понад сотню літ тому праця не на жарт налякала друкарів, здавалось би вихованих в душі радянського атеїзму. Так, реанімація “християнських цінностей” відбувалася на наших очах дуже швидко. Це було свідченням того, що наш народ в душі своїй завжди був високо релігійною нацією. Не його вина, що замість Рідних Богів, йому так вправно підклали чужого Ієсуса, що народ у ширості своїй, навіть не помітив цю підступну “обміну”...

Мабуть буде цікаво й те, що третій випуск набирався і ма-

кетувався під самим носом у християн – в Печерській Лаврі. А четвертий, уже підготовлений до друку набір, представники тієї “окаянної” нації, просто знищили, і, взявши чималі гроші, хутко й безслідно зникли. Прийшлося друкувати його репринтним способом з тимчасово зробленого ксероксу макета, який чудом зберігся у моєму видавничому портфелі. Ці труднощі нам випадали в 1995–1997 роках, однак ми щоразу долали їх вперто та наполегливо. Тому про поліграфічну якість ми тоді й не мріяли. Згодом, завдяки підтримці з боку українських рідновірів Канади, ми придбали власного комп'ютера і зробили перший випуск з кольоровою обкла-

динкою (№5), з якого почалися творчі пошуки власного стилю. Невеликі обсяги часопису (48 сторінок), що були типовими для випусків 5–10, скоро стали замалими.

Слава Богам, що у нас з'явився наш український видавець, рідновір Сергій Данилов, достойний лицар Ордену Святослава Хороброго! Завдяки очолюваному ним видавництву “Такі Справи” та його благодійній підтримці, наш часопис набув сучасного поліграфічного вигляду та більшого формату (78 сторінок). Нумерація випусків подвійна, оскільки раніше ми видавали по два числа на рік, а нині робимо один більшого обсягу з кольоровими вкладками.

Ще одна цікава тема, що також стосується історії журналу, – це офіційна відмова в його державній реєстрації, про яку ми досі намагались мовчати, щоб видання, бува, не за-

боронили. Журнал виходив як конфесійний збірник. Нині – і це подвійне наше свято – часопис “Сварог” нарешті, отримав Свідомство про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації.

Хоча сфера поширення, як зазначено в Свідомстві, загальнодержавна, але наш “Сварог” відомий далеко за межами України.

Його читають у багатьох країнах світу, де є наша діаспора, та всі слов'яни, які розуміють українську мову. Кілька випусків “Сварога” має в своїй бібліотеці й президентська родина.

По різному можна ставитися до проблем, які висвітлює наш часопис, та одне безперечно, байдужим він не залишає нікого. Отож, щоб

Галина Лозко дарує часопис “Сварог” Першій леді України Катерині Ющенко-Чумаченко

– для Вас і Ви – для “Сварога”!

За словами пісняра Вогнедара: “Ми прийшли сюди з Зоряних світів Сварожиж!” Будьмо ж достойні цього!

*З повагою і вдячністю за співпрацю,
засновниця і головний редактор Галина Лозко*

ВІТАЄМО! ВІТАЄМО! ВІТАЄМО!

ДОРОГІ УКРАЇНСЬКІ БРАТИ!

Ми, вірменські Рідновіри поки що єдиної у Вірменії громади рідновірів “Арордінері Ухт” (Заповіт синів Ара, Бога-отця вірмен), і я, представник рідновірської молоді Вірменії, вітаємо Вас із 10-літтям часопису “Сварог” і бажаємо нових творчих успіхів.

Сьогодні, як ніколи, нашим співвітчизникам потрібна інформація про Рідну Віру Предків, про Рідних Богів. І Ви, на чолі з шановною Волхвиною Зореславою, незважаючи на приховану дискримінацію з боку глобалістів та їхніх аморальних ЗМІ, здійснюєте справжній героїчний чин, видаючи цей чудовий журнал. Ми, вірменські Рідновіри, знайомі й цінуємо журнал, який передає українцям дух їхніх великих Пращурів – князя Святослава Хороброго і Володимира Шаяна.

Вірменські язичники, у міру можливості і в міру наших уявлень, готові співпрацювати з усіма споконвічно арійськими громадами рідновірів, а Вашу діяльність ми сприймаємо як новий факт приходу Космічної Весни. Ми добре розуміємо, що тільки всевітній розвиток і зв'язки Рідновірів відновлять природний порядок на Землі.

Дійсно, Ваш часопис “Сварог” і вся структура Об'єднання Рідновірів України робить дуже потужну велику справу для відновлення Рідної Віри та природної ієрархії на Землі.

Хай живе Вірменія-Урарту-Арагат!
Хай живе Україна-Русь!
Хай живе Рідна Віра!
Слава Роду Арійському!

Тиран АРОРДІ (Е.Н.).

ПОЗДРАВЛЕНИЕ ОТ “АТЕНЕЙ”

От имени редколлегии русского международного журнала “АТЕНЕЙ” посылаю искренние поздравления и наилучшие пожелания дружескому изданию “СВАРОГ” в связи с его 10-летним юбилеем.

На наших глазах часопис Объединения Родноверов Украины (ОРУ) превратился из местного национального журнала во влиятельное славянское и панарийское издание общеславянского значения. Его с интересом читают не только в Киеве, Львове, Канаде и США, а также в Москве, Петербурге, Калуге, Сибири и Дальнем Востоке.

Благодаря выдающимся трудам по этнологии и религиоведению профессора Галины Сергеевны Лозко, “СВАРОГ” стал одним из центральных печатных органов родноверов-язычников, а его издатель и главный редактор была избрана Координатором Родового Славянского Веча.

Особую благодарность я выражаю Волхвине Зореславе за то, что она наиболее объективно и полно в Украине освещает интеллектуальную жизнь новых правых России, не забывая о нашем “АТЕНЕЕ”. От души желаю членам редколлегии “СВАРОГА”, его постоянным читателям и друзьям дальнейших успехов. Во славу Родных Богов!

Павел Владимирович ТУЛАЕВ,
учредитель и главный редактор
журнала “АТЕНЕЙ”

Москва, 7 мая, 2006 года

*Істина рано чи пізно
вийде на світ Божий,
а брехня буде
повержена в прах.*

Народна мудрість

СВЯТКОВА ХОДА “ЗА РІДНУ ВІРУ!”

24 серпня 2005 р. у Києві на День Незалежності Об'єднання Рідновірів України спільно з Вічем Українських Рідновірів, Рунвірою і Українським Звичаєвим козацтвом ім. Князя Святослава провело акцію “За Рідну Віру!”. До богослужіння і святкової ходи рідновірів вулицею Хрещатик приєдналася громадська організація Рух Українського національного Відродження “Гідність, Солідарність, Культура” та інші організації, що ґрунтуються на язичницькому світогляді.

Мета маршу Рідновірів України полягала в тому, щоб продемонструвати громадськості і Уряду України появу відродженої традиційної

конфесії, яка з кожним роком все активніше любивається рівних прав на свободу совісті та віросповідання. Рідновірам відмовлено в отриманні землі для будівництва храму, лідери язичницького руху дискриміновані. В той же час відбувається зрошення церкви з держпаратом, насадження в школи християнської етики, як гриби після дощу ростуть християнські церкви (причому часто за державний рахунок). Всі ці та інші проблеми буди підняті рідновірами під час маніфестації. Головним документом, прийнятим на мітингу, стала Заява “Про нагальну потребу відновлення історичної справедливості плодо Рідної Віри”.

Це була одна з перших масових акцій рідновірів за 14 років незалежності України. Близько тисячі людей з Києва та інших регіонів почали свій хід сільним Богослужінням біля головного жертovníка країни (капище, розкопане Вікентієм Хвойкою на початку ХХ ст. Національний Музей Історії України), Обряд здійснила Верховна Волхвиня України Зореслава.

Далі колона демонстрантів з язичницькими і національними прапорами та гаслами рушила на центральну вулицю столиці Хрещатик. Хоча запланований маршрут був виконаний не цілком — до пам'ятника язичницькому Богу Світовиду для покладення квітів демонстрантів не пропустили, оскільки вулиця Володимирська була перекрита у зв'язку з перебуванням сім'ї Президента з духовенством різних аврамічних конфесій у Софійському соборі. На Хрещатику з молитвою до Предків рідновіри поклали квіти до пам'ятника засновникам Києва: Кипо, Щеку, Хориву і сестрі їхній Либелі. Колона пройшла бульваром Шевченка до пам'ятника Великому Кобзарю, до підніжжя якого цього ж дня вранці покладала квіти Президент. Тут відбувся головний мітинг рідновірів, що тривав близько півтори години, і завершився народними та язичницькими піснями, а також священною Братською в Ботанічному саду.

Проте державні ЗМІ подали інформацію в дуже згладженому дусі, мовляв: "рідновіри пройшли Хрещатиком, скандуючи "Слава Перуну!". Мітинг біля пам'ятника Великому Кобзарю зні-

мав канал НТН, однак інформацію про традиційну конфесію українців не було показано. Головна мета святкової ходи "За Рідну Віру" не була ніде представлена належним чином. Хоча маніфестанти прийняли цілий ряд звернень до Президента і Уряду України, серед яких, крім вимоги офіційної реабілітації Рідної Віри були: Звернення щодо неприпустимості продажу ЗЕМЛІ, з приводу недоцільності введення християнської етики в школі як обов'язкової дисципліни, з приводу недоречності будівництва церкви на Тарасовій горі у Каневі, щодо недопущення відбудови Десятинної церкви, а також Відкритий лист представників українських рідновірських організацій до Президента України, Прем'єр-міністра України, Голови Верховної Ради України, керівників українських політичних партій, організацій, об'єднань, засобів масової інформації, педагогічної громадськості, всіх небайдужих українців стосовно планів керівництва Міністерства України у справах молоді та спорту щодо ліквідації дитячих будинків і інтернатів та розширення сфери міжнародного усиновлення українських дітей-сиріт.

Головними гаслами були: "За Рідну Віру!", "Слава Рідним Богам!", а також вимоги про неприпустимість приватизації землі, вимога повернення графі "національність до паспортів", засудження примусової свангелізації учнів та студентів, вимоги надання землі для будівництва Храму Рідних Богів, у якому Рідновірам вже вкотре відмовлено.

Інформвідділ ОРУ

Освячення прапора Тернопільської організації НІСО біля Головного Жертovníка України, 24 серпня 2005 року.

ЗВЕРНЕННЯ

ДО ПРЕЗИДЕНТА, ВЕРХОВНОЇ РАДИ ТА УРЯДУ УКРАЇНИ ПРО НАГАЛЬНУ ПОТРЕБУ ВІДНОВЛЕННЯ ІСТОРИЧНОЇ СПРАВЕДЛИВОСТІ ЩОДО РІДНОЇ ВІРИ

Передмова:

Чому ми до Вас звертаємося

Повідомляємо Вам, що поруч із уже традиційною християнською релігією, в Україні існує ще більш давня Рідна Віра наших Предків. Релігійний центр Об'єднання Рідновірів України як традиційна українська конфесія, офіційно зареєстрована в Державному комітеті у справах релігій, продовжує багаті духовні традиції власної етнічної релігії, що бере витокі від культури Трипілья, Скіфії та Київської Русі, є її спадкоємцем і правонаступником.

У своїй Присязі українському народові (інавгураційній промові) Ви обіцяли, що кожна конфесія України матиме змогу молитися в своєму Храмі. Можливості мати свій храм ми безрезультатно добивасмося ось уже понад десять років, але від кучмівської влади ми не отримували жодної писемної відповіді на свої клопотання. Після Жовтогарячої Революції ми з надією подали на Ваше ім'я клопотання щодо виділення Рідній Вірі ділянки землі під будівництво Храму Рідних Богів на Замковій горі (традиційно та історично язичницькій Святині). Цей лист був прийнятий Вашою Адміністрацією за №443/168 7-01 від 26.01.2005 року. Але ми у відповідь отримали лише ефемерну записку від Державного Управління екології та природних ресурсів у м. Києві (№06-610/146 від 26.04.05 за підписом С.Соколової) з переліком 16-ти документів, які нібито треба представити тільки для того, щоб це питання могло бути коли-небудь розглянуте. Згодом нам надійшла відповідь від Київського міського голови (за підписом В. Ялового № 225-КР-399 від 4.05.05), в якій категорично сказано: "Вважаємо за *недоцільне* розміщення Храму Рідних Богів на Замковій горі" *.

Такі необдумані рішення державних чиновників дискредитують Ваші, пане Президенте, добрі наміри і обіцянки та змушують нас пояснити Вам ситуацію докладніше.

Дискредитація Рідної Віри християнською церквою

Православна церква в Україні протягом цілого тисячоліття постійно боролася з язичництвом (Рідною Вірою) у всіх її проявах. Держава і досі не визнає нашу релігію за традиційну, а УПЦ, УГКЦ та РПЦ, як правило, відносять релігійні об'єднання язичницького напрямку до числа "єретичських сект", віра яких є "смертельним гріхом". Хоча, насправді сектою, в науковому розумінні, є течії, які відколотися від основної релігії. В цьому сенсі саме християнство є сек-

тою юдаїзму, від якого воно відділилося завдяки проповіді Ісуса і, поширившись вогнем і мечем на всі народи, стало світовою релігією.

Наша Рідна Віра споконвічно була самодостатньою природною етнічною релігією. Ми знаємо, що в священних писаннях християн, юдеїв, мусульман є заклики до пограбування і навіть вбивства язичників і будь-яких інакомислячих, знищення їхніх священних місць. Слідуючи цим книгам, церковні батюшки оголошують язичників ворогами Бога і української держави, розпалюють ворожнечу по відношенню до нас з боку суспільства і державних органів. Нашому українському суспільству не подається в повному обсязі інформація про існування конфесії Рідної Віри, нас не запрошують ні на які міжконфесійні діалоги. Натомість поширюються наклепи на Рідну Віру (наприклад, виступ на 5-му каналі Дмитра Степовика, що пібито "язичники приносять людські пожертви", те саме стосується деяких газет і виступів представників церкви на радіо "Ера", Третьому каналі "Духовного відродження" та інших ЗМІ). Все це формує громадську думку про язичників, що не відповідає дійсності і суперечить реальним фактам. Таким чином, у суспільстві склалися стереотипи, сформовані тривалим наклепом та релігійною нетерпимістю до рідновірів з боку церковних священнослужителів.

Церква поширює думку, що язичництво померло, що воно згубне для душі, що треба відшукати спілкування з рідновірами. Проте ми живі і зберігаємо стародавній світогляд, традиції і вірування, духовну культуру нашого народу. Досі державні діячі часом просто не знають про те, що багато людей в Україні є сповідниками споконвічної Предківської Рідної Віри. Ми — такі ж громадяни України, як і всі інші, і держава зобов'язана захищати наші права нарівні з правами християн, юдеїв, мусульман, буддистів та інших.

І нині, коли наші лідери піддані релігійній дискримінації, звільнені з роботи, творчих спілок, їм відмовляють у захисті наукових праць про етнічну релігію і т.д., Ви, пане Президенте, виступаєте за необхідність введення в школах християнської етики, не замислюючись, які наслідки буде мати таке зрощення державної влади, науки і освіти з церквою. Чи Ви думаєте про те, які стануться репресії відносно людей, що сповідують будь-які інші духовно-світоглядні релігійні вірування, які входять у суперечність з церковним віровченням, і перш за все — це корінні язичницькі, природні і патріотичні вірування українців!

* Поки верстався цей номер часопису, на Замковій горі розпочалося будівництво християнської церкви св. Катерини

*Рідна Віра**як єдина альтернатива світовому глобалізму*

У всьому світі нині чисельність язичників склалася близько мільярда осіб, вони продовжують свої традиції в Індії, Китаї, Японії, країнах Америки, Південно-східної Азії та Африки. Хай не дивує Вас той факт, що нині на протизагу глобальному нашестю універсалізму, в усіх країнах світу виникають течії за відродження етнічної Рідної Віри. У 1998 році створено Світовий Конгрес Етнічних релігій (WCER), з'їзди якого відбуваються щороку у всіх країнах, де відроджується язичницька віра. Вони вже відбувалися в Литві (кілька разів), Німеччині, Греції, Бельгії, Індії. Нещодавно язичницькі національно-природні вірування були офіційно на державному рівні визнані в Ісландії та Литві, Греції, автономних республіках Росії (Марі-Ел, Чувашиї). Язичництво – це природна етнічна релігія, завдяки якій багато народів світу зберігають свою національну самосвідомість.

Конфесії Рідної Віри вже діють у сусідніх з нами країнах Росії, Польщі, Болгарії, Словаччині, Сербії та ін. Слов'янські народи, близькі за походженням, мовою та типом культури, об'єднують зусилля в боротьбі за свої релігійні права. Перше Родове Слов'янське Віче відбулося в Києві у 2003 р. і ця традиція продовжується – щороку з'їзди слов'ян-рідновірів відбуваються в різних слов'янських країнах. Язичники-рідновіри вже виробили ряд документів, спрямованих на порозуміння з урядами своїх держав та конфесіями світових релігій. До цих документів належать: Декларації Світового Конгресу Етнічних Релігій (Литва-1998 та ін.), Ухвали Родового Слов'янського Віча (Україна-2003, Білорусь-2004, Росія-2005), Бітшевське і Коломенське звернення (Росія-2002) та ін.

Ми – рідновіри України, зберігаємо стародавні вірування, культуру, родові звичаї і високий дух наших Предків, не зважаючи на тисячолітні переслідування з боку держави і світових релігій. Ми бачимо і шануємо в Природі Божественну сутність у всьому її розмаїтті, ми віримо, що Життя, Розум, Дух, Моральність, дані людству в багатоманітних формах, які названі рідними іменами наших Богів: Сварога, Перуна, Світовида, Велеса, Лади, Мокощі, Долі, Стрибога, Білобога і Чорнобога, Марени, Ярила і Лелі та багатьох інших, що є різними іпостасями Всесвіту. Сліди такої традиції знаходимо: у пам'ятках Кам'яної могили, скіфських курганах, капишах острова Хортиці та гори Богит (Тернопільщина), на Житомирщині й Полтавщині (Голунь), Вінниччині (Бушівське святилище) і в горах Карпат; у писемних текстах – стародавніх літописах, Велесовій Книзі, "Слові о полку Ігоревім"; в усній традиції, фольклорних скарбах народної пісні та казки – все це цілеспрямовано знищувалося церквою при пособництві та потуранні князів, що зрадили стародавню віру і звичаї Предків. Основою нашого світогляду

є триєдність: Рідна Земля – Рідна Мова – Рідна Віра. Ця тріада по праву може стати наріжним каменем національної ідеології кожної поважної держави!

*Про нагальну необхідність
відродження історичної справедливості
щодо Рідної Віри*

Нині українська держава визнала факт політичних репресій у радянський період і факт переслідувань за релігійними мотивами до і після революції 1917 р. відносно християнської автокефальної церкви, ісламу, юдаїзму та інших конфесій. Держава визнала необхідним в ім'я історичної справедливості компенсувати завдані людям і релігійним організаціям збитки. Так, сверям повернуто десятки синагог, татарам дозволено будівництво сотень мечетей по всій території України.

То чому ж для Рідної Віри в Україні не знайшлося достойного місця для будівництва хоча б одного храму Рідних Богів? У той час, як будуються тисячі християнських церков (причому, часто за державний кошт), відкриваються синагоги і мечеті, наш Уряд байдушкий до автентичної української конфесії? Чому Президент України віддає на поталу бездушним бізнесменам Хортицькі святині, де і донині зберігаються язичницькі капища і жертівники, де прийняв свій останній бій наш славетний князь Святослав Хоробрий – князь-язичник, який не зрадив Віру Предків, де й досі витає волелобний дух наших героїв-козаків? Чому Президент віддав останній наш притулок у Києві (шівострів з дубовим гаєм на Верблюжій затоці), де ми молилися до Рідних Богів, чужинським бізнесменам для побудови гольф-клубу та інших, часом непристойних розваг? Чому досі в регіонах України чиняться законодавчі перешкоди в реєстрації наших громад, чому досі ми позбавлені можливості облаштувати свої культові місця і здійснювати обряди за древніми звичаями наших Предків?

Якщо всі ці запитання досі лишаються без відповіді, то висновки зробити не важко. Нижче падає нема куди. Духовне і моральне зубожіння українського суспільства – наслідок здійснення глобального плану, запущеного в дію світовими космополітичними релігіями. Зрада минулого, забуття корінної віри своїх давніх Предків, спотворення історії – одна з глибинних причин сучасної трагедії України, її розпаду на сотні ворогуючих партій, політичних і релігійних угруповань.

Тисячолітнім переслідуванням, дискримінації, війні проти Рідної Віри повинен бути покладений край. Настав час відловити історичну справедливість щодо репресованого українського язичництва (автентичної віри слов'янських народів), яке зазнало найбільших збитків від тисячолітньої державної та церковної політики. Держава повинна повернути священні місця язичникам, зробити їх доступними для відвідування і проведення там обрядових дій, віддати ці священні місця під захист Рідної Віри.

Наші вимоги до Президента як гаранта Конституції України такі:

Ми подаємо клопотання щодо здійснення історичної реабілітації етнічної праукраїнської конфесії Рідної Віри (язичництва) **, визнання її (поруч з християнством) традиційною релігією України, надання рівних прав згідно нині діючої Конституції України, а також, враховуючи духовно-моральні та матеріальні збитки, завдані державою та панівною церквою, – надання *пільг та матеріальної допомоги* на побудову храмів Рідної Віри та духовних навчальних закладів.

Ми також вважаємо за необхідне добиватися наступних змін у державній політиці нашої країни відносно релігій, зокрема Рідної Віри.

1. Держава повинна визнати і *привселюдно засудити факт багатовікових гонінь* і дискримінації язичників, прихильників усіх національно-природних вірувань народів України, і в першу чергу, українців як титульної нації України.

2. Держава також повинна визнати велику роль язичництва як традиційної віри, в збереженні духовних надбавь наших Предків і державності України, її непересічне значення як основи морально-звичаєвої системи українського народу і головного чинника його національної самосвідомості та самобутності.

3. У якості компенсації за зруйновані священні місця, за переслідування і загибель багатьох язичників, за релігійну дискримінацію нині сущих рідновірів, держава повинна створити рівні правові умови для рідновірських громад, виділити рідновірам необхідні для язичницьких обрядів природні місця або приміщення без будь-якої орендної платні, на підставі права кожного громадянина користуватися загальнонаціональним надбанням, надати роботу і компенсувати моральні збитки дискримінованим рідновірам.

4. Держава повинна відмовитися від насадження в систему освіти релігійних курсів, що мають тенденцію до духовної монополії (євангелізації), спотворення історії, агресії і дискримінації, запобігти насильницькому релігійному навчанню і його нав'язуванню, надати рівний доступ до інформації про всі релігійні конфесії студентам і школярам, військовослужбовцям та іншим категоріям населення, забезпечити паритетне поширення різних релігійних поглядів через державні ЗМІ. Щоб запобігти розповсюдженню релігійного екстремізму, держава може і повинна зобов'язати учбові духовні установи різних конфесій увести світські релігієзнавчі курси, спрямовані на виховання віротерпимості і світоглядної різноманітності.

5. Держава не повинна допускати до розповсюдження релігійними організаціями стародавньої літератури, яка суперечить законодавчим нормам сучасних суспільств, без спеціальних іс-

торико-релігієзнавчих коментарів. Такими вважаємо окремі книги Біблії та Тори, де містяться заклики до вбивств, розправ, дискримінації інакомислячих, зокрема власних дітей батьками і навпаки, заклики до знищення або осквернення святих місць, гаїв і язичницьких храмів (наприклад, Біблія: 2М: 22.19; 3М: 20.27; 5М: 13.13–17; Марка: 9.42; Луки: 19.27 та багато інших).

6. Вважаємо за доцільне здійснення неупередженої релігієзнавчої експертизи цих книг, які досі визнаються "святим письмом" і служать керівництвом до дії для християнських і юдейських общин. Коментарі до їхніх "святих книг" повинні роз'яснювати історичний контекст і неприпустимість сприйняття цих текстів як морально-релігійного розпорядження, як божественної вимоги до віруючих у сучасних умовах. Конфесії, які не приймуть цієї законної вимоги, не повинні одержувати права на ведення релігійної діяльності в Україні.

7. В плані державної реабілітації традиційної конфесії Рідної Віри та в якості компенсації завданих протягом століть збитків: надати за державний кошт приміщення для Української Духовної Академії Рідновірів (створеної та офіційно зареєстрованої в Держкомрелігій України) для навчання священнослужителів Рідної Віри; виділити ділянку землі та надати фінансову підтримку для будівництва храму Рідних Богів в одному з історично належних язичникам Святих місць м. Києва (як наприклад, Замкова гора, Дитинець, Старокиївська гора чи ін.).

Такою ми хочемо і сподіваємося бачити державну політику відносно релігій і свободи совісті в Україні та реальні дії Уряду щодо відновлення історичної справедливості. Відмова державних органів від конструктивного розгляду цих пропозицій буде нами розглядатися як продовження політики дискримінації Рідної Віри та її діячів, утиски свободи совісті і клерикалізації України.

Ми відаємо, що настане час, коли світ з усією ясністю усвідомить, що переслідування язичництва в Україні, як і в інших країнах світу – це історична трагедія світового масштабу.

Ми, Рідновіри України, поки що становлячи релігійну меншину, боротимемося за відновлення історичної справедливості щодо народних вірувань в ім'я продовження Рідної Традиції, во славу Рідної Землі, з пам'яттю про наших безвинно загиблих Волхвів!

Слава Рідним Богам! Слава нашим Предкам! Слава Україні!

*Координатор Родового Слов'янського Віча,
Голова Об'єднання Рідновірів України,
Верховна Волхвиня України
Зореслава (Галина Лозко)
Координатор громад ОСІДУ РУНВіри
Мирослав (Михайло Марченко)
7 січня 2006 р.*

** Журнал "Персонал" № 4, 2006 (с. 50), публікуючи це Звернення, у цьому місці навмисно додав аббревіатуру організації, яку ми не вважаємо автохтонною. Ми публікуємо первинний варіант тексту, який був надісланий Президенту України В. Ющенку.

ЗВЕРНЕННЯ

Об'єднання Рідновірів України та Віча Українських Рідновірів до Президента та Уряду України – на захист давніх Святинь острова Хортиця

Острів Хортиця – священне серце України. Для кожного свідомого українця це місце пов'язане, насамперед, із згадками про Запорозьку Січ, нашу героїчну козацьку вольницю. Саме тут розміщений Музей історії козацтва, тут зберігаються численні слов'янські, половецькі та скіфські кам'яні статуї Богів, тут, згідно встановлених табличок, "охороняються державою" десятки історичних пам'яток. Для Рідновірів України здавна ці місця стали справжньою святинєю. На щорічні поклоніння Рідним Богам, до обеліска на місці останнього бою славетного князя Святослава збираються сотні, навіть тисячі українців з усіх куточків нашої держави і зарубіжжя. На Хортиці археологами розкопано десятки язичницьких каплиць арійської доби, свідків древньої духовної культури. Без перебільшення можна сказати, що кожна п'ять Хортицької землі насичена кров'ю героїчних лицарів, захисників Батьківщини, а кожен камінь тут – священний.

Та на жаль, останнім часом обласні керівники Запоріжжя за підтримкою злочинного іноземного капіталу, розробили план перетворення національної святині України на приватні володіння олігархів. Розвицнулося ширококомісійне будівництво, яке включило в себе побудову моста через острів Хортицю та цілої низки розважальних комплексів. Внаслідок такого будівництва будуть знищені історичні пам'ятки багатотисячолітньої давнини та унікальна природа заповідної зони острова. Як не дивно, але з приходом нової влади, яка начебто повинна була б опікуватися народними святинами, будівництво на острові не тільки не зупинилось, а й розгорнулось посиленими темпами.

Розуміючи, яка біда насувається, Рідновіри Запорозького краю першими забили тривогу. Під час зустрічі з Президентом України на Хортиці, вони добилися згоди на перенос будівництва в інше місце. Але Віктор Ющенко не дотримав слова. Будівництво тільки прискорилося. Доведені до відчаю, Рідновіри Запоріжжя 26 червня 2005 р. звернулися по допомогу до Об'єднання Рідновірів України (ОРУ), а з 28 червня оголосили безстрокове голодування на майдані Незалежності в м. Києві. Рідновіри ОРУ підтримали вимоги голодуючих. Було організовано кілька розширених акцій протесту. Вже в перший день у вечірніх новинах телебачення були повідомлені спільні вимоги Рідновірів України. Майже два тижні

тривали акції протесту. Нарешті, коли подія набула великого розголосу і привернула інтерес зарубіжних засобів масової інформації, будівництво було призупинено. Але П. Порошенко, під чийм керівництвом здійснюється цей проект, не звернув уваги ні на вимоги рідновірів, ні на накази Президента: він повідомив, що міст буде збудовано, бо багато коштів уже туди вкладено.

Рідновіри м. Києва 10–11 вересня 2005 р. здійснили подорож до Хортицької святині, щоб на власні очі переконалися, що відбувається. Примуючи від одного до іншого каплиці, ми побачили безліч молоденьких дубків, дбайливо огорожених камінням. Це – нещодавно посажені школярами 2000 жолудів від старезного Запорозького дуба пустили свої молоденькі пагіщці. Нарешті перед нашим поглядом відкрилася велична картина: на глибині два-три метри в 15-тиметровому археологічному розкопі ми побачили кам'яне святилище, якому на думку вчених, близько п'яти тисяч років. З наших грудей разом вирвався вигук захоплення і розпачу. Рідновіри з благоговінням спустилися до древнього жертовника. Босими ногами ми ступали на розпечену землю, а з неба вбирали в себе животворний потік Божественної енергії. Щира спонтанна молитва про порятунок Хортиці линула з наших душ до Сварога.

Ми вийшли на берег Дніпра, і тут сімдесят киян стали свідками безмежного нахабства і найганебнішого святотатства Петра Порошенка – вже будуються дві опори, що височіють над водами Дніпра поблизу Преображенського моста. Наступна опора за планом злочинців має пройти через саме каплице Штислячоліття до н. ч. Це – ніж в серце нашої землі!

Чи зупинить Президент України, наш Верховний Гетьман і гарант конституції, цю злочинну руку? Застерігаємо, що це – не буденна вимога, це знакова подія! Закликаємо всіх людей доброї волі підтримати нашу вимогу про порятунок Священної Хортиці. Від цього, без перебільшення, буде залежати доля України!

12 вересня 2005 р.

Голова Об'єднання Рідновірів України
Волхвина Зореслава (Г. Лозко)
Координатор громад ОСІДУ РУНВіри
Мирослав (М. Марченко)

ЗВЕРНЕННЯ

Об'єднання Рідновірів України та Віча Українських Рідновірів до Президента України, Верховної Ради та Уряду України з приводу недоцільності введення християнської етики в школі

Шановні керівники держави!

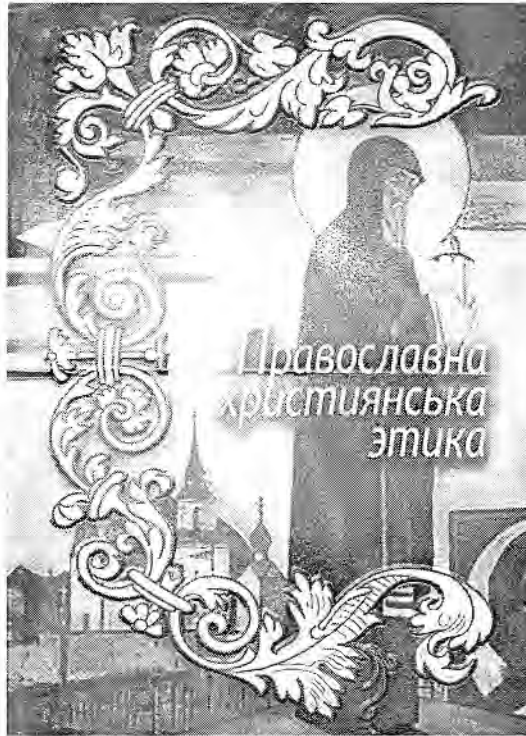
Нещодавно Президент України оголосив про введення у школах християнської етики (чи Закону Божого, тобто Біблії), яке заповідливими освітянами уже з 1 вересня цього року планується впровадити в середню, а подекуди і вузівську освіту.

Мусимо нагадати державним діячам і особисто вельмишановному Віктору Андрійовичу Ющенку, що за ніш діючою Конституцією України: "Церква і релігійні організації в Україні відокремлені від держави, а школа — від церкви. Жодна релігія не може бути визнана державою як обов'язкова" (Стаття 35).

Цілком очевидним фактом нині стала поліконфесійність України, де, окрім християн, існують атеїсти та багато релігійних конфесій: мусульмани, буддисти, юдеї, кришнаїти, не кажучи вже про Рідну Віру, яка по праву може вважатися автотонною релігією України. Кожна з релігій має власні, не тільки відмінні між собою, а й протилежні системи цінностей і звичаєвих норм.

Нам уже відомі десятки фактів примусового вивчення у школах християнських молитов на уроках української літератури, колективні молитви перед контрольними з математики, церковні ходи під час уроків, сценарії "страстей господніх" у 3-му класі, а також "святий Миколай" в дитячих садочках, що проводиться з місцевими попами. Діти-рідновіри, які виховані в рідних морально-звичаєвих традиціях, не піддаються фанатизму, вони виявляють природну непокору, за що зазнають знущань як з боку вчителів, так і з боку своїх однолітків. Нещодавно кучмістами вилучено зі шкільних програм "Українське народознавство". Невже новий Уряд України вважає, що українським дітям краще вивчати писання чужого юдейського народу, ніж духовну спадщину і звичаї наших рідних праукраїнських Предків?

Здійснюючи своє право на свободу совісті і віросповідань, ми застерігаємо Вас, що такі порушен-

"ПроЕкт" підручника христетики, наданий нашому часопису одним з видавництв

ня Конституції України не призведуть до поліпшення моралі, навпаки посилють ворожнечу і неприязнь між різними релігійними і культурними громадами України. Конфесія Рідної Віри в Україні досі зазнає релігійної дискримінації, її лідери позбавляються роботи, виключаються з творчих спілок, наукових установ — і все це завдяки антиправовій діяльності християнських ієрархів, які досі публічно заперечують існування автотонної релігії України, наклеюють ярлики "поганства" чи "сектантства", оскверняють статуй наших Богів та наші священні гаї — створюють негативні стереотипи мислення. Все це твориться за наказами Біблії і за нормами християнської етики.

Повідомляємо Вам, що Біблія (основу якої складає Тора — юдейське письмо,

або П'ятикнижжя Мойсееве) відверто закликає до фізичної розправи з іншими націями (народами) і повірцями та інакомислячими. Як вчителі збираються пояснювати учням, що означає християнське "не убий", якщо вся Біблія перенасичена закликами до вбивства? Нацистська, людоненавистницька ідеологія Біблії досі не підлягала неупередженій релігієзнавчій і правовій експертизі саме через те, що вона є "святим письмом", тобто недоторканим документом. Звертаємо Вашу увагу на цей кричущий факт! Здійснення такої експертизи необхідне саме "в інтересах охорони громадського порядку, здоров'я і моральності населення або захисту прав і свобод інших людей" (Стаття 35).

Впровадження христетики в школи вважаємо неприпустимим порушенням Конституції України!

Київ, 16.07.2005 р.

Голова Об'єднання Рідновірів України
Волхвіня Зореслава (Г. Лозко)
 Координатор громад ОСІДУ РУНВіри
Мирослав (М. Марченко)

ВІЧЕ УКРАЇНСЬКИХ РІДНОВІРІВ

7 січня 2006 р. в Києві відбулося чергове Віче Українських Рідновірів. Кореспондент газети “Клич нації” узяв інтерв’ю в Голови Об’єднання Рідновірів України (ОРУ) Галини Сергіївни Лозко (Волхвиш Зореслави).

Кореспондент газети “Клич нації”: Галино Сергіївно, ми вітаємо Рідновірів України з цією видатною подією. Скажіть, будь ласка, якою була мета цього Віча і які громади були на ньому представлені?

Галина Лозко: На Віче зібралися представники двох найбільших рідновірських Конфесій України, офіційно зареєстрованих у Державному комітеті в справах релігій: Релігійного центру Об’єднання Рідновірів України (ОРУ) та ОСІДУ РУНВіри. До нас приєдналися інші патріотичні та мистецькі громади, які стоять на світоглядних засадах Віри наших Предків: Громадська Організація Рух Українського національного Відродження „Гідність, солідарність, культура” та Товариство “КолоРа”. Ми ставили за мету обговорення ключових проблем сучасного рідновірського руху. Нині найбільш наболілим є правовий захист Рідної Віри, що досі видається неможливим без офіційної державної реабілітації нашої споконвічної конфесії. Незважаючи на декларований державою Закон про свободу віросповідання, нам у черговий раз відмовлено в отриманні земельної ділянки для будівництва Храму Рідних Богів. Древні ж святині (наприклад, на острові Хортиця) цілеспрямовано знищуються. Пам’ять відбувається санкціонована державою свангелізація українців (через школи, вузи та ін.). Ми вважаємо за доцільне створення громадсько-політичної організації для правового захисту наших громад і окремих рідновірів.

Кор.: Наскільки нам відомо, Рідновіри (язичники) досі відмежовувалися від рухівців. Що ж вплинуло на таке єднання, і чи не суперечить це Вашому віровченню?

Г.Л.: Не секрет, що на самому початку Відродження Рідної Віри в українське патріотичне суспільство була закладена своєрідна вибухівка у вигляді монотеїзму (що по суті є глобальною ідеєю), аби ми не могли об’єднати свої зусилля на боротьбу з чужинською ідеологією. Слава Богам, що сьогодні керівниками РУНВіри є люди, здатні зрозуміти, що природний шлях, накреслений Волхвом Володимиром Шаяном має визнання у всьому світі. Тому в них нема ніякого упередження щодо політеїзму (багатобожжя) наших Предків. Ці люди мислять конструктивно і готові до співпраці з язичницьким центром ОРУ. У нашій спільній Ухвалі сказано про те, що ми співпрацюємо для поширення інформації про наші конфесії щодо правового захисту нашого світогляду та організацій. Разом домагатимемося землі для будівництва Храму. Однак, у своїх релігійно-теологічних поглядах обидві конфесії залишатимуться самостійними.

Кор.: Як же це можна поєднати в одній організації?

Г.Л.: Річ у тім, що ми не складаємо однієї організації, як це декому може видатися на перший погляд. Віче, як форма роботи, передбачає вироб-

лення спільних рішень, проведення спільних акцій та ін. Саме тому ми визнали, що Віче – це періодично діюча нарада, причому не всіх підряд, а лише голів громад, священиків та інтелектуальних лідерів Рідної Віри (дослідників, мислителів), які дійсно здатні виробляти концептуальні основи. Щодо запрошення на Віче всіх бажаючих, то тут наша позиція радикально відрізняється від проведених раніше демократичних зборів. Є багато інших форм роботи, де можуть себе проявити рядові рідновіри – конференції, фестивалі, концерти, виставки, творчі вечори та ін. Досі всі ці форми роботи “звалювали в одну кучу”, що не давало змоги для конструктивної роботи.

Кор.: Галино Сергіївно, нині рідновіри активно включаються в життя українського суспільства. Вони відрізняються від пересічних громадян, насамперед, своєю патріотичною позицією, відвертим неприйняттям нав’язаних чужоземних зразків культури. Однак, інформації про Рідну Віру досі дуже мало, іноді пересічні громадяни навіть не підозрюють про їх існування. Чи можна якось пояснити для наших читачів, хто такі Рідновіри?

Г.Л.: Цині рух Відродження Рідної Віри поширився на всі країни Європи й Азії. Рідновіри є скрізь: у Німеччині – одністи, Франції й Англії – друїди, Греції – елліни, Вірменії – мітраїсти та ін. В Україні Відродження Рідної Віри як живої й творчої релігії започаткував професор Володимир Шаян у 1934 р. Наше об’єднання нещодавно відзначило 70-ліття цього руху. Рідновіри – це люди високо інтелектуальні і духовні. Вони здатні переосмислити нав’язані стереотипи про “вищість” християнства і сміливо відректися від чужовір’я. Бо ніщо чуже не замінить душі народної, якою є власна Віра. А тіло без душі, як знаємо, не життєздатне. Так, у нас було багато Богів: Сварог, Перун, Світовид, Дажбог, Матінка Лада і Леся, Мокоса, Велес та ін. Це свідчить про розвинутий світогляд, його багатство і духовну глибину.

Кор.: Як Ви оцінюєте роботу попередніх трьох Віч?

Г.Л.: Попередні два з’їзди називалися не Вічем, а Форумом Українських Рідновірів (ФУР). Вічем воно було назване тільки в 2004 р. Тому рахувати його третім чи четвертим немає підстав. Діяльність попереднього Віча Українських Рідновірів в цілому ми визнали задовільною. Однак, оформитись організаційно в єдину структуру воно за три роки існування так і не змогло. Найголовнішою причиною цього я вважаю ігнорування історичними, правовими та спадкоємними принципами, які вже склалися в Україні з початку 1990-х років. Я маю на увазі те, що за 15 років уже створено дві Всеукраїнські організації: ОРУ, світоглядно основою якого є багатобожжя, запропоноване Волхвом Шаяном, та ОСІДУ РУНВіри – суто монотеїстична віра, впроваджена Левом Силенком.

Засновники ФУРу (переіменованого на ВУР) прагнули створити над нами свою надструктуру, яка б підім'яла під себе обидві Всеукраїнські конфесії і очолила їх. Тому вони вкрай хотіли, щоб Віче було організацією з виборними керівними органами, старійшинами, комісіями та ін. Для цього вони заклали в основу попереднього Віча ліберальні, плюралістичні та демократичні принципи, які й призвели до зниження його якості. Крім того, недоладно виглядав проголошений ними принцип "світоглядного зближення конфесій". Вони забули, що світоглядні та богославчі основи не виробляються шляхом голосування на будь-яких демократичних форумах. Їх започатковують Волхви, які й розвивають священну Традицію. На Вічах можемо виробляти плани спільних дій та організаційної співпраці.

Кор.: Які документи прийняло Віче на цей раз?

Г.Л.: Найголовнішим документом я вважаю "Звернення до Президента, Верховної Ради та Уряду України про нагальну потребу відновлення історичної справедливості щодо Рідної Віри". Одержавлена християнська церква досі відверто в своїх проповідях закликає до знищення язичництва, вважаючи його "смертельним гріхом". За такого становища, зрозуміло, що без державної реабілітації Віри Предків не можливо добитися ніяких прав і свобод. Не менш важливим є Звернення щодо неприпустимості продажу землі, оскільки Земля-Мати – є найцарною Святиною для кожного рідновіра. Торгувати Рідною Матір'ю можуть тільки виродки! Третім Зверненням є документ з приводу недоцільності введення в школах

християнської етики як окремої навчальної дисципліни. Нині чимало дітей-рідновірів піддано релігійній дискримінації у школах, їх примушують вивчати і виголошувати християнські молитви, вчать покорі, страху та іншим морально-релігійним нормам рабського життя. До того ж це суперечить статті 35 Конституції України, за якою церква має бути відокремлена від школи.

Кор.: Як рідновіри ставляться до Народного Руху України "За єдність" і що, на Вашу думку, може об'єднати українців?

Г.Л.: Питання дуже слушне. Сьогодні в Україні зареєстровано понад сотню релігійних конфесій. Таке розмаїття створювалось цілеспрямовано, щоб посягти розбрат і послабити енергію розпаду. Нас об'єднують кровні зв'язки, які завжди виявляються міцнішими за всілякі політичні та релігійні доктрини. Гіпотетично кожна націю можна вивести від одного спільного кореня, яким була родина її Предків. Саме ця родова єдність, яка має свою власну духовну основу (Рідну Віру), розвинута засобами рідної мови на рідній землі, – в недалекому майбутньому стане запорукою всеукраїнської єдності. Рідновіри поважають Народний Рух України "За єдність" за його безкомпромісну патріотичну позицію і правильну оцінку ворожих ідеологій, якими є космополітизм, лібералізм та юдо-християнізм. Ми вдячні газеті "Клич Нації" за сміливі публікації матеріалів про Святині Хортиці, Звернень Рідновірів та інших статей про Свята Рідної Віри – ви провадите велику просвітницьку роботу. Хай наснажать вас Рідні Боги! Разом переможемо!

Жриці Ярина Гамаль та Оріяна Дронюк з Волхвиною Зореславою в редакції "Сварога"

ЗВЕРНЕННЯ

Віча Українських Рідновірів до Президента, Верховної Ради, Уряду та народу України щодо неприпустимості продажу ЗЕМЛІ

Рідновіри України неодноразово зверталися до вищих посадовців держави з приводу неприпустимості продажу Землі в Україні, можливих далекосижних негативних наслідків такого непродуманого рішення. Досить назвати "ЗВЕРНЕННЯ-ПРОТЕСТ рідновірів України і громадських організацій до Президента України та Верховної Ради України з приводу продажу Землі" (березень 2000 року), "Звернення Форуму українських рідновірів з приводу продажу української Землі" (лютий 2003 року) тощо. Рідновіри запропонували Концепцію земельної реформи, де були обгрунтовані пропозиції щодо можливих напрямів реформи земельних відносин, які б дозволили подолати кризу в сільському господарстві і не порушити одвічних традицій, що склалися на українській Землі.

Однак, по суті, відповіддю стало прийняття у жовтні 2001 року "Земельного Кодексу України". Той відвертий тиск і поспіх, з яким приймався цей ганебний документ, наполегливість лобістських угруповань Верховної Ради України у проштовхуванні його, єдність Президента, Уряду і більшості фракцій Верховної Ради у якнайшвидшому вирішенні цього непростого і, одночасно, доленосного для українського народу питання — це одне пряме свідчення особистої зацікавленості "сильних світу цього" під гаслами "дати землі хазяїна" швидше прибрати її до своїх рук. Ці дії збігаються з інтересами "заокесацьких друзів", які навіть виділяють копійки на оформлення паперів щодо продажу Землі.

Збереження мораторію на продаж землі в Україні було однією із передвибірчих обіцянок нинішнього Президента України В. Ющенка, зокрема, це було однією із умов підтримки його Соціалістичною партією України на чолі з О. Морозом. На жаль, останні, поширені ЗМІ заяви керівника Української держави, зокрема його висловлювання з приводу того, що "земля в Україні продаватиметься через 8 місяців" викликають настороженість і відверте обурення непослідовною політикою нової української влади.

Запроваджуваний варіант земельної реформи передбачає створення земельних латифундій з рабською працею (за хліб та воду), веде до усунення більшості населення не тільки від можливості володіння землею, а навіть від права жити на ній. Веде до різкого скорочення чисельності сільського населення, а відтак — до вимирання цілого народу.

Таке твердження ми ґрунтуємо на наступному. Земля — основний засіб виробництва. Саме на ЗЕМЛІ і завдяки ЗЕМЛІ створюється абсолютна цінність — їжа і дійсна додана вартість. Ось тому загальнонародна власність на Землю, а так само і на решту засобів виробництва, які визначають життєстійкість держави, — є головною запорукою процвітання і стабільного розвитку народу в цілому.

Земля — це особлива Вища Духовна Цінність, дана нам Богом. Наші Пращури Землю і в прямому, і в переносному смислі називали Матір'ю! Чи можна Матір'ю торгувати!? Є цінності, які за своєю суттю можуть бути власністю тільки общини, народу або й навіть усього людства. До таких цінностей належать ЗЕМЛЯ, ВОДА і ПОВІТРЯ. Не може бути товаром те, що не зроблено людиною!

В останні роки лютучно і цілеспрямовано створено всі умови, аби безвихідь змусила людей за безцінь продати своє майбутнє — землю! Запровадження вільного ринку землі обов'язково викличе зростання вартості життя — подальшого падіння життєвого рівня більшості населення України. При цьому, не можна не взяти до уваги і те, що прийнятий "Земельний Кодекс України" дозволяє мати у приватній власності землі історико-культурного призначення (Глава 10, ст. 54, п. 1), землі лісового фонду (Глава 11, ст. 56, п. 1) і землі водного фонду (Глава 12, ст. 59, п. 1). Задумаймося, уже сьогодні на визначній пам'ятці всієї цивілізації людства "Кам'яній Могилі" спритний ділоєць планує зробити фазанарій, а славнозвісний острів Хортицю, що є свідком героїчної історичної минувшини, планують перетворити на парк розваг "європейського рівня"!

Враховуючи те, що більша частина українського народу вже зараз знаходиться за межею бідності, продаж землі поставить націю на межу небуття! Готуються документи, щоб усе зробити швидко, поки обмануті не отямилися: готується суспільна думка, що така реформа — благо... Приватизація української землі — останній етап у програмі "світових мудреців": "Україна вільна... від українців!". Фінансові структури, що фактично керують світом (Міжнародний валютний фонд, Всесвітній банк реконструкції і розвитку тощо) не планують бачити Україну сильною незалежною державою, а наші державні провідники бачать зараз землю України дуже ласим шматком, який можна за умов приватизації і продажі і, одночасно, купити з величезним зиском для тих, хто здійснюватиме ці операції. А вже продажу підлягає практично вся рілля, а це більше половини всієї території України, яка, до речі, має найвищу в світі розораність. Ціна ж для мафії буде — мізерною!

Тридцятикілометрова Чорнобильська резервація — ось майбуття України за умови реалізації цієї програми! Там ми безперешкодно зможемо шоранку піднімати синьо-жовтого прапора, носити вишиванки, пити горілку "Козацька рада" і снівати "Ще не вмсрла..." Та ще, можливо, магімемо честь продавати туристам брідли, рушники, сопілки і власних дітей... Мабуть з часів хліборобського Трипілья над українцями, одвічною хліборобською нацією, не нависала така реальна і підступна загроза втрати не тільки головного засобу виробництва, але й, навіть, фундаменту формування свого "я" свого менталітету, Землю, яку стільки тисячоліть не зуміли забрати у народу зброєю, зарпз прагнуть відібрати за допомогою папірів-грошей! Ми впевнені, що захищати свою рідну Землю український народ буде до останнього подиху, про що свідчить наша історія, і про що неодноразово наголошується у "Велесовій книзі".

Не допустимо того, щоб земля стала товаром!

*Віче Українських Рідновірів,
Київ, 7.01.2006 р.*

Я В СЕРЦІ МАЮ ТЕ, ЩО НЕ ВМИРАЄ!

Відповіді Волхвині Зореслави на запитання газети “За Вільну Україну плюс”

1. Що дає підстави вірити в наше безсмертя, окрім бажання вічного життя?

Існування душі, яке навіть після довголітнього панування матеріалістичних доктрин, сьогодні важко заперечити. Розвинутий Культ Роду також свідчить про те, що наші Пращури мали не просто уявлення, а навіть Відання про вічний кругообіг душ через три світи: Прави, Яви і Нави. Усі релігії білої частини людства мають вчення про перевтілення. Саме цій меті підпорядковані давні обряди поминання померлих — своєрідне викликання душ Предків до нового втілення, а також сам арійський спосіб поховання через спалювання тіла (вивільнення душі). Якби не існувало вічного (духовного) життя, не існувало б родової спадкоємності, і ми давно б забули, якої нації ми діти. Саме цю язичницьку сутність не змогло викоринити в нашому народі християнство і змушене було включити його до своєї обрядовості. Наука виявилася неспроможною ні пояснити, ні спростувати те, на що природні (етнічні) релігії відповідають ствердно.

2. Чому про загробне життя існують такі суперечливі думки?

На світі є багато народів, які мають власні уявлення про Життя, його закони та морально-етичні норми. Народи-хижаки, як правило, не мають уявлення про Вічне Життя. Для них реально існує тільки сьогочасне проявлене життя людини в її фізичному тілі. Для здобуття багатства, розкоші в цьому житті такі народи не зупиняться ні перед якими моральними чи духовними обмеженнями, бо їхнє гасло: “Все — і зараз!” Наприклад, доктрина юдаїзму: “Нема в шеолі (“тому світі”), куди ти ідеш, ні роботи, ні роздуму, ані знання, ані мудрості... Краше собаці живому, ніж левові мертвому” (Біблія, Еклезіаст, 9: 2-4; 9: 10). Отже, ні слава, ні добре ім'я після смерті не грає для юдея ніякої ролі,

Богиня Жива.
Картина Сонцеслава Крижанівського

він прагнежитися в цьому світі навіть ціною безчестя. Світові безнаціональні релігії ось уже понад 2000 років прагнуть викоринити віру у Вічне Життя серед народів: буддизм перша релігія, що відмовилася від вчення про перевтілення душ і засудила його. Християнство, іслам і юдаїзм зробили спробу історизувати релігію, яка по суті завжди була міфологічна, бо пояснити існування душі вони не змогли. Нині нам насажені хибні стереотипи, що Бог-історична особа — це, на мою думку, примітивізація релігії, зниження високого смислу споконвічного зв'язку Людини і Природи. Такі релігійні доктрини вигідні глобалістам для створення єдиного всесемного біоробота, яким легко керувати.

3. Як Ваша духовна традиція уявляє загробне життя?

Наша духовна традиція — це українська Рідна Віра. Вона вчить, що померлі Пращури перебувають на Луках Сварожих (у Раю) до певного часу, “щоб отримати нове тіло” і повернутися до активної діяльності на Землі. Не даремно існує звичай давати новонародженим імена дідусів та бабунь, які вже відійшли від нас. В часи князя Святослава вірили у вічне перевтілення воїнів, які героїчно загинули в боях за Русь. Сам обряд Тризна свідчить про духовний взаємозв'язок живих з тими, хто здобув Життя Вічне. Характерне уявлення гуцулів про душу як “осколок Сонця”, коли все життя людське мислиться як прагнення повернутися до свого першоджерела, бо ми — Дажбожі онуки. Душа, яка заплямувала себе в проявленому житті, ніколи не повернеться до Сонця, вона згоряє навіки. Тому в нашого народу впродовж тисячоліть зберігалися такі високі морально-етичні норми. Лише з втратою рідних духовних знань, українці почали падати в прірву небутия. Спитати цей процес покликана Рідна Віра наших Прабатьків.

Якщо трапиться якийсь блудень,
що рахуватиме Богів
і відділятиме їх від Сварги,
то вигнаний буде з Роду!
Бо не мали Богів різних.
Вишень і Сварог, і ні суть множеством,
бо Бог єдин і множинен,
і хай ніхто не розділяє того множинства!

Велесова Книга

ВІЩЕ СЛОВО НАЦІОНАЛЬНОГО ГЕНІЯ

Стаття Великого Волхва, професора Володимира Шаяна "Оссіяни правдивий і неправдивий" написана 35 років тому. До збірки праць Володимира Шаяна "Віра Предків наших", виданої в 1987 р. вже після його смерті, ця праця не ввійшла. Вона вперше була надрукована в № 10 (16), 1970 р. часопису "Світання", головним редактором і засновником якого був сам Шаян. Його друзі в Канаді (Торонто), які ще за життя Волхва створили Інститут його імені, взяли на себе і видання цього альманаху. Він виходив завдяки старанням Лариси Мурович і Нестора Роговського на кошти членів редакції, та мав дуже невеличкі накладі. Твір містить інформацію про епічну поему Оссіяна-Макферсона і роздуми про силу віщого слова національного генія в житті нації. Треба тільки вміти розізнати його серед нашого буденного життя. А це — завдання не з легких! Досі в Україні ця стаття лишається невідомою не тільки широкому загалу, а й шанувальникам творів Великого Волхва Шаяна. Тому редакція "Сварога" вирішила опублікувати згадану статтю з метою введення її до наукових і релігійних кіл української громадськості. Не будемо тут наводити інших історичних аналогій, сподіваємось, наші читачі зроблять їх самі.

Здійснено коректуру згідно сучасних норм української мови, що не порушує авторського стилю. Деякі редакційні правки і уточнення додано в квадратних дужках.

З Архіву Об'єднання Рідновірів України
В Україні друкується ВПЕРШЕ!

ОССІЯН ПРАВДИВИЙ І НЕПРАВДИВИЙ*

Володимир ШАЯН

Поява творів Оссіяна викликала приголомшливе враження на широкі кола читачів літератури та найбільших її корифеїв. А сталося це так: у 1760 році вийшла в Единбурзі невеликого розміру книжечка п. з.: "Фрагменти старовинної поезії, зібрані на Верхогір'ях Шотландії". Книжечка вийшла анонімно як переклади із гаельсько-шотландської мови. Розійшлася хутко і довелось її друкувати вдруге. І вже в 1761 році шотландець Джеймс Макферсон відкрив цілу поему Оссіяна і видав її в перекладі п. з. "Фінгаль, старовинна епічна поема в шести книгах, разом із іншими поемами, зложеними Оссіяном, сином Фінгала, в перекладах із гаельської мови". У 1763 році вийшла в подібний спосіб поема п. з. "Темора", а далі, коли накладі були негайно вичерпані, в 1765 році вийшли повністю всі відкриті "Твори Оссіяна".

Без найменшого сумніву можна ствердити, що ці поеми створили справді нову добу в історії європейської літератури. Історія поширення і впливів цієї книги вимагала б окремої праці.

Я наведу тільки для прикладу деякі факти. Освояти.

Вольфганг Гете, якого вважають найбільшим постом і духом Німеччини, написав дослівно: "Оссіяна витиснув з мого серця Гомера". Від того часу Гете, класик чи псевдокласик, став Гете романтик! Отже, саме під впливом Оссіяна, як сам засвідчує, він відвернувся від псевдоклацизму та став одним із співтворців європейського романтизму.

Славний Гердер, безсмертний відродитель народності й народних пісень, писав про автентичність Оссіяна [так]: "Чогось подібного не міг створити Макферсон. Щось подібного не дасться подумати в нашому столітті". Гердер знайшов вираз душі народів у їхніх піснях. Його "Голоси народів у піснях" — це також епохальний твір [в галузі] фольклору і народності, мав величезний вплив на публікацію і збирання народних пісень у цілій Європі.

Існує ціла література про Оссіяна. Не один раз його порівнювали з Гомером. На вершинах

* Тут і далі слова "правдивий і неправдивий" В. Шаян вживає у значенні "справжній і несправжній" (Ред.).

цих порівнянь чуємо заяву Фосса: “Шотландець Оссіян є більший за Гомера”.

“Оссіянська” література в Німеччині в роках 1762–1897 обіймає 383 позиції, понад 20 музичних творів таких велетнів музики, як Брамс, Бартольдї, Шуберт, Вебер та інші. Є численні твори малярства і різьблення, натхненні ідеями чи мотивами з Оссіяна.

Оссіян був багато разів перекладений на всі літературні мови тодішньої Європи, у тому [числі] й латиною, і новогрецькою мовою.

Поява його перекладів польською мовою викликала революцію постання польського романтизму. “Польський Бард” князя Адама Чарториського був тут сигналом нової доби. [Це]; Князопін, Красіцкі, Бродзінські, Залескі, Гошинські та інші перекладали Оссіяна, а писало про нього безліч критиків на чолі із Бродзінським, якого праця “Про романтизм і класицизм” стала програмою романтизму.

Ні, це не все. Далеко не все, щоб дати уявлення про розміри оссіянїзму в Європі, де Оссіян здобув славу, рівну чи більшу від [слави] Гомера, Шекспіра, Вальтера Скотта, Бернса чи Уордсверта. Так його ім’я спалахнуло над Європою, щоб... погаснути при кінці минулого століття.

Бо такого поета не було, його постать вигадана, а його твори написав шотландець Джеймс Макферсон, той самий, що подав себе тільки за скромного перекладача великого і безсмертного “Оссіяна”. Кінцеве видання із наведеної на початку літератури, двотомник зібраних творів мав близько 20 000 віршів чи радше поетичної прози, або ще вірніше, модерного верлібру, яким написані його поеми.

Це все було геніальне. Неправдою виявилось тільки те, що “Оссіян, син Фінґала” жив у третьому столітті нашої ери. Правдою було те, що це містифікований літературний псевдонім геніального Макферсона. Бо як [що вже] поети такого рівня, як Гете, визнавали геніальність творів псевдо-Оссіяна, то ця геніальність не змінилася від того, що написав ці твори сам Макферсон у XVIII столітті.

Сам Гете писав, що його “Терпіння молодого Вертера” [на]писав не він, але сам “Вертер” перед смертю. “Вертер” Гете вже носить на собі подих Оссіяна. Щоправда, ніхто не повірив Гете і ніхто не дорікав йому за таку прийнят[н]у форму літературної містифікації.

Якже можна [застосовувати] інший критерій до Оссіяна-Макферсона. Раз твори “Оссіяна” геніальні, то й твори Макферсона мають ту саму якість. Звичайно, був гнів на нього за те, що так довго не була повністю доказана його містифікація і цілий ряд поважних учених дало “набратися” на неї.

Чому ж учинив це Макферсон?

Він бажав відродження призабутої шотландсько-гаельської мови. Він бажав відродження і пробудження [всього] шотландського народу. І справді, хоч написав його сам в ан-

глійському оригіналі, то однак далі почали перекладати його у спробах відтворення цієї ж старовинної гаельської мови. Спроби були невдалі. Саме відсутність оригіналу заважала на остаточному присуді, що твори псевдо-Оссіяна – не “фальсифікат” самого Макферсона.

Але ж було в історії цієї містифікації щось правдиве, щось непідробне. Це старовинні легенди і балади, – щоправда, записані пізно, бо аж у XV столітті, – чи навіть тільки розки[да]ні залишки і фрагменти старших пам’ятників мови і літератури, засудженої на забуття.

Міг би Макферсон [с]пробувати створити бажане ним відродження на основі цих залишків, але ж вони могли викликати заінтересування тільки серед спеціалістів-знавців чи любителів старої літератури. Йому ж бажалося показати якийсь суцільний твір, який своєю силою викликав би бажаний ним наслідок: відродження старовинної мови і світогляду.

Новітні дослід[ження] Оссіяна-Макферсона ідуть саме по тій лінії. Пробують із залишків цієї старовинної літератури знайти ті скалки, які були поштовхом для творчості Макферсона. Пробують відкрити дрібні уривки старовинних бардів. Щоправда, не із третього століття, а з XV, але навіть і так, ці уривки балад виразно показують існування цілої зниклої літератури. Сьогоднішня генерація дослідників уже перестає гніватися на Оссіяна-Макферсона, що він силою своєї геніальної уяви і поетичного слова пробував із цих скалок відтворити цілі [сні] пам’ятники. Це так, якби якийсь митець-різьбяр із самого [лише] дримаючого лона Мілонової Афродити спробував відтворити цілу її постать. Якщо б він це зробив, то його твір був би геніальний. Якщо таке відтворення виявило б силу його генія, то ніхто не гнівався [б] на таку спробу. Щоправда, він повинен був заявити, що це спроба. Звичайно, така спроба не мала б на ринку у Садебі в Лондоні тої самої ціни, що “правдива” Афродита Мілона.

Отже, [потрібен] час на реабілітацію Оссіяна-Макферсона. Треба підійти до цього твору як до літературного твору XVIII століття і визнати за ним усі ці прикмети геніальності, які від[знача]ла літературна критика кінця XVIII – початку XIX століття. Разом з тим, треба в[изна]ти за Макферсоном талант відтворення настрою і світу гаельської поезії зі старовинної доби може з XIII до XV століття зі слідами ще старіших мовно-літературних наверхів. Треба також визнати за цим твором той поетично пробудливий вплив, який він мав на сучасників, хоч і виявився неавтентичним.

Треба також указати, що відродження на такій сумнівній базі не має своєї повної сили як політичний рух, а залишається неповнокровним.

Треба, однак, найвиразніше ствердити, що основна сила творів Оссіяна – правдивого чи неправдивого – є саме в тих залишках старовинного фольклору. Самі ці залишки і саме бажання відродити старовинну силу дохристи-

янського світогляду дали творам Макферсона ту силу і весь той чар, що разом із його талантом створив шедеври модерного романтизму із його всесвітнім значенням для відродження саме національностей, і то в сильнішій мірі національностей поневолених, ніж державних.

Що їй треба було доказати. Мої читачі напевно пам'ятають мою працю про "Джерело Сили Української Культури", у якій ці животворчі й стрімливі сили виявилися саме українським фольклором. В історії містифікації Макферсона, навіть тут, знаходжу потвердження правди про силу народності й духа народ[у], зачаровану в народній поезії, звичаях та самій його власній вірі.

Сьогодні "Оссіян" відомий тільки освіченим літературознавцям. Його слава минулася безповоротно. Не можна відродження нації будувати на неправді. Не можна відродження нації булувати на неправдивих чи неавтентичних текстах.

Справа містифікації "Оссіяна" викликала зрозуміле і справедливе недовір'я до всіх текстів, які не мають за собою безсумнівних і твердих доказів своєї автентичності.

Тим більше, що було багато випадків подібних до "Оссіяна", зокрема, на початку XIX століття. Щоб дати нашим читачам уявлення про стиль Оссіяна-Макферсона, наведу короткий фрагмент однієї із його поем у моєму перекладі. Фрагмент із поеми "Карік-Тура":

"Крімора:

— Хто це гряде з гори, немов хмара забарвлена промінням Заходу?

І чий це голос, сильний як вітер, але милий як арфа Каріля?

Це моя любов у світлі сталі, — але є сумні її притемнені брови.

Чи живе [це] могутнє плем'я Фінґаля? — чи інша журба притемнює душу Конналя?

Конналь:

— Вони живуть! Я бачив, як вони верталися з погоні, мов струміль світла.

Сонце було на їх[ніх] щитах.

Як струміль світла вони сходять з гори.

Голосний гомін молоді:

— Війна і любов — близько.

Завтра жахливий Дарго приходить, щоб випробувати силу нашої раси.

Він погорджує расою Фінґаля: Расою боротьби і ран".

Як бачимо із цього фрагменту "Оссіян" був натхненний бажанням збудити пову життєву силу до здвигу опісі "раси боротьби і ран". Раси міфічного Фінґаля.

Макферсон сумнівався, чи ця раса ще живе. І тому питався в поемі: "Чи живе ще раса Фін-

ґаля?" І тому відповів: "Вона живе! Я бачив, як вона верталася із погоні мов струміль світла. Було сонце на її щитах!"

І її молодь не боялася війни. Вона ждала її як... любови. Війна і любов — близькі! Ворог прийде завтра, щоб випробувати силу нашої раси. Оссіян хоче цю силу пробудити. Ні, цього замало! Оссіян хоче цю силу своїм словом створити.

Але на цьому бажанні є перворідний гріх неправди. Чи ця молодь повірила б поетичному слову самого Макферсона? Оце [те] питання, яке стояло перед Макферсоном, коли він і "відкрив" престаровинного "Оссіяна".

Ви ж, мої друзі, напевно не бажаєте, щоб у заранні нашого відродження стояв твір, якого автентичність ще довго буде принаймні під сумнівом?

Чому ж Вам не вірити у слово Правди Пое-та-віщуня? Чи треба Вам іншої скелі, ніж його правдиве віще натхнення?

Сила старовинного віщуня була в душі Макферсона. Треба повірити просто вираженій силі натхнення вашого Пророка, віщуня, поета і мислителя!

Ви напевно не хотіли б, щоб книги, оголошені як священні, виявилися можливим фальсифікатом. Ви бажаєте легких доказів: "так" або "ні".

Але ж хіба маєте сумніви в автентичн[ості] вішого натхнення Вашого Пробудника? Тоді й не зневірюйтеся зарані!

Посми "Оссіяна" були конструкцією. Вони не були автентичні, але автентичною була сила фольклору, притаена сила народу, прилавлена у глибинах його душі, у глибинах його власного минулого і його власної віри.

Ці розсіяні фрагменти живуть у нашому фольклорі, живуть розсіяні в наших душах, живуть у правдивих творах української духов[н]ости, у творах тапких національних геніїв, які своїм віщим словом творили і вже створили нашу націю.

Віпновлення її правдивої духов[н]ости, зокрема її правдивої народної віри, принесе їй добу творчої потуги і її величі в історії.

А втім... і що нашу старовинну віру теж творили пророки й віщуні нашої нації у сивому минулому.

Чому ж Вам, маловіри, не вірити, що нарід цей має свою духову силу, щоб родити і творити своїх великих віщунів також сьогодні?

Чи треба Вам "чудес" містифікації?

А чи не більше є чудо наявності вішої сили правдивого крсаціонізму [божественного творення] із ДУХА НАЦІЇ?

Живого Духа Правди і Волі, якому молився Шевченко!

ПЕРУНОВІ СОКИРИ

Микола БАНДРІВСЬКИЙ

Останнім часом на сторінках журналу “Люди-на і світ” все частіше можна зустріти публікації про ті чи інші сторони життя наших далеских пращурів. Впевнений, що не пройшла поза увагою читача і стаття М. Рожка “Чи велетнів се, чи розбітників цім...”, надрукована в № 1 за 1988 рік.

Коротко нагадаю її зміст. У ній йдеться про відкриття біля села Урич на Сколівщині унікальної фортеці Тустань, яка була збудована у IX–XIII ст. древніми русичами на самому чубку височених скель. Натурні обміри, проведені М. Рожком, ствердили надзвичайно високу, як на той час, будівельну майстерність її творців. Але, поряд з тим, майже не вивченим залишалося питання про релігійні уявлення давньоруських булівничих.

І ось під час розкопок біля підніжжя Малого Крила після розчищення однієї зі скель на ній чітко проступили обриси якихось рисунків. Оскільки зверху рисунки були перекриті шаром давньоруського часу, то думка про їх пізні походження одразу ж відпала.

Вже тоді, при першому обстеженні рисунків, вдалося розрізнити контури п'яти сокир, вибитих у натуральну величину, двох христів і однієї свастики-чотиринога. Причому форма знайденої під час розкопок зацізно бойової сокири настільки подібна до вибитої на скелі, що промайнула думка: а чи не брав русич свій бойовий топір і, прикладаючи до скелі, гострим металевим зярядям не обрисовував, глибоко вриваючи в камінь, його контур.

За добре розробленою на сьогодні класифікацією, тустанські екземпляри давньоруських сокир могли бути вироблені приблизно в домонгольський період, скоріш за все в XII – на початку XIII ст. І ось тут перед нами постає чи не найдивніше у всьому цьому питанні: для чого у ті далекі, але вже “християнські”, часи мешканцям однієї з найміцніших наскельних твердинь у Карпатських горах раптом забалося вибивати на камені контури свого бойового “оружжя”? Це в той час ортодоксами від церкви розцінювалося не інакше, як “бісівське заняття”. Невже місіонери християнського піровчення до XIII століття не потыкалися у важкодоступні й такі небезпечні Сколівські Бескиди?

Малоймовірно, щоби тих людей могло щось стримувати у прагненні навернути горян-язичників до лона “істинної” церкви. Тому ми не здивувалися, коли поряд із сокирами було розчищено класичні ідеограми хреста – довгасті хрести з розширеними кінцями. Остання деталь є немаловажною, оскільки дає підстави датувати їх часом не пізніше XIII–XIV ст.

У двох випадках хрести “перерізають” зображення сокир. Факт перекривання одних рисунків іншими свідчить про те, що хрести на-

носилися на скелю вже після того, як на ній були вибиті сокири. Який проміжок часу існував між цими двома подіями, зараз встановити важко. Однак беззаперечно, що хрести вибивалися, аби “погасити” зображення сокир. У подібний спосіб “освячували” язичницькі камелі й у пізніші часи. Так, в 1850 році в рині Лопушна, біля села Липиці в Рогатинському повіті, селяни витягли з води кам'яну фігуру, названу Світовидом за свої чотири обличчя. Але місцевий ксьондз наказав її розбити, “яко пам'ятник поганьства”, а на збережених логах велів висікти хрест¹. Отже, ті перші місіонери побували й серед залози Тустанської фортеці.

Нині можемо тільки уявити, яке обурення викликало в серцях священнослужителів поклоніння деякої частини воїнів язичницькому Перуну, символом якого була сокира.

Які події криються за ними вже безмовними карбами? Щоб хоч трохи реконструювати їх, згадаймо, що перші будівничі давньоруської фортеці, на території якої знайдено зображення, прийшли до Уришських скель не пізніше IX століття², а отже були ще язичниками і, цілком імовірно, принесли із собою древні язичницькі вірування й пов'язані з ними звичаї та обряди. Можливо, одним з тих звичаїв було й нанесення на скелі зображення сокир. Чому саме сокири? Відповідь дають знову ж таки аналогії. Саме з символічним зображенням сокири зв'язаний, як свідчать археологи, культ давньослов'янського Бога Перуна, який вважався заступником і покровителем мужчини-воїна.

У Києві, наприклад, у багатьох місцях знаходять мініатюрні бронзові й залізні сокирки, які належать до X–XII століть. Вони знайдені в дитячому похованні X ст. біля Десятинної церкви (залізна), на Рейтарській вулиці, 31 (бронзова), на Львівській площі (свинцева). Ці сокирки служили амулетами і були пов'язані з культом Бога-громовержця Перуна. Вони символізували образну модель доброго духа, яку носили при поясі для оберігання себе від якогось зла³.

Подібне призначення, можливо, мали й наскельні рисунки сокир в Уричі. З метою вберегти себе від ворожої напасти на скелях Тустанської фортеці давній русич вибивав образну модель доброго духа – сокиру, свято вірячи, що цим він забезпечить собі покровительство Перуна. А в тривожності тієї епохи сумніватися не доводиться. Тим більше, що йдеться про пору-біжні з утрами землі Галицького князівства, де військові сутички були звичним явищем. Про це свідчать буквально кілограми арбалетних наконечників і стріл від лука, знайдених М. Рожком під час розкопок Тустані.

Очікуючи кожної хвилини удару ворога, залишаючись на самоті зі своїми спогадами і пере-

живаннями, знаючи, що за хвилю все може обірватися, воїн звертався до старих язичницьких Богів, благаючи їхнього заступництва. Але, на мою думку, найцікавішим і найціннішим у всьому цьому є те, що події, пов'язані з вибиванням і обожнюванням сокири, відбувалися не в дохристиянські часи, а в XI–XIII ст., коли, за словами сучасних православних теологів, афоно-візантійська обрядовість була прийнята всією Руссю.

Припускаю, що, можливо, десь в адміністративних центрах, так званих столбних градах, християнство на той час поширилося швидко. Але на окраїнах Давньоруської держави, зокрема в Карпатських горах, християнська церква не тільки не змогла витравити з пам'яті народу первісні вірування, а й почасти змірилася з ними. Про це красномовно свідчать етнографічні дані.

Так, селяни бойківського підгір'я ще на початку XX ст. вірили в чудодійну силу сокири. Вони обожнювали кам'яні сокиро-молоти неолітичної епохи, які мали посередині дірку для насаджування на дерев'яне руків'я. Таким сокирам, випадково виораним на стародавньому поселенні, приписувалися особливі магичні якості: вони нібито рятують від блискавки, хвороб, сприяють родючості, оберігають від усіляких нещасть.

Крем'яні "стрілки і топори громні" сприймалися духовенством як річ "нечестива і басурменська"⁴. Один зі свящепослужителів наприкінці XVIII століття нарікав, що з допомогою кам'яної сокири в народі "... пелуги і огнення хвороби лечат... і беси ізгоняет і знаменія творят"⁵.

Дуже цінні матеріали щодо сакрального ставлення бойків до сокири знаходимо у все ще маловідомій археологічній розвідці І. Франка "Неолітичні знахідки в околицях Нагуевич і їх сучасне

Жертовник і Перунові знаки зі Старокиївської гора та реконструкція Перунового Капища в Новгороді

уживане", надрукованій у 1911 році в "Записках Наукового Товариства ім. Шевченка". Франко пише, що влітку 1910 року, коли він перебував у брата Захарії в Нагуевичах, один селянин передав йому "...кам'яну сокиру досить малого калібру, з досить грубим і тупим вістрям і грубим обухом. Сокиру знайшов ще під того селянина, дав посвятити, після чого вживали ту сокиру, вірячи в її помічну силу, в випадках болю горла, вливаючи хорому воду до уст крізь дірку, проверчену в камені"⁶.

Цю сокиру, як і дві інші, І. Франко передав до Музею НТШ у Львові, яким тоді завідував відомий український археолог Ярослав Пастернак. Далі Каменярь згадує, що "ще в часи дитинячих літ хтось приніс був до панної хаги круглий чорний камінець з круглою діркою усередині власне тому, що в мене боліло горло. Сей камінець має великість сплющеної картоплі середнього розміру, він пліфований і проверчений людськими руками"⁷.

Подібні звичаї, які ще існували серед селян Самбірщини, через чверть століття після Франкових записів, занотував Володимир Кобільник в "Літописі Бойківщини", який виходив до війни в Самборі: "Часто селяни в потічку знаходять камінчики з діркою, які походять з неолітичної доби. Цікаво пояснює собі нарід повстання дірок в камінчиках. Діри вертять "дуга" (веселка) і крізь ці дірки п'є воду. Такий камінь придається тому, хто має "задавку". Через дірку треба пити воду, а недуга вилікується"⁸.

Із вищесказаного вимальовується картина надзвичайної, багатовікової живучості культу шанування сокири серед прикарпатського населення. Однак механізм розвитку й еволюція тих язичницьких уявлень на даному етапі досліджень майже невідомі. Це стимулює нас до подальших пошуків на цій ниві.

¹ Janusz B. Zabytki przedhistoryczne Galicji Wschodniej. — Lwow, 1918. — S. 193(418).

² Рожко М. Ф. Карпатські фортеці доби Київської Русі // Київська Русь: культура традиції. — К., 1982. — С. 7.

³ Зеленин Л. К. Магическая функция примитивных орудий. Изв. АН СССР, серия "Общественные науки". — М., 1931. — № 6. — С. 713–754; Даркевич В. П. Топор как символ Перуна в древнерусском язычестве // Советская археология. — 1964. — № 4. — С. 91–102; Смирнов К. А. Новые данные о почитании топора древними славянами // Совет-

ская археология. — 1977. — № 3. — С. 289–290.

⁴ Введение христианства на Русь. — М., 1987. — С. 248.

⁵ Государственная Публичная библиотека им. Салтыкова-Щедрина. Соф. № 1468, лист. 165.

⁶ Франко І. Неолітичні знахідки в околицях Нагуевич і їх сучасне уживане // ЗНТШ. — 1911. — Т. СШ. — Кн. III. — С. 200–202.

⁷ Там же. — С. 201–202.

⁸ Кобільник В. З археології Бойківщини // Літопис Бойківщини. — 1934. — Ч. 3. — С. 31.

Павло ТУЛАСЬВ

РІДНИМ БОГИНЯМ І БЕРЕГИНЯМ

Виступ на Школі Рідної Віри в Києві 23.11.2005

*Присвячується моїй дружині
Волхвині Зореславі*

*Ладо, Богиня, ти двічі щаслива матір!
Божичі діти твої, славі брат і сестра.
Коло Свароже обертає трон твій Небесний,
Вільний Борей розпускає крила твої,
Сонце весняне все навкруги оживляє,
Птиці радіють, діви ведуть харовод,
Чистій води - пісні-славоспіви складають,
І колисанку Землі ніжно шепоче трава.*

Буян

Спокуса Думкою

Вічна Жіночність оточує і пронизує нас протягом всього життя. Ми народжуємося в лоні Матері. Існуємо, споживаючи щедрі дари Природи і, залишаючи цей світ, повертаємо Матері-Землі – своє тлінне тіло, навіть якщо проходимо через багаття. Це коло Буття – від народження до смерті – ми називаємо прогим словом Життя, і ніколи не замислюємося про те, які Сили або Боги стоять за ним.

Християнська релігія, претендуючи на монополію богословської істини, нав'язує людям, які чекають простих відповідей на складні питання, свої догмати, де нібито все ясно, як $2 \times 2 = 4$. Наприклад, світ творить Пресвята Трійця: Отець Небесний, Син Божий – Ісус Христос, і Дух Святий. Оскільки в цій одностатевої тріаді явно не вистачає Жінки, теологи розвинули вчення про непорочне зачаття Спасителя Христа від Диви Марії, Богородиці. Проте, триумвірат небесної влади Церква розширювати не стала, навіть не зважаючи на те, що у католиків Син Божий по своїй благодаті рівний Отцю, звідки в Символі Віри виникло знамените доповнення – *filioque*.

Багато католицьких і православних теологів, не кажучи вже про філософів-класиків, розуміли збитковість одностатевої Трійці. Вони то прославляли до небес культ євангельської Марії,

дружини теслі Йосифа з Назарету, то зображали Святого Духа у вигляді Голубки, натякаючи на жіночу природу Душі, нарешті, розвивали цілі вчення про Софію Премудрість Божу. Але кожного разу ці зухвалі спроби осмислити місце жіночого начала у Всесвіті оцінювалися Церквою як ересь або бездуховний матеріалізм, гідні лише осуду. Воно і зрозуміло, адже сама вільна Думка – для християн спокуса і зваба. Їм предписано упокорення Духу і послух Церкви.

У семітській, або так званій аврамічній релігійній традиції, з якої, як гілки з єдиного стовбура, вирости юдаїзм, християнство та іслам, Бог (Яхве, Єгова, Саваоф) творить Всесвіт з абсолютного Ніщо. Між нетварним Богом і створеним ним світом лежить незбагненна розумом прірва; Яхве протилежний і навіть ворожий світові. От чому Ісус Христос, тобто – “Син” цього Бога-творця, називає себе “Царем не від світу цього”.

Сучасна наука досліджувала багато джерел християнства, яке за століття свого розвитку увібрало й інтегрувало також несеїтські елементи (єлініські, буддійські, гальські та ін.). Але біблійна традиція намертво зв'язала Старий Завіт (юдаїзм) з Новим Заповітом (власне християнством), що зокрема відобразилося в родоводі Ісуса Христа, “Сина Давидового, Сина Авраамового”, з якого починається Євангеліє (Матв. I, 1-17).

Нетварний Бог-Батько і його Син Ісус Христос разом з безтілесним Святим Духом позбавили нашу Матінку-Природу, нашу родючу землю, та й увесь Всесвіт – божественних прав, поставивши на них принизливу печать гріха, спокуси та вічного рабства.

Проте, на щастя, такий протиприродний порядок речей існує не скрізь. І за часом він виник порівняно недавно, не більш як дві тисячі років тому, коли філософське осмислення Єдиного, Абсолютного Початку світу було узурповане християнськими богословами. До цього у всьому світі, крім біблійного Творця, існували десятки, сотні і навіть тисячі Божеств жіночого і чоловічого роду, починаючи від Брахмана всевишнього, “Бога Богів” Світовида і грізного Зевса-Церуна до Матері-Землі, небесної Лади і мудрої Афіни-Мінерви.

Справді, язичницьких Богів – нескінченне множество, бо вони розосереджені не тільки в століттях і тисячоліттях, але й у безкрайніх просторах Всесвіту. Імена, епітети, то теми і якості всіх Богів – не перерахувати. Взнавши це, найлегше махнути рукою і не утруднювати себе розумінням подробиць. Проте, наше завдання полягає не в тому, щоб заплющити очі на Небо або займатися самообманом. Ми хочемо пізнати всю повноту істини, правду і зрозуміти сутність речей, хоча б у тій мірі, в якій це доступне нашому розуму.

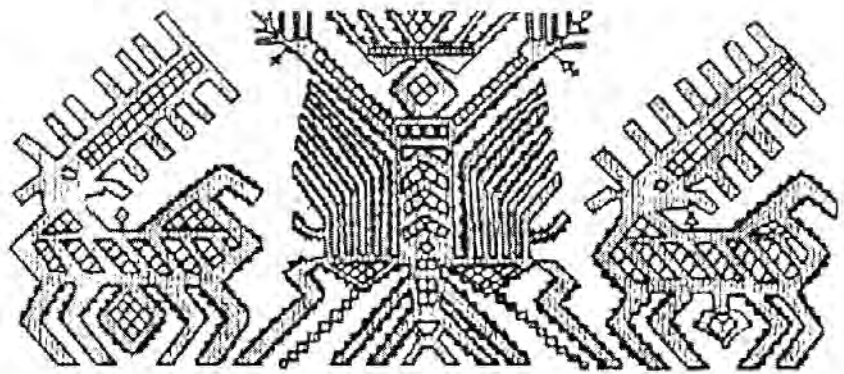
**Імена і лики
Небесної Цариці**

Перш за все, зазначимо, що Боги, будучи творчими принципами буття (ейдосами, духами), вираженими людьми у формі образів і міфів, утворюють у своїй сукупності не хаотичну множину, а певний зв'язок фактів, не завжди з'ясованих нашою логікою, але завжди обґрунтованих. Боги, як і люди, мають свою генеалогію, історію, географію, структуру та ієрархію. Всю цю нескінченно різноманітну безліч Богів вивчити відразу, тим більше одній людині, неможливо. Але можна спробувати осмислити найближчі до нас Божества, ті яких ми називаємо Рідними Богами і Богинями.

Рожаниці

Для язичників-пантеїстів, які не сприймають християнську версію креаціонізму, основоположним є факт самодостатності Природи. В арійській традиції вона спочатку мислилася як двостатєва істота. Подібно до грецької Геї, що дала життя Урану-Небу, титанам і титанідам, та ведійському парному Божеству Дьява-Притхві (Небо-і-Земля). Природа народжує себе із самої себе. У слов'янській традиції ця статєва єдність виражена в образі Роду і Рожаниць.

Мати-Земля – одна з найдавніших, хтонічних Богинь, культ яких був широко поширений на нашому континенті протягом десятків тисячоліть епохи матриархату. Архаїчні жіночі Божества мали у споріднених народів схожі імена (інд. Прамати,

Рожаниця

лат. Mater Matuta, грец. Деметра, слов. Мати-Земля). Мабуть, саме до цього кола належать знамениті глиняні фігурки Трипільської культури і подібні їм "Вещери" епохи палеоліту, що мають яскраво виражені риси вагітності.

Ніч

Жіноче начало в античній міфології не зводилося лише до земних справ і дітородних функцій. Шумерська Богиня Алу царювала на небі, а єгипетська Нут (наша Ніч, грецька Нікта) втілювала небесне склепіння із зоряним зодіаком. Тут ніякого хтонізму, ніякої приземленості немає і в помині. Тут наявний піднесений прообраз Небесної Цариці, що одержала в православ'ї ім'я Богородиці.

Важливо звернути увагу, що стародавній культ Цариці Небесної ми знаходимо не тільки у шумерів і єгиптян, що вплинули на біблійну традицію, але також у народів арійського і європейського походження.

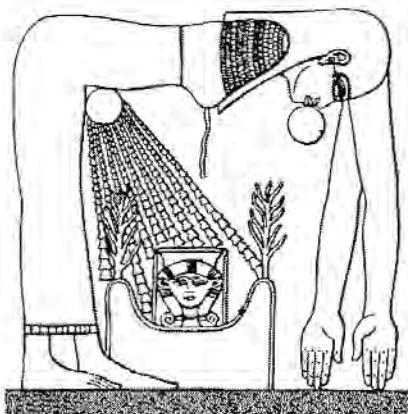
Рея

Антична Рея, дружина Кроноса і мати олімпійського Зевса (нашого Дия), в орфічних гімнах називається "первородицею", "матір'ю сдиною вищих Богів і смертного люду" (в іншому перекладі – "владичицею", "праматір'ю смертних людей і Богів"). Західна література пов'язує Рею з Кибелою, що шанувалася у Фрігії (Троаді). Її також вважали Богинею родючих сил і називали Великою матір'ю (грец. Megale meter, лат. Magna Mater). Вона зображалася з короною на голові, сидячи на троні або колісниці, запряженій левани.

Рита

За своїми якостями Рея едлінів нагадує іранську Арту й індоарійську Риту. В "Авесті" Арта втілює в собі Небесний Закон. У "Рігведі" мовиться, що "Риті належать простори землі і небес", на ній покоїться увесь Всесвіт, бо "Рита – це закон, якому повинні покорятися всі Боги і всі люди". Вона суть речей і природний ритм (лад), який синхронізує наше буття, робить його гармонійним і співмірним. У слов'янській традиції Артї й Риті відповідає поняття "Рота" (закон, договір, високий суд), зафіксоване в літописах. А в міфології це сфера Прави, верхньої частини Світового Древа, де живуть Боги.

Одним з матеріальних втілень небесного круговороту було Сонце, яке вважалося у ведичній традиції оком Рити або її обличчям. А постійними супутниками і хранителями Богині були Адитї – 12 дітей, що символізували місяці року і відповідні їм зодіакальні сузір'я. Рік у Рігведі називається "колiсницею Рити з 12-ма спицями".

Богиня Неба Нут

Колiсниця Рити

Язичницька Оранта

Фрея

Скандинавська Фрея (дав.-ісл. Freya – пані) подібна до еллінської Реї, не тільки за своїми якостями, але й за ім'ям. Вона вшановується як Богиня родючості, любові і небесної слави, за що на Заході її часто порівнюють з єгипетською Ісидою. Прекрасна Фрея царювала на бенкеті Валькірій, небесних дів, які зустрічали в Раю (Вальгаллі) воїнів-героїв, полетілих на полі бою.

Від своїх германських аналогів: Фрїї (давн.-герм. Frīja) і Фрігг (давн.-ісл. Frigg) Фрея відрізняється тим, що належить до роду ванів. Вона була дочкою Ньорда, який народився у Ванакхейм, країні Ванів, розташованій в гирлі річки Танаїс (нині Дон).

Сучасні учені і письменники порівнюють Фрею зі слов'янською Прією, згадуваною в фольклорі як Богиня любові і весни. Мовляв, чи не від неї походять такі однокорінні слова, як “приятель”, “приятель”, “сприяти”? Не виключено, що наші предки називали Прією описану нами Фрею, адже саме слов'яни (венди) жили в тісному контакті з германськими народами. Їхні міфи та оповілі були взаємопроникними. Де, наприклад, та межа, що розділяє образи Валькірії, Магури чи Перуниці?

Лада

У слов'янському світі принцип космічної гармонії, любові й згоди (ладу) втілений в образі Богині Лади, якій у греків відповідала Лето, а в римлян Латона (пор. Lada – Lady – Leto – Latona). Сліди культу Лади, гіперборейського походження,

збереглися у фольклорі багатьох європейських народів: від Балтійського моря та Північних увалів до Адріатики і Балкан. Напевно, не випадково Богиня (ймовірно, Лада), зображена на чотиригранному стовпі зі Збруча, тримає в руці кільце розміром з перстень (обручку).

Класичні статуї Лади (Латони), що дійшли до наших днів, зображають її з двома немовлятами-близнятами на руках (або колінах). Це Артемїда (Діана, слов'янська Дзевана або Живи) – славна лучниця і покровителька тварин та мисливців, і Аполлон (Купавон, Купало) – щедрий подавець багатств і влучний стріловержець. Фракійське ім'я Artemis означає Ведмедичку, стародавній тотем полярної Богині.

Шанування Лади (Лето) і її супутниці Лелі (Артеміди), очевидно, було розвитком більш архаїчного культу небесних Рожаниць. Рожаниці (вони ж “прародительки” і “господині світу”), теж зображалися в парі та символізувалися двома небесними лосицями, оленями або Великою і Малою Ведмедичкою.

Рейтія

Генетично споріднена з ведійською Ритою та еллінською Ресю, а у нас з мало відомою – Рейтією (Reitia). Ця Богиня, за своїми якостями аналогічна римській Мінерві (етруській Менрві), шанувалася серед вендів (венетів) і ретів (ретійців), що жили в дохристиянську епоху на східному схилі Альп.

Рея з немовлям Зевсом

Її пов'язують з культом знань, ремесла, а також цілительства і небесного заступництва. Автохтонні фігурки Рейтії з бронзи та обпаленої глини знайдені археологами на просторих територіях: від Адріатики та Істрії до Паннонії та Іллірії.

На обрядових предметах: гранованих писалах і учбових таблицях часто повторюється вислів ведської мовою: ME GO DONASTO REITIAI (словенське: Jaz ga dona am Rejtiji), тобто “я приношу це (жертвую) Рейтії”.

Припускають, що Рейтія була суто жіночою Богинею, пов'язаною з місячним циклом і потойбічним світом. Інші аргументи свідчать про її близькість до Оранти (спартанської Artemis Orthia). Архаїчне зображення Оранти в образі православної Богородиці, Цариці Небесної на мозаїчному панно Софійського собору в Києві, повторює позу Богині, що молиться, з піднятими до неба руками.

Лето з немовлятами Артемідією й Аполлоном

Мінерва

Прийнято вважати, що римляни, які наслідували еллінів, перетворили образ Богині мудрості Мінерви з класичної Греції, де вона вшановувалася під ім'ям Афіни. Це не зовсім правильно. Жерці Риму, зрозуміло, знали про існування афінського Акрополя, проте, культ Мінерви не був запозичений звідти в готовому вигляді. Генеалогія римської Мінерви глибше пов'язана з етрусською Менрвою. Вона була стародавньою Богинею егейсько-анатолійського ареалу, яка покровительствувала материнству, ремеслу і війнам. Менрва етрусків (расенів), як і грецька Афіна, зображалася в шоломі, при зброї та зі списом в руці.

Латинські джерела неодноразово підтверджують існування Богині мудрості у північних народів, яких вони називали галлами або германцями. Юлій Цезар пише, що у галлів були поширені приблизно такі ж уявлення про Богів, як і в сусідніх племен. Їхня Мінерва покровительствувала ремеслам і мистецтвам. З інших античних джерел ми знаємо, що одягнена в шолом Мінерва, зі списом і щитом (егідою) в руках, захищала галльських воїнів під час битв, разом з Діаною, озброєною луком із стрілами. Це значить, що вона була також Богинею війни і

небесної слави, подібною Афіні, Беллоні та Фрії.

Ірландська Бригіта (пор. германська Фрігга), подібна Мінерві, об'єднала в своєму культі найважливіші риси галльських Богинь. Вона вважалася "матір'ю всіх Богів" (*mater omnium deorum hypermensium*), протегувала мистецтвам і ремеслам, особливо вшановувалася жерцями, лікарями і ковалями. У християнській літературі Бригіта отримала ім'я "святої Бригіти", як і раніше відповідаючи за родові і творчі якості.

Афіна

Згідно з космогонічним міфом, Афіна народилася з голови Зевса, коли він проковтнув дружину Метиду (грец. *Metis* – думка, мудрість). Син Реї і Крона, ставши володарем олімпійського пантеону, вшановувався сліпими як батько Богів і людей, владика владик, що відображає сам принцип божественної влади.

Еллінська Богиня мудрості і справедливої війни Афіна, яка втілює розумові і творчі сили, за багатьма своїми якостями тожджна Мінерві (Менрві), теж не була грецькою у етичному значенні цього поняття. Задля формування її культу на Акрополі, вона була відома у пелазгів та етрусків. В описі головного свята Богині – Панафіней – Каллімах недвозначно називає культових жриць Паллади "дочками пелазгів" і "білявими дівами", підкреслюючи їхню расову та етнічну належність.

Найзнаменитішими тотемами Афіни були змія і сова. Змія споконвіку втілювала сили землі і підземного (потойбічного) світу. Вона була атрибутом жіночих Божеств епохи матриархату, пов'язаних з магією весталок, а пізніше стала сприйматися як символ мудрості. Зміїний образ ми знаходимо на зображеннях індійської Богині Калі, середземноморської Горгони-Медузи, скіфської Змієдіві (Єхидни, Ори). В епоху середньовіччя нащадки знатних родів на Русі поверх хрестів посилили так звані "змієвики" із зображенням Ори, за легендою дочки Борисфена, яка вважалася міфологічною прародителькою царських скіфів.

Ора-Змієдіві

Сова Афіни (Мінерви) символізувала нічне небо. Птахоподібний вигляд Богинь, поширених в епоху бронзового віку по всій Євразії, пов'язаний з колом гіпербореїської (полярної) міфології. Небесними супутницями Богині мудрості вважалися не тільки сови (пугачі), але і інші птахи: орел, яструб, ворон, півень, – про що свідчать збережені зображення. Знамениті кокошники (кички, пачильники), жіночі головні убори слов'ян, які символізують небесне склепіння, також належать до язичницької космогонії.

Скульптурні статуї Афіни Парфенос (V ст. до н.ч.), що стали класичними, поміщають в долоно Богині мудрості і війни Ніку, супутницю Церемогі. Ніка подібна до германської Валькірії і нашої Богині Слави, які супроводжують воїнів-героїв до Ірію. Тут еллінський образ близький до Фреї, Магури і Перуниші.

Фрея біля Світового Древа

Фрея зустрічає воїнів-героїв у Вальгаллі

Небесний шлюб

Такі деякі імена і якості найшанованіших Небесних Богинь наших Предків, об'єднаних пізніше в єдиний образ Цариці Небесної. І як би ми не називали цю Велику Богиню – Матір'ю Світу, Матір'ю Богів, Великою Володаркою, Богородицею, вона навіки заслуговує якнайглибшого шанування і пізнання. Будучи за своєю сутністю проявленою божественною матерією, життєвою силою, творчою енергією, розумом і душею світу, що має сотні проявів, Цариця Небесна для нас – дорогий Скарб, нескінченна Радість, джерело Споглядання і Натхнення.

Шанування Рідних Богинь, зрозуміло, не повинне приводити нас до анти-чоловічої односторонності, ні в теорії, ні на практиці. І тут справа не тільки в пропорціях статевих елементів буття. Недооцінка, а тим більше заперечення ролі чоловічого, духовного (ейдетичного) начала, призводить до гносеологічної помилки, до блукання в лабіринтах матеріального буття, що в індуїзмі називається "засліпленням Майєю".

У традиційному язичництві взаємодоповнююча роль статей, або буквально кажучи, "полосів" буття, виражена з ясністю еро-

тичного натуралізму. Боги насолоджуються любов'ю плоті, подібно "грішним" людям, залишають потомство, ревнують один до одного і т.д. Сама модель світу є статевим союзом, священним шлюбом Неба і Землі.

У гіперборейській міфології Бог неба (Зевс) має вертикальну структуру, яка символізується віссю (фалосом, деревом). Зевс запліднює Богиню Лето (Ладу), яка втілює собою зоряний зодіак, круглий за формою, що має функцію обертання (її символом є кільце, коло). Зевс і Лето разом породжують дітей-близнят: полярну Богиню-ведмедицю Артемідю (Летю, одну з Рожаниць) і стріловержця Аполлона (Купайла, Дажбога), пов'язаного з сузір'ям Тільця. Обоє близнюків народжені під Полярною зіркою, в точці світової осі, на Абсолютній Півночі, ось чому їх і називають гіперборейськими.

Демонізація відьом

Генетична спорідненість і схожість функцій Небесних Богинь у християнську епоху призвели до схожого, якщо не сказати загальноєвропейського, культу Богородиці. Стародавня Велика Мати була плавно заміщена християнською Дівою Марією. Численні жіночі культу минуло-

го знайшли свій прояв в образі Цариці Небесної, її храмах, статуях, іконах, акафістах і святах. Розмаїття назв Богородиці, а також імена святих – Параскеви П'ятниці, Св. Бригіти, нерозлучних дочок Софії: Віри, Надії й Любові, та й самої Софії Премудрості Божої, – свідчать про язичницьку спадщину в Церкві.

Християнський світогляд, що прагнув до теологічного універсалізму й монополії, спочатку частково адаптував, а потім демонізував язичницьких Богинь. Наприклад, Русалки-Берегині, що спочатку вшановувалися як духи родючості, рослини і водяних джерел, подібно слов'янським Вилам і грецьким Німфам, тлумачилися церковниками як духи плотської спокуси або нічні привиди дівчат, померлих не своєю смертю.

Цей демонічний образ Русалок був мимовільно сприйнятий постами і художниками-романтиками XIX століття, для яких народні казки були привабливою екзотикою. Русалки, зображені у поезіях В. Жуковського, А. Пушкіна, М. Лермонтова – це чарівні голі дівчата, "чудо морське із зеленим хвостом". Вони живуть в річках, вирах, озерах, плещуться в хвилях, "трають в морозі ночей", заманюючи до себе хлопців або ченців, що проходять берегом.

У східнослов'янських країнах сприйняття відьом як демонічних сутностей в епоху панування Церкви обмежилось переважно фольклором. Страшні казки про Бабу Ягу, прикрашені людськими черепами, що літає в ступі або на мітлі, нагадували про вельми віддалені часи і мало відображалися на долі реальних злихарок, відунок і цілительок. Зате на Заході Європи, де з хрестом і мечем наступали латиняни і германці, на цілі століття запалили багаття Інквізиції.

Грандіозне "полювання на відьом", яке фактично було боротьбою католицької церкви проти залишків язичництва і його носіїв, призвело до спалювання не менше 30 тисяч жінок, підозрюваних у ворожбі (за іншими джерелами тільки в Німеччині було страчено понад 20 тисяч "сретиків", а по всій Європі – близько 100 тисяч жертв). Вся ж війна панства проти протестантів забрала, за підрахунками

істориків, близько 9 млн. життів. Географія цього справжнього геноциду збігається зі стародавніми землями слов'ян-вендів: від Балтики до Адріатики і від Лаби до Вісли.

Першоопштовхом до звинувачень проти відьом, — від простих доносів християнських фанатиків до схоластично розроблених католицьких трактатів, — була найбільш “читана в світі книга” — Біблія. Бо там, на початку Старого Заповіту сказано коротко і ясно про закони: “Ворожки не залишай при житті” (Вихід, 22; 18). І там же, в розділі про “злочини покараних смертю” додано: “Приносячий жертву Богам, окрім Господа одного, хай буде знищений” (Вихід, 22; 20). Для юдеїв Боги всіх народів — були язичницькими і ворожими.

Цей агресивний і кровожерний стиль боротьби з язичництвом був добре засвоєний у середньовічній Німеччині. Там ще з часів короля Карла, німцями прозваного Великим, діяли подібні закони: “хто з племені саксонського надалі ухилятиметься від хрищення, не з'явиться для здійснення над ним цього таїнства, бажуючи залишатися в язичницькій вірі, — буде страчений смертю”, “хто, будучи спокушений Дияволом, повірять, — як вірять в це язичники., — буде страчений на смерть”, “хто спалить за язичницьким обрядом тіло померлого і оберне в попіл його кістки, — буде страчений на смерть”, “хто вступить у змову з язичником проти християн або упіратиметься у ворожнечі до християн, — карається смертю” і т. д. Все, що не вкладалося в рамки біблійного світогляду і католицьких догм, сприймалося Церквою з самого початку її існування як “злочинне язичество”, “договор з Дияволом” і як “змова проти християнства”.

Тим часом, так звана “християнська ересь”, дійсно, містила в собі деякі елементи повернення до язичництва. Вони народжувалися в результаті ісканонічного тлумачення образу Христа або довільних інтерпретацій культу Діви Марії (наприклад, в секті Мадонни Орієнти), що строго переслідувалося Церквою. Вигнані через парадні дже-

рі, жіночі культу проникали назад у будинок, так би мовити, через вікно або потайний вхід. Наприклад, культ божественної мудрості (Афіни, Софії) і сакральної енергії (Шакті) проник в середньовічну літературу через кабалістичне вчення про Шекіну. Можливо, тому християнські богослови зміщують язичництво з юдаїзмом, насправді ж — вони протилежні один одному.

Етнографи-класики А. Афанасьєв, А. Фамінцин, Д. Зелєнін та інші, повертають нас до архаїчного, традиційного розуміння родових Духів, Русалок, Берегиць і Рожаниць, а сучасний язичницький мислитель Доброслав (А. Добровольський) акцентує також увагу на расових ознаках слов'янських німф: вони — золотоволосі, білошкірі та світлоокі.

У фундаментальних виданнях сучасних учених-славістів можна знайти багато історичних і мовних подробиць про стародавніх Богинь. Проте етнографи, слідуючи описовому методу зібраних даних, часто ігнорують традиційні арійські вчення, що в поєднанні з духовними основами світу, прояснюють містичне значення жіночих форм буття, адже вони ясно і детально описані в класичних релігійних трактатах, наприклад, в “Деві-Бхагаватапурани”, де подаються канони шактизму.

Насліжки фемінізму

Перебільшений інтерес до Божественного Жіночого начала і його місця в Природі, до Рідних Богинь і Берегинь, пересомислення Матріархату і вивчення широкого кола так званих “гендерних проблем”, — свідчать про зростаючу роль жінки в наш час. Діставши сучасну освіту, професію за вибором і незалежний дохід, вони ні в чому не хочуть поступатися чоловікам.

Жінки пригадали про те, що в дохристиянську епоху вони були не тільки матерями і дружинами, але також волхвинями, жрицями, знахарками, а в епоху Освіти — навіть Імператрицями і засновницями Академії Наук. Відьми, демонізовані Церквою, спочатку були хранительками стародавніх переказів, народної традиції, а, отже — самого роду, сім'ї й етносу.

На ґрунті жіночого ентузіазму вишикають багатоманітні форми фемінізму, вчення про емансипацію жінок: починаючи з вимоги рівних юридичних, політичних та економічних прав з чоловіками, і закінчуючи формуванням багатотисячних общин лесбійнок і проектів відтворення стародавньої держави Амазонок.

Масштаби нинішньої емансипації жінок настільки великі, що навряд чи слід чекати повороту процесу в зворотний бік, до

Спалення Відьми на вогнищі Інквізиції*

колишнього патріархату, до “домострою”. Тому мені видається доцільнішим не просто критикувати емансиповану частину людства, а запитати у неї відповідь на деякі ключові питання нашого життя і одночасно підвести деякий підсумок фемінізму ХХ століття.

Чому лише дуже мала частина сучасних жінок прагне піднятися до священного рівня Бергинь або тим більше Волхвинь, а багато, дуже багато хто обирає професію повій? Як відомо, зараз жінки-слов'янки займають перше місце в світі серед білих рабинь в іноземних борделях.

Чи не є вимога “рівності” з чоловіками образливою для гідної, генетично породистої і обдарованої дівчини або жінки? Адже в сучасному нам суспільстві почесне місце Героя, Землевласника, Пана, Дворянина зайняли дрібні торговці та ділки під іноземними назвами “бізнесмен”, “коммерсант”, “менеджер”. Чи відповідає це меркантильне, прилизане і примітивне по суті оточення істинно жіночій сутності?

Чи рівноцінне, взагалі, “соціальне середовище” божественній любові і повноцінній сім’ї? Що важливіше для здорової і розумної жінки: реалізувати свою космічну, родову, расову сутність, тобто мати чоловіка, дітей, потомство, чи зарплату не “нижчу, ніж в інших”? Чому Росія й Україна займають серед європейських народів останнє місце за народжуваністю і перше – за смертністю?

Чи знають потенційні Бергині нашого Роду, що за сучасною статистикою, людські втрати від абортів для росіян в 2,5 рази більші, ніж аналогічні втрати в Першій світовій, Громадянській, розкуркуленні і Другій світовій, разом узятих! От чому в нас у “мирний час” смертність перевищила народжуваність.

Чи не перетворюється відкрита і активна пропаганда гомосексуалізму на вид поширеної “зброї масового знищення”, разом з наркоманією, алкоголізмом та інформаційним зомбуванням? Яке значення, зрештою, має еротика заради еротики, тобто сексуальний геноцид, що призводить до фактичної депопуляції та дегенерації наших країн?

Нарешті, чи знають наші біляві красуні про те, що слов'янські народи становлять золотий генофонд людства? Представники Білої раси складають сьогодні тільки близько 8 % всього населення земної кулі. Так навіщо в демографічній політиці свідомо ставити себе нижче від китайців, арабів і негрів?

Ці та багато інших проблем наші дорогі жінки, – матері, дружини, сестри і подруги, – можуть осмислити самостійно, без чоловічих підказок. Проте, без здорових, сильних і розумних чоловіків, – не кажучи вже про Рідних Богів, – вони не зможуть знайти практичне вирішення згаданих проблем. Бо перший крок людини починається... в утробі матері. У тому самому священному, сокровенному лоні Матері-Природи, яке породило не тільки людей, а й саме наше прекрасне Життя.

Цариця Небесна, Мати-Земля, Рідна Природа, священна Ніч і прекрасна Зоря, Рожаниці та Русалки, опора світів – Рита і Мати Богів – Рея, шаслива Лада і мудра Мінерва, кохані героями Валькирії і велична Слава, – великі Богині й закохани в вас Боги, заради чого створили ви нас, чоловіків і жінок?

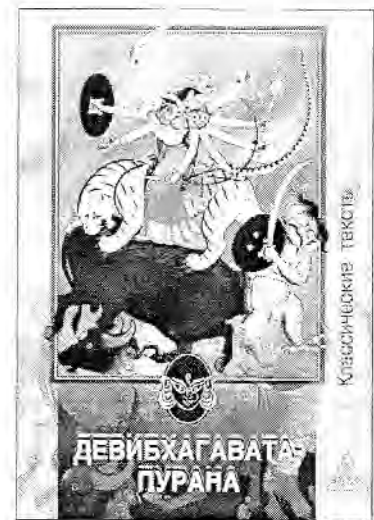
* * *

P.S. Ілюстрації підібрані і надані автором. Відповідь на деякі питання, поставлені в статті П. Тулаєва (Буяна), можна знайти у російському расовому журналі “АТЕНЕЙ”, а також в інших публікаціях. Подробиці на сайті: www.ateney.ru

(Переклад з російської мови)

Афіна пригощає Вином Геракла

СВЯЩЕННА КНИГА АРІЙСЬКОЇ БОГІНИ

Священні книги аріїв почали перекладатися на європейські мови лише в ХІХ ст. Започаткували цю працю англійські вчені-санскритологи Г. Кольбрук, Ч. Вількінс, французький орієнталіст Ю. Біорнуф та ін. Один з найкращих перекладів Рігведи здійснив Макс Мюллер в 1849–1875 рр. З українськими перекладами окремих ведійських гімнів наші читачі вже знайомі: Леся Українка, І. Франко, В. Шаїн. Існує кілька праць про санскритсько-українські міфологічні паралелі сучасного санскритолога С. Наливайка. Але систематичної наукової праці щодо перекладів ведійської літератури в Україні не ведеться. З російських перекладів відомі Рігведа (пер. Т. Єлізаренкової), Атхарваведа, Арішастира, Магабгарата та ін. Нещодавно бібліотека давньої ведійської думки поповнилась перекладом А. Ігнат'єва на російську – Девібхагата-пурана, яка традиційно вважається твором легендарного Вішну В'яєн, автора-укладача Магабгарати.

Відомо, що давні арії, не зважаючи на свою войовничість, поруч з вірою в сильних Богів-воїнів, свято шанували жіноче начало Природи, що проявилось в численних культурах Богинь: Лакшмі, Парваті, Сарасваті, Шакті, Дурги і Калі. Образи цих Богинь мають ведійське і навіть доведійське походження, що до середини І тисячоліття вибудувалась у цілісну концепцію Великої Богині (Мата-Деві), по відношенню до якої всі інші є її різними проявами. До книги включено “Деві-гіту”, в якій містяться відомості як про метафізику, так і про деталі кожного обряду. Переклад супроводжується необхідними для його розуміння коментарями та науковими дослідженнями, словниками міфологічних імен, предметів і термінів, географічних назв, флори і фауни. Священна книга Великої Богині, без сумніву, прикрасить бібліотеки Рідновірів.

Докладніше: www.star-book.ru,
starlight@rol.ru
Тел.: (095) 261-61-79

*І ті храми прикрашені
золотом і сріблом,
і багатством дровним Богам
віддавали честь десятиною.*

Велесова Книга. 17–В

ПРАВО СЛАВИМО!

Першому заступнику Державного Секретаря Секретаріату Президента України
п. Матвієнку Анатолію Сергійовичу

Вельмишановний Анатолію Сергійовичу!

Ми трічі подавали клопотання на ім'я Президента України щодо надання нашій конфесії (зареєстрованій у Державному комітеті в справах релігій) ділянки землі під будівництво Храму Рідних Богів на Замковій горі (традиційно та історично язичницькій Святині), якого ми безрезультатно добиваємось ось уже понад десять років. У відповідь ми отримали лист від Державного Управління екології та природних ресурсів в м. Києві (06-610/146 від 26.04.05 за підписом С. Соколової) з переліком 16 документів, які нібито треба представити тільки для того, щоб це питання взагалі могло бути коли-небудь розглянуте.

Згодом надійшла відповідь від міського голови (за підписом В. Ялового № 225-КР-399 від 4.05.05), в якому однозначно сказано: "Вважаємо за недоцільне розміщення Храму Рідних Богів на Замковій горі".

Розкопки древнього Храму на острові Хортиця

Тоді ми попросили виділити земельну ділянку для будівництва Храму Рідних Богів біля одного з витоків річки Либеді у Відрадненському парку, частину якого вже займає скансенс "Мамасва слобода", який відтворює поселення доби Козаччини. Послання таких традиційних духовно-культурних закладів, на нашу думку, сприятиме збереженню давніх українських традицій, таких як Зелні свята, Купайла, Рожаниць, Спасів та ін., що святкуються біля річок. Ми є спадкоємцями і правонаступниками автохтонної релігії наших Предків з часів Трипшії і Руси та продовжусмо ці давні традиції. Однак, на нашу клопотання ми отримали дві відповіді від Головного управління земельних ресурсів (за № 03-16/35894 від 22.12.05 і № 03-16/36106 від 23.12.05, за підписом заступника Начальника відділу землевпорядкування Головного землевласника Солом'янського району В. Савчука), де сказано, що Головне управління земельних ресурсів не має змоги "розпочати збір матеріалів по виділенню вказаної земельної ділянки в зв'язку з тим, що вказана земельна ділянка відноситься до озелених територій загального користування".

Досі конфесія Рідної Віри не має жодного Храму, ні навіть приміщення для задоволення релігійних потреб сповідників Віри Предків. Звертаємося до Вас і чекаємо на поважне Рішення щодо виділення земельної ділянки для будівництва Храму Рідних Богів у столиці нашої держави. Відродження Рідної Віри набуває все більшого поширення не тільки в Україні, а й у всьому світі. Україна має пріоритет і зможе стати першою державою, в якій це питання буде достойно вирішене.

*Верховна Волхвиня України Зореслава
(Галина Лозко) 12 січня 2006 р.*

ХРАМ МИРОБОГА В БУШІ

Останнім часом в Об'єднанні Рідновірів України стало доброю традицією відвідування священних місць і храмів наших Пращурів. Одним з таких давніх святилищ, що давно притягувало увагу рідновірів, став Скельний храм в селі Буша Ямпільського району, що на Вінниччині. Саме сюди восени 2005 р. ми здійснили свою подорож.

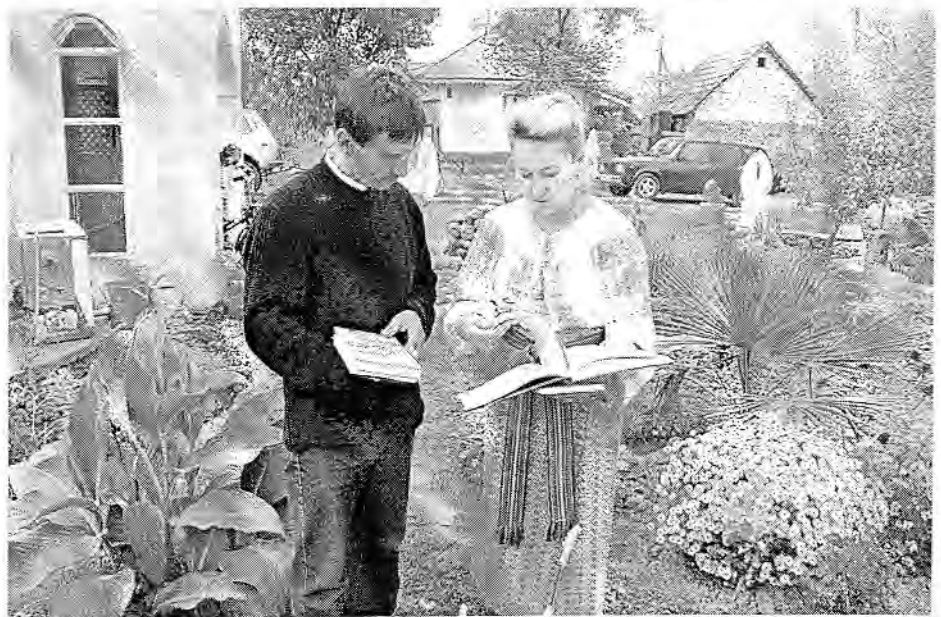
При в'їзді в село на березі річки високо на скелі ми побачили величний пам'ятник Оборони Буші і зупинились, щоб віддати шану її героїчним захисникам. Повз нас промчав на велосипедах гурт негамовних хлопчаків з вигуками "Ідьмо до Скельного храму!". Від них ми довідалися, що тутешні мешканці саме так називають свою святиню.

Найперше, звичайно, ми відвідали храм, де запаливши священний вогонь, здійснили славлення Богів і спомин наших Предків. Пом'янули й жерця Миробога, ім'я якого ще сто років тому можна було прочитати на табличці вгорі рельєфу. Його постать у позі моління з чашею в руках під священним деревом з півнем та оленем, що навкі застигла в камені, досі залишається унікальним храмовим зображенням язичницького священика. Відомий з багатьох книжко-

вих ілюстрацій "Бушівський рельєф" на місці справив зворушливе враження якогось дивовижного повернення додому — в Рідний Храм Рідних Богів. Цьому сприяла і така незвично тепла для осені погода з лагідним Сонцем і величчю навколишньої Подільської природи, і приємне спілкування з доброзичливими людьми — директором Державного історико-культурного заповідника "Буша" Олександром Олександровичем Пірняком та його дружиною Надією.

Ось уже понад 120 років між дослідниками триває дискусія щодо виникнення храму і його рельєфу. Дехто навіть заперечує його язичницьке походження (напр., О. Формозов вважає рельєф витвором XVI ст., Р. Забашта та М. Рожко вбачають у ньому християнську пам'ятку) [10; 4; 7; 8].

Проте, почнемо з історії його відкриття. Знайшов Скельний храм український вчений Володимир Антонович у 1883 р., коли Експедиція Київського університету розчистила виявлені скельні пам'ятки від земляних насипів. Саме тоді були зроблені й перші фотографії святині. Розвідувальні розкопки на території храму здійснив відомий український археолог В. Даниленко в 1961 р. (Інститут Археології АН УРСР). В основі скельного приміщення поблизу рельєфу він знайшов уламки ліпного давньослов'янського посуду VI–VII ст., творцями якого вчений вважав племена тиверців. Завдяки знімкам, залишеним експедицією професора Антоновича, В. Даниленку вдалося прочитати напис, зроблений у чотири рядки ранньою "кирилицею": "Азм есмь Миробог... жерець

Волхвиня Зореслава дарує Велесову Книгу та "Українське Народознавство" директору заповідника Олександру Пірняку

Олегов". Залишки глиняної долівки храму, особливості техніки кладки мурованих стін, сюжет скельного рельєфу зі священним деревом, зооморфними символами та постаттю жерця, на думку вченого, засвідчують його давнє язичницьке походження.

За висновком дослідника, храм як крита споруда постав між кінцем IX – початком X ст. на місці попереднього язичницького капища місцевого слов'янського племені, що існувало "в природній печері" з VII–IX ст. Появу храмового комплексу і його головної кульової споруди переважна більшість архологів відносять до Черняхівської культури II–V ст. н. ч. Храм діяв безперервно і в VI–XIII ст., а також у пізньому середньовіччі XVI–XVII ст. [1, 113]. Напис, вірогідно, було зроблено в епоху Київської Русі в пам'ять священнослужителя Рідних Богів Миробога, що жив за часів Вишого Олега та князя Ігоря [9].

Приміщення скельного храму складалось з трьох основних залів. Центральна частина, вірогідно, служила ритуальним майданчиком зі священним зображенням та невеличкою, можливо, жертвною полицею в нижньому лівому куті рельєфу. Саме на цю кам'яну полицю ми поставили чашу зі священним вогником і кусень поминального хліба, виливши кілька крапель медового напою на землю. Саме тут і освятили примірник Велесової Книги. Навпроти цієї священної стіни є досить просторий (понад 5 метрів завдовжки і близько 0,5 метра завширшки) кам'яний стіл для жертвопринесень, куди прихожани ставили ритуальну їжу і напої. На

стіні, з якої виступає цей стіл, під час досліджень В. Дашиленка ще простежувалися рештки написів з іменами Богів Перуна і Хорса, які вже під час наступних розкопок були втрачені [1, 120]. Від центральної частини радіально відходять ще два приміщення, може бути, пізнішого походження, схожі на келії священнослужителів з мурованою пічкою, лежанкою та горішньою полицею. Тут виявлені сліди кам'яної кладки, керамічні кахлі, залишки гончарного посуду вже XVII ст.

Як стверджують дослідники, до VIII ст. храм існував під відкритим небом, а пізніше був покритий дерев'яним дахом: оскільки горизонтальні пази у верхній частині рельєфу, які частково зачіпають і саме зображення, свідчать про їхнє пізніше походження. Продовжила ці дослідження експедиція Кам'янець-Подільського педінституту (1985–1987). Було засвідчено, що поверхня скелі внаслідок дощів і вивітрювання поступово осипається, контури рельєфу вже місцями пошкоджені, тому існує загроза втрати пам'ятки. Ця проблема дуже непокоїть директора заповідника Олександра Пірняка. За його ініціативи нині над Скельним храмом будується спеціальне накриття зі стінами та скляним дахом для консервації нашої безцінної реліквії – тут буде створено музей.

Як виявив ще сам професор В. Антонович, він був не першим, хто відвідав печеру з язичницьким рельєфом. За оповідями місцевих жителів складалася така картина: ще на початку XIX ст. тут переховувався від розгніваних селян жорстокій поміщик-кріпосник, який залишив

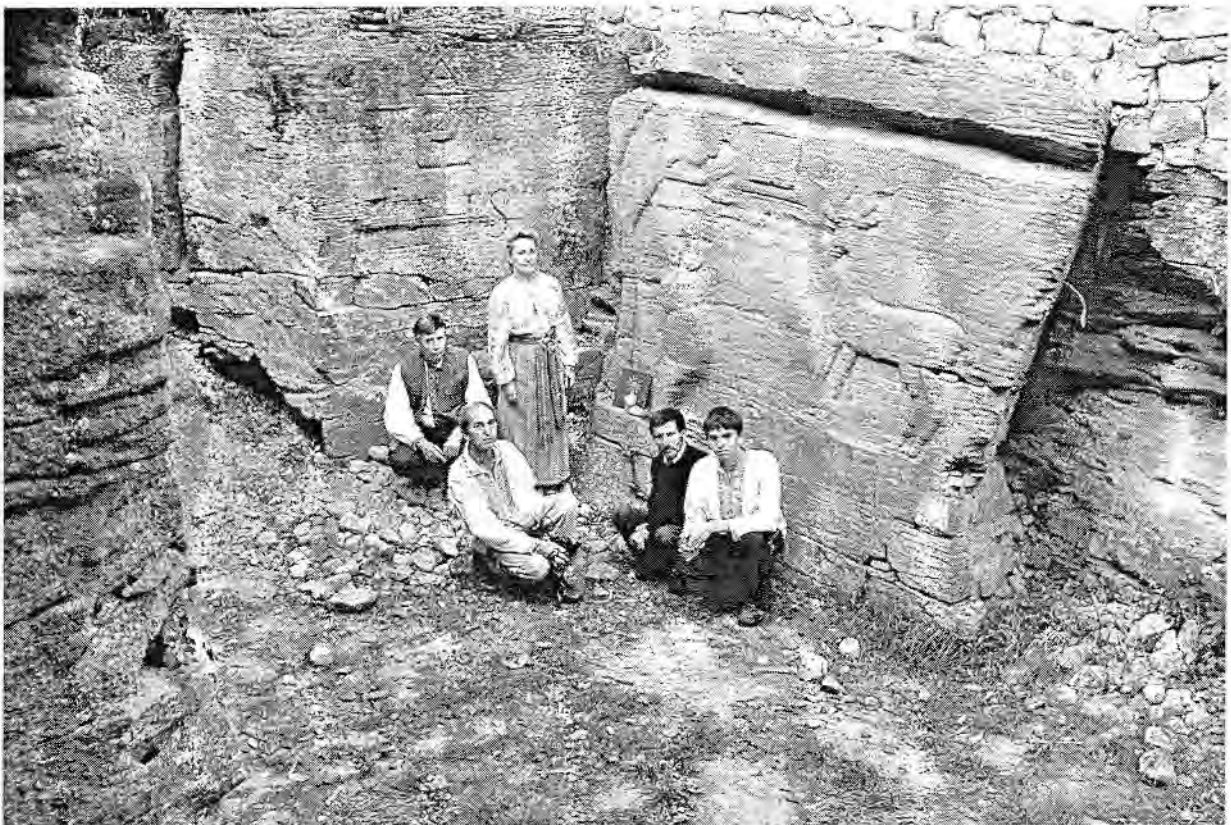
на стіні напис польською мовою: “Ця печера відкрита Ромуальдом Остоем Овсяним р[оку] 1824”. Над цим написом, крім вензеля поміщика, було вирізьблено “всевидише око” (трикутник з крапкою), католицький хрест та монограма Ісуса Христа. Неподалік на стіні відкрито ще один напис: “Пам’ять 1524 р. д[ня] 3 червня”, як вважають, на честь якогось трьохсотлітнього ювілею. Характер шрифту вказує на одночасність її з попереднім написом [5, 160], хоча на західній стіні знайдено цей самий текст, але виконаний латинською мовою ще в XVI ст. Припускають, що цей ювілей міг бути пов’язаний або з родиною польського шляхтича Ромуальда Овсяного, або із заснуванням католицького монастиря ордену Театинців (1524 р.). Є також археологічні свідчення, що над скельним храмом у XVI–XVII ст. була збудована і діяла невеличка християнська каплиця. Таким чином, приміщення давнього язичницького храму, як це часто траплялося, використовувалося пізніше християнськими ченцями.

Язичницький храм зберіг також сліди пожежі, що сталася в XVII ст., очевидно, під час руйнування і спалення Буші під час трагічних і героїчних подій 28–30 листопада 1654 року. Тоді Буша була містом-фортецею Брацлавського полку, що нараховувала 400–450 димів і близько трьох тисяч мешканців. За аналогією до Кам’янець-Подільської фортеці, її називали “Малим Кам’янцем”. Козаки, опришки та міщани під командуванням полковника Гречки мужньо захищали своє місто від 30-тисячної регулярної армії коронного гетьмана С. Потоцького, оснащеної потужною, як на той час, артилерією.

Облога тривала кілька днів. Та зрештою, переважаючи в десять разів чисельністю і бойовою технікою ворога армія панесла раптовий і дуже сильний удар, перейшовши вброд ставок і здолавши міські вали. Запалали дерев’яні вежі та будинки. Але мешканці міста не здавалися. Польський офіцер В. Коховський засвідчував, що навіть жінки з дітьми кидалися в полум’я та топчилися в криницях, щоб не потрапити до рук ворога [6]. Дружина сотника Зависного Мар’яна, побачивши загибель свого чоловіка, сіла на бочку з порохом і, коли підбігли жовніри, підірвала себе разом з ними. Всі жителі міста загинули, захищаючи свою свободу і рідну землю. Мертве місто горіло ще кілька днів підряд. Цей героїчний чин цілком може бути співвіднесений з обороною останньої язичницької святині Аркони на острові Руян від данських христоносців.

Воістину величне враження справив на нас і Гайдамацький Яр, що розпочинається за кілометр від Буші та простягається уздовж річки Бушанки, займаючи площу 96 гектарів. Цей ливовижний лісовий масив зі стрімкими та пологіми кам’яними скелями й каскадами – рідкісна природо-геологічна пам’ятка України. Тут, у Гайдамацькій печері за часів Коліївщини переховувалися повстанці Івана Гонти і Максима Залізняка. Досі одна зі скель, що ніби впала посеред річки, носить назву “Гонтів камінь”, де він, за переказами, любив сидіти і роздумувати в тиші над водою. Ми сфотографувались на пам’ять і нашілися чистою джерельною водою з “Гайдамацької кринички”.

Багата історична спадщина Поділля. Є тут і пам’ятки Трипільської культури V–IV тис. до н. ч.,

які щороку знаходять на своїх городах селяни і викопують професійні археологи. Є також поселення часів Бронзи II тис. до н. ч., поселення Черняхівської культури та ранньосередньовічні слов'янські городища. За народними переказами, до XIII століття при злитті річок Буші та Мурафи існувало давньоруське місто Краснопіль [1, 101], яке зруйнували монголо-татари. У XIV ст. в цих краях проходив Татарський торговий шлях, що вів зі Львова до Кам'яниці, Дністра, Причорномор'я, далі – в Крим до Кафи та сполучав ринки Сходу з європейськими країнами. За місцевою легендою, назву Буша місто отримало значно пізніше від роду його поселенців Бучинських [1, 24].

Цікаве рідкісне слов'янське ім'я жерця Миробог, яке потребує докладнішого розгляду. Його етимологія від слів Мир і Бог досить прозора. У старослов'янській мові, як відомо, мир означає не тільки всю земну кулю, спокій і тишу, а й усе людство або конкретну громаду людей (мирян). У давнину існувало багато складних слів з коренем мир-, пов'язаних з релігійним світосприйняттям: миродержець, мироначальник, мироподатель, миротворець. У язичництві – це синоніми Бога, у християнстві – ефемізми Диявола чи Сатани (наприклад, "мирський князь", "князь світу цього"). Від кореня мир- у слов'ян також утворено великий ряд епітетів: миролюбний, миросвітлий, мироявний, миролайний, мироспасительний, мироімпетий та ін. [3, 306]. Чималий також ряд власних імен людей з коренями Мир- та Бог-: Миролуб, Мирослав, Стоймир, Богумир, Богдан, Богород і т. п. Причому, в цьому ряду не тільки імена Богів (як приміром, Дажбог, Вогнебог, Білобог, Числобог), але й імена людей (Свойбог, Хвалибог, Мстибог). Тому, на мою думку, ім'я жерця Миробог лінгвістично і теологічно цілком умотивоване.

Щодо існування в слов'ян спеціального Бога на ім'я Миробог (як це твердять деякі легковажні рідновіри), то вводити його в пантеон, а тим більше в календар (!?) поки що немає підстав – надто мало джерел для такого висновку. В жодній слов'янській міфології таке ім'я Бога не зафіксоване. Досі маємо лише одинокий текст з ім'ям Миробога, та й то в еkleктичному рукописному збірнику замовлять неясного походження (вірогідно XIX ст.), з якого черпав свої "чари" дід Анаголь.

Монумент
нескореної Буші

Я включила це замовляння (з незначними реконструкціями) до рідновірського молитовника, бо воно справді важливе як оберіг для особистого захисту від зовнішнього світу: "Миробожже! Виходжу я в путь, а ти поруч будь! Та вбережи мене від чоловіка, від жінки, від свинцю, від заліза, від сталі! Щоб вони не могли мене [Дажбожого онука] (ім'ярек...) ні поранить, ні порізати, ні кісток зламати, [ні словом доїняти]. Миробожже!" [2, 108]. Цілком ймовірно, що давні язичники зверталися до жерця Миробога з проханням дати їм оберіги (в тому числі й словесні, молитовні) від ворожих зовнішніх сил. Миробог мав ладувати людську душу, поєднуючи її з божественним (космічним) ладом – це був його професійний волхвівський обов'язок і, очевидно, божий дар.

Цьому сприяла і сама божественна аура Бушанського храму і зеленого яру, пізніше названого "Гайдамацьким", з його джерелами і скелями, віковичними деревами і рідкісними рослинами, де кожна жива душа знаходить своє умиротворення.

Божу благодать і просвітлення. Отож і назва храму Миробога в цьому випадку не буде ніякою натяжкою, а є даністю історичній справедливості, бо тут за часів Олега Вішого та князя Ігоря жив і діяв во славу Рідних Богів Жрець Миробог.

1. Буша. Історико-краєзнавчі нариси. – Хмельницький, 1991.
2. Волховник. Православ. Молитви до Рідних Богів. – К.: Сварог, 2001.
3. Дьяченко Г. Полный церковнославянский словарь. – М., 1900.
4. Забаица Р. До питання атрибуції Бушанського наскельного рельєфу // Студії мистецтвознавчі. – 2003. – № 3; 2004. – № 3(7).
5. Малахов Л. В. По Восточному Подолью. – М.: Искусство, 1988.
6. Оборона Буші. Трагічні та героїчні події 28–30 листопада 1654 р. Проспект. – К.: Оранта, 2005.
7. Рожко М. Архітектура наскельних споруд України // Галицько-Волинська держава (матеріали і дослідження). – Л., 1999.
8. Рожко М. Архітектура наскельних споруд та проблема наукової реконструкції дерев'яної забудови княжого періоду // Народознавчі зошити. – Л., 2000.
9. Скельний храм. Державний історико-культурний заповідник "Буша". – К.: Оранта, 2005.
10. Формозов А. А. О наскельном рельефе близ с. Буша в Поднестровье // Советская археология. – 1968. – № 2. – С. 103–110.

ПЕРУНІВ ВОЇН

Збірку поезій Руслана Морозовського давно чекали. Для рідновірів він уже став класиком язичницької поезії. Саме класиком, не зважаючи ні на які вердикти Національної Спілки письменників України. Дійсно, народ краще знає своїх героїв, ніж наші літературні організації та державні установи.

Народився Руслан у родині вчителів Юрія і Людмили Морозовських 4 липня 1940 року в селі Лісогірка Хмельницького району на Вінниччині. Виростав серед чарівної української природи. Вчився в кількох місцевих школах, зокрема 10-й клас закінчив у селі Сальниці. З великою влчністю і нині згадує своїх учителів, які не просто дали освіту, а зуміли прищепити любов до поезії.

Писати Руслан почав ще з дитинства, в юнацькі роки широко віддукувався на всі злободенні полії вітчизняного і міжнародного життя. Якимось внутрішнім відчуттям умів розпізнати справжнє і засудити фальш та злочини світових акул, яких тоді ще не називали "глобалістами". Мабуть, у тому була іронія Долі, що перша публікація Руслана була вміщена в районній газеті з типовою для радянського часу назвою "Шляхом Сталіна". Але, напевно, і те символічно, що його твір був присвячений темі Арабо-Ізраїльської війни, де юний автор висловив свою підтримку справедливої боротьби арабів проти американо-ізраїльського гноблення.

У 1963 р. Руслан Морозовський закінчив факультет радіоелектроніки Київського політех-

нічного інституту. Працював інженером на заводі "Арсенал". Військову службу проходив у 1968–1970 рр., а після демобілізації тривалий час працював у Центральному Статистичному управлінні України. Однак, літературної творчості не залишав, постійно публікуючи свої поетичні твори в різних газетах та журналах. Був кореспондентом газети Міністерства з надзвичайних ситуацій "Рятувальник". Нині – працює в газеті "Житичі".

Надзвичайна конденсація думки й образу, які просто вистрілюють, як "Локаліти", і влучають у ціль, пробуджуючи свідомість сплячих, – така поезія Руслана Морозовського. Він сам – воістину Перунів Воїн нашої сучасної літератури. Як і його улюблений князь Святослав, оспіваний у багатьох творах, поет кидає виклик ворогам "Іду на ви!". Його поезія звучить як стародавня кошуна (сучасною мовою – кобзарська дума), не даремно чимало його віршів покладено на музику язичницьким співцем Вогнедаром:

Минувшина велична та кривава
Для щастя не кувала нам підків. –
Згадаймо, браття, князя Святослава
І подвиги язичницьких полків.

Нова доба – нові знамена мають...
Вогненна Славо, думою тривож!
Славетні мертві сорому не мають!
Живі також! Живі також!

Парадоксальність порівнянь, така характерна для поезії Руслана Морозовського, оголос ту неймовірну прірву, яка пролягла між давнім героїчним чином княжих лицарів і злочинною діяльністю сьогоднішніх олігархів, що втративши сором, кидають свою обідрану державу в пашу світових глобалізаторів.

Ще в кінці 80-х Руслан Морозовський переосмислив біблійні “передбачення” як справжнісінькі готові сценарії для втілення в життя тим окаянним “народом божим”. Якщо Чорнобильська трагедія була ототожнена зі “Звіздою Полин”, то сценарії голодоморів наш поет розпізнав у маніпуляціях біблійного візира Йосипа з фараоном. Так народився вірш “Від Йосипа до Йосипа”, де візир Йосипа Сталіна Лазар Каганович виконує сценарій голодомору 1933-го. Автор застерігає від тих “візирів”, які й щиро служать “коло вуха Президента”. У його вірші “Приходь, княже!” також виразно звучить мотив того отишого “візирства”:

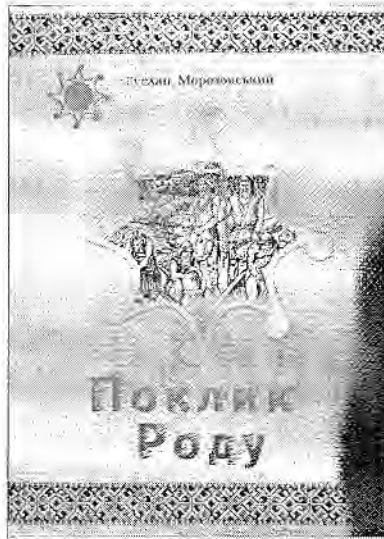
В Європу шлях нам вказує Варлава,
В Єрусалим – давидова зізда.
Та ще й в гаранта радником Пасхавер –
Не Морозенко, не Сковорода.

Чи не тому гаранта на коліна
Поставили рабини та пони?
І колінок піла Україна
До тих Європ, схиливши черепи.

З початку 1990-х років Руслан Морозовський – серед рідновірів. Його відхрищення і посвята в Рідну Віру в Київській Громаді “Православ’я” дали творче натхнення писати во Славу Рідних Богів. Такими є вірші “Сонет Рідновіра”, “Професору Шаяну”, “Зоряні мости”, “Розгнівано полян”, “Поклик раси”, “Приходь, княже!” та інші. Його поезії часто прикрашають рубрику “Велесич” у журналі “Сварог”. Він хоче до кожного українського серця донести ту болючу Правду про зраду Рідних Богів, щоб воскресити прагнення відродити Рідну Віру знову. Сам поет щиро вірить в немишуче повернення Богів на Рідну Землю:

І Всесвіт весь над нами кепкував,
Як ми зійшли з космічної дороги,
Бо каган Володимир заснував
На лихо нам хрестаті синагоги.

Та ми відновим Зоряні Мости,
Але не під егідою Давида.
Кого бороти та куди іти, –
Підкажуть нам закони Світовида!

Є в Руслана Морозовського і лірика, яку шанувальники його творчості знають дещо менше. У цій збірці вони матимуть нагоду познайомитись з деякими творами інтимної лірики поета, як, наприклад, вірш “Горобина ніч”. Поетичний образ горобиницевого намиста переплітається з дівочим коханням, якому поет творить ширу молитву: “Боже, ради усього святого, Без любові не дай нам пропасти!”. Однак, і тема кохання в Руслана Юрійовича нерозривно поєднана з любов’ю до рідного народу, як у вірші “Любіть українців”, що

вже став пісню. “Українки, любіть українців і лише українців родить!” – закликає поет. Руслан Морозовський відверто висловлює і своє ставлення до расових проблем, ще донедавна табуєваних інтернаціональним монстром. Так, у поезії “Поклик раси” він пише: “Я білий світ люблю, А в чорну тьму не вірю”. З точки зору расології (як науки!) цей вірш є просто-таки дидактичним:

Я підлих не люблю,
Як біль радикаліта.
І хохмача криплять
Отидних не терплю.
І жирної щоки
Небритого семіта
В телекрані також не люблю...

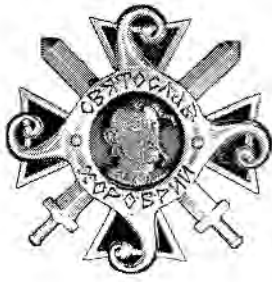
Я чорних не люблю
Любителів облуди,
Сектантів, проповідників,
Ченців.
І радісно, коли
Крокують білі люди
Під прапорами білих Праотців!

Така громадянська позиція засвідчує виняткову рису особистості поета, а саме – сувору чоловічу мужність, вміння відверто дивитися правді у вічі, щоб поборювати ті негативні прояви рабського мислення, які були нав’язані нашим слов’янським Предкам тисячоліття тому. Його поезія ще не включена до шкільних програм. Натомість раби “нового світового порядку” вводять до шкіл християнську етику, деморалізуючу людську гідність і національну свідомість.

За довголітню і плідотворну працю на ниві язичницької поезії Об’єднання Рідновірів України нагородило Руслана Морозовського Орденом Святослава Хороброго.

Збірка “Поклик Роду” – хай пробудить одвічний Дух нації, той, за словами Івана Франка, “Дух, що тіло рве до бою”.

Галина Лозко

ВІТАЄМО!

*Руслана Морозовського з нагородженням
Орденем Святослава Хороброго
за видатні заслуги в галузі рідновірської поезії!*

ПОКЛИК РОДУ

Руслан Морозовський – живе своїми віршами в усіх українських віках і в усіх поколіннях. Він випробував себе у безлічі іпостасей власної особистості. Був і сільським трактористом, і слюсарем, рубав на Донбасі вугілля (зауважуючи, яке ж воно тверде!) і розробляв хитромудру апаратуру на київському “Арсеналі” (почуваючись на українському російськомовному заводі, немов на чужинській галері), опановував кібернетичну науку в КПІ й захищав Україну, командуючи ракетним взводом.

Але багатолітній стаж інженера-електронщика – то лише мить, порівняно з тисячолітньою глибиною Русланової поезії, що синім язичницьким барвінком проростає з предковичного орійського зерна. Ці вірші продовжують Боянову пісню на порозі третього тисячоліття, щоб і наступним поколінням українців допомогти здобувати звитяги на бойовищах Духу. І коли остаточної грудневої ночі впаде останній аркуш з календаря прожитої епохи, разом з Русланом Морозовським збагімімо: то лише прощелестів ще один крок у вічність, в якій віддують наші віки...

“Молодь України”, 29 грудня 2000 року

ПОКЛИК РАСИ

Я білий світ люблю
А в чорну тьму не вірю.
Я білий сніг люблю,
Прозору воду люблю, –
Змиваю чорний бруд
Як мию білу шию,
Я чорного нічого не люблю.

Я не люблю злодюг, –
Керманичів хаосу,
Чорнобильського зла,
Вселенської біди.
Люблю блакить очей,
Люблю русяву косу,
Люблю красу дівочої ходи.

Я підлих не люблю,
Як біль радикуліта.
І хохмача кривлянь
Огидних не терплю.
І жирної щоки
Небритого семіта
В телеекрані також не люблю.

Я лото не люблю
Провладного дебіла,
Що надра та ґрунти
На продаж виставля.
Я не люблю, коли
Моя землячка біла
Народжує небіле немовля.

Я не люблю, коли
Національний сором
Не проявляє дій
А танє, наче віск.
Я не люблю, коли
Не кряче чорний ворон
Сідаючи на вражий чорний обеліск

Я чорних не люблю
Любителів облуди,
Сектантів, проповідників,
Ченців.
І радісно, коли
Крокують білі люди
Під прапорами білих Праотців!

9.03.2005

УКРАЇНА – НЕ КИТАЙ

Налітайте, яничари,
Кровопивці – налітай,
Вам ні помсти в нас, ні кари,
Україна – не Китай.

В нас від курячого грипу
Ще не гинули півні.
Тут застрелять саме Кирпу,
Рабіновіча – ні-ні.

Шле він золото задурно
В Ізраїль, а не в Нацбанк.
Револуція культурна
Не бере його за карк.

Не дістала бандократа
Ані бомба, ні аркан.
Нацменшині – комбінати.
Українця – на майдан.

Там улюблений месія.
Там компанія “Пора”.
Україна – не Росія,
Ходорковських не кара.

В нас вершителі комуни
Не страждають від отрут,
Українці – не румуни,
Чаушескам “кльово” тут.

Ми лужковим шлем привіти
І кобзонам раді в нас,
Бо хохла – не московіти
І, тим більше, не Кавказ.

Хоч тепер ми вже не сірі, –
Помаранчеві, однак,
Від руки Ігал Аміра
Не загине в нас Іцхак.

Кровним помстам та вендетам
Ми відбутись не дамо
І злодюгам-президентам
Всі злочинства простимо.

Це якась нехай орея
Судить владу за грабіж.
Ми не ті. В нас Меч Арея
Перекутий на леміш.

Хоч ми скити та сармати, –
Лють відсутня в нас та гнів.
Не які-небудь ми Штати,
Щоб стріляти Кеннедів.

Чим душа у нас гріховна,
Хай підкаже ерудит.
Наших дів Європа повна, –
Та чи є між них Юдит.

Влаштувати шахер-махер
І земельний лохотрон
Пропонує нам Пасхавер
Під егідою ООН.

Ні меча, ні карабіна
Не боїться шаптрапа.
Бо нема в нас хунвейбіга,
Ні ганебного стовпа.

19.01.2005

ГЛОБАЛІЗМ

Як ми дружно рвонули в “духовне”,
Занедбавши матерію геть.
Нас цікавить глобально-церковне,
А не рідне життя і не смерть.
Безробіття нас не колихає,
Ми мурусм капища попам.
А тубільці Міклухо-Маклая
Наклепають комп’ютерів нам.
Нас одягнуть китайці та турки
У бавовняне та шкіряне.
Ми під марші бравурної “Мурки”
Подамося в глобальне турне.
Ми прислужимся там європейцям,
Тим же туркам, як справжнім панам.
А лани подаруєм корейцям,
Хай цибулю вирощують нам.

Отакє розподілення праці
Нагодує голодні роти.
Нас, добродії, вже африканці
Виліковують від наркоти.
Ми не можем ніяк без єврея,
Де ж бо взявся б тоді глобалізм.
Шоу-бізнес, Мойсей, гонорея,
Комунізм і марксизм-ленінізм?
Хто очолив би телеканали?
Хто привласнив би СтальКриворіж?
Хто ринкові б нам дав ідеали?
І закон про законний грабіж?
Хто матерію нам та ідею
Роз’єднав би, як душу і плоть?
Хто, козаче, аби не юдеї,
На слов’ян одягнув би оброть?

7.06.2005

ДИВО БІЛОРУСЬКЕ

Існує досадний політвікрутас:
Без Зігченка, без Порошенка
Не дав розтягти білоруський калгас*
Опальний завгосп Лукашенко.

Клепають сябри трактори “Беларусь”,
Нові телевізори, “МАЗи”...
Кепкуємо — “бацька”, а він їм — татусь:
Вберіг рідний край від зарази.

Ніхто білорусам не вирізував ліс,
Не втяв Біловезької Пуші,
Не вкрав за бетонний паркан сіпокіс,
Ставки та джерела цілоці.

Ніхто не прирік білорусів на сміх, —
Ніяка заморська забрьоха.
І доларом підло не грабила їх
Ніяка домашня терьоха.

Зубами скрегоче глобальний магнат,
Бо лізти не хоче до пащі.
Магептський слов'ятський напілрезерват
Відмів перспективи пропаші.

І власні він має робочі місця,
І гребує він секундхендом.
На тирло не йде, як слухняна вівця
За марсвом, за дивідендом.

Звичайно ж він знає ворожі слова:
Інфляція, вавчер, секвестор...
Але в нього є і своя голова,
І рідний народ, як інвестор.

Він лізти не хоче в глобальний казан
Лаксем ворожого двору.
Не дав перелити він кров партизан
У Єрусалимську менору.

На всіх не вгодити. Хай дехто притих
І лається нишком — “диктатор”,
Та лунко гуде на ланах світових
Бадьорій, оновлений трактор.

Не всякий бухгалтер, не всякий бджоляр
Під батьківський гімн “Ще не вмерла...”,
Знецінивши хвацько глобальний доляр,
Завгоспа візьме на Говерлу.

Бо то небезпечний політвікрутас:
Без Зігченка, без Порошенка
Не дав розтягти білоруський калгас
Опальний завгосп Лукашенко.

2.09.2005

* білоруською — колгосп

ЖЕРТВИ ЦЕНЗУРИ

В європейських мовах слово жид вільно функціонує. Поляки, серби, хорвати, чехи, німці, французи і т. д. за простою вживають це слово. І хіба не смішно, коли перекладач в якій-небудь телепередачі застосує слово “єврей” там, де персонаж, наприклад, поляк, говорить “жид”. То ми йдемо таки до Європи, чи в інший бік?

Андре Жид — європейський письменник.
Вічний жид — персонаж сміщай.
Просто жид — цензурний іменник.
По цензурному — буде єврей.
Нам за жидом не варто тужити...
Тільки трішечки сумнів бере, —
Чи впізнаєм, як перетворити
Андре Жида в Єврея Андре?
Тільки сумнів, мов каріатида
На порозі цензурних дверей,
Чим, наприклад, від “вічного” жида
Відрізняється “вічний” єврей?

1999

ГРАМОТОЮ ВОРОГА ГЛУШИ

*“А старе спом'янемо
І, що відаємо, речемо.”
Велесова Книга, 38-А.*

Ошнитись хочу у печері,
Де горить багаття праотців,
Скупчувати хочу їх вечері
У гурті мисливців-молодців.

Розшукати хочу предка свого
Межи ними, мудрого волхва,
І просту сказати засторогу:
Щоб чужого племені лихва

Не спіткала, наче яма звіра
Будь-якого родича мого,
— Не прийми, скажу, чужої віри. —
То кашкан для розуму твого.

Будь обачним. Недруги навколо
Ціляться загарбати наш край.
Тож чужого радника ніколи
До вождя свого не підпускай.

І, нарешті, попрошу я предка, —
Грамотою ворога глуши,
Рідний предку, випайди абетку,
Велесову Книгу напиши!

Крутиться планети коліщатко,
Вічний рух — і воля, і мета...
— Ну а ти, що винаймаєш, нащадку? —
Праотець суворо запита.

03.03.2004

Перун. Робота Анатолія Куца

ЗА ДУХОВНИЙ СУВЕРЕНІТЕТ

Є Боги, і є нечиста сила, —
 Ідоли чужі — то не Боги.
 Гей, Стрибоже, напинай вітрила,
 Вже нам видно рідні береги,
 Світять зорі, падають боліди,
 Лицарські лунають голоси.
 Ми йдемо від слави Енеїди
 До тріумфу рідної краси.
 Ще димить кадило Візантії,
 Ще блищить чужий іконостас,
 Та Єгови чорна деспотія
 Вже недужа подолати нас.
 Вже над нею хмара помсти пахне.
 Вже Перун загочує багнет.
 Гримне грім і блискавка шарахне,
 За духовний суверенітет.
 Бо тисячоліття не скосило
 Рідновіра сили та снаги.
 Гей, Стрибоже, напинай вітрила!
 Видно вже нам рідні береги.

5.06.2004

ТЕПЕР НЕМА ПРОБЛЕМИ В УКРАЇНЦЯ...

Тепер і нагодують нас, і взують,
 Одягнуть нашу матінку Юкрейн,
 Тепер, нарешті, нас приватизують
 Звягільський Фіма, Сорос і Бірштейн.
 Тепер нема проблеми в українця:
 Москва поставить нафту, чи Бахрейн —
 За це взялася преподобна трійця:
 Звягільський Фіма, Сорос і Бірштейн.
 Кому продати марганець та цукор,
 Що вивезти на Хайфу, що за Рейн...
 Культуру українську та науку
 Піднімуть Фіма, Сорос і Бірштейн.
 Куди не плюнеш — чужоземна фірма
 По-нашому не тямить — не ферштейн,
 Бо за прем'єра в нас — Звягільський Фіма.
 А за парламент — Сорос і Бірштейн.
 Тепер стоїть питання знову руба:
 За що ж боровся Троцький — Лев Бронштейн,
 Як на суспільну власність гострять зуба
 Звягільський Фіма, Сорос і Бірштейн.
 Спіть, українці. Спіть Єгови ради,
 Аж поки при відсутності властей
 Привласнять ваші ядерні заряди
 Звягільський Фіма, Сорос і Бірштейн.
 Тоді вже нагодують нас, і взують,
 Одягнуть нашу матінку Юкрейн.
 Тоді, нарешті нас приватизують
 Звягільський Фіма, Сорос і Бірштейн.

1993

ВІДПОВІДЬ ДЕМОГРАФІМ

Ми самі уміємо любити
 Наших найчарівніших дівчат,
 А жінкам своїм дітей робити
 Інструмент знайдемо і верстат.
 Нам не треба кликати мігранта,
 Щоб у цьому ділі помагав
 Ні негоціанта, ні мутанта.
 Тільки, хлопці, не ловімо гав.
 Занехаймо чорного пророка
 На далеких підступах від нас.
 І з коханих не спускаймо ока,
 Щоб не стали бидлом вражих рас.
 Напрятаймо, хлопці, власний мозок.
 Не міняймо рідної межі
 На скрипіння кочових повозок,
 Що на наші сунуть рубежі.
 Вимітаймо підле та розтлінне, —
 Захищаймо, люди, землю твою.
 Не продаймо рідне, українше
 Біле лоно чорному самцю.
 Олігархів скиньмо препоганих!
 (щоб на них наїхав смертний шок!)
 Так любім жінок своїх коханих,
 Щоб летіло пір'я з подушок!
 Нам засяють щастя перламутри,
 Як самі у щонайранішу рагь
 Осягнем науку Кама-Сутри
 Без чужих підказок і повчань.
 Нагло підірвати корінь Роду
 Не дамо ні зіллю, ні корчмі...
 І чисельність рідного народу
 Тільки так відновимо самі.

21.11.2005

ПРИХОДЬ, КНЯЖЕ!

Я знов і знов іду до Святослава,
Питаючи: “Коли прийдеш до нас?”
Поглянь, яка розтерзана держава,
Яку колись ти від хазарів спас.

Прийди з дохристиянського далека.
Дивись, у нас оказія яка, —
Що для хазара “право человека”,
Для слов’янина — право кріпака.

В Європу шлях нам вказус Варшава,
В Єрусалим — Давидова зізда.
Та ще й в гаранта радником Пасхавер —
Не Морозенко, не Сковорода.

Чи не тому гаранта на коліна
Поставили рабини та попи?
І колінкує ціла Україна
До тих Європ, схиливши черепи.

І погаса рожева ейфорія,
І клекіт помаранчевий притих, —
У нас могильна чорна індустрія,
Новітні технології — у них.

Якого від Європ чекати плоду
Хай скаже той, хто втік на чужину.
А вдома більше вимерло народу,
Ніж вибито за світову війну.

Але убивці чваняться ще й миром,
Що мовчки вимира убогий люд,
Обдурений євангельським кумиром —
Тисячолітнім винаходом юд.

Хіба то мир під гнітом агентури?
Чого чекати? Вождь ти чи не вождь?
Приходь мерщій, бо загребуть нас кури.
Очолой військо, княже, і приходь!

5.03.2005

БАРАНЯЧА ДЕМОКРАТІЯ

Коли гризуни засідали в журі,
Місця керівні позаймали щурі.
А як барани посідали в журі,
На інші місця пересіли щурі.
А перші місця зайняли хижакі:
Удави, шакали, гієни, вовки.
Чому хижакі перемог досягли?
Бо ті барани демократи були.

15.04.2006

І ЩО ДАЛІ?

Жертвності, напевне, досить нам.
Учимося, нарешті, рахувати
І наміри від ворогів ховати,
Давати ціль та засоби синам.

Програла ми. Бо ветхий Авраам
Спромігся нас (укотре) роз’єднати.
Тому справніше танка та гранати
Нам волю нищить абрамічний храм*

І що тепер? Тепер, коли старі
Займаються ще боротьбою класів,
Поклони б’ють давидовій зорі,

Здається, що потрібно гнів Тарасів
З’єднати з мудрістю Сковороди
І ще. О, Земле, Вслетнів роди!

25.03.2004.

ЗА СВІТОВИДА В АРКОНІ!

Ранами чорної меси
Впали планети на скроні
Храм Артеміди в Ефесі,
Храм Світовида в Арконі.

Кинуті на маргінеси
Тисячоліття бездонні, —
Храм Артеміди в Ефесі,
Храм Світовида в Арконі.

Жертви тупого регресу
В чужошлеміннім законі
Храм Артеміди в Ефесі,
Храм Світовида в Арконі,
Сіріуси, Антареси,
Зорі в нічній оболоні —
Свідки пожежі Ефесу,
Очі сестри Аполлона.

На перехресті прогресу
Вам, Герострати суконні, —
Пекло глобального стресу
Від Світовида в Арконі.

На перехресті прогресу
Лицарі білі та коні...
За Артеміду з Ефесу!
За Світовида в Арконі!

1.02.2006

*Абрамічні релігії — науковий термін, що вживається відносно світових релігій (християнство, іслам, юдаїзм), які вкупі з марксизмом-ленінізмом не приципляють божевільних потуг організувати народам запрограмований Біблією кінець світу.

КОЛО СВАРОЖЕ

РІДНІ СВЯТА

7514 літо від Трипілля
або 2006 року нового літочислення

***1 березня 2006 р. – Новоліття 7514-те від Трипілля.** Весняний Щедрий Вечір. Наші Пращури починали нове літо (Новий рік) з першим весняним Молодиком, який настає перед весняним рівноденням. Початок закличок Весни.

9 березня – Пробудження Матінки-Землі. Сорочини.

***12 березня** – Вербиця, Вербіє, Квітна неділя, Цвітна неділя. Славимо Вічне Прадерево Життя. Освячення вербових гілок.

***16 березня** – Навський Великдень (Чистий Четвер). Купається вся родина, після чого залишаємо купіль, рушники і страви для Пращурів на всю ніч.

18 березня – Весняне рівнодення у Києві: день і ніч зрівнюються в часі і силі (по 12 год).

***19 березня** – Великдень Дажбожий: «Це повинчаємо Сварога і Землю і справимо весілля їм, як для мужа і жони, бо ми – діти їхні» (Велесова Книга). Світло вже перемогло Темряву. Даруємо писанки (ні в якому разі не порожні «видутки», куплені на базарі, а повні й виписані власноруч) і крашанки, пригощаємо великодніми «бабами» і «куличами», славимо Дажбога. Великодне цілування – давній язичницький обряд, покликаний створювати лад і хороші дружні відносини між людьми. Це сонячне свято відзначається в першу неділю після весняного рівнодення, незалежно від фази місяця.

***21 березня** – Волочільне. «Обливаний понеділок» – другий день після Великодня.

25 березня – Благовіщення. Богиня Весна пробуджує Блискавицю – жіночу пару Перуна. В цей день суворі заборони починати всяку справу, «навіть пташка гнізда не в'є» (поганий час для будь-якого почину і зачаття).

26 березня – Благовісник (Пробуджується Бог Перун і своїм громом сповіщає Землю про весняні зародки Життя). З цього часу все починають.

***26 березня** – Радуниця. Випадає в наступну неділю після Великодня. Прихід на Землю дулі наших Пращурів. Пом'янемо їх крашанками й великоднім хлібом: «Хай радуються на Луках Сварожих!»

***12 квітня** – Свято Прави (ведійська Рита) – Божественного Закону, який *правує* Всесвітом, ростом рослин, родючістю всього живого на Землі й на Небі, дощем і вітром, зміною пір року, дня і ночі. Саме від цього Закону *Прави*, який *славили* піснями, походить давня назва нашої Правіри – Православ'я. Це свято ще має назву «Рахманський Великдень». Завжди випадає в середу.

22 квітня – Велика Лада, Лельник, Ляльник, Красна Гора.

23 квітня – Ярило, Орій: Бог весняного сонця, пристрасті й полум'яного кохання.

***1–7 травня** – Русалії (Русальний тиждень).

1 травня – Майя – давньослов'янська Богиня рослинності.

2 травня – Свято Живи. Солов'їний Великдень (прилітають соловейки).

4 травня – Русалчин Великдень (четвер на Русальному тижні).

10 травня – Зільник. В цей день збирають всяке весняне зілля і копають цілюще коріння. День знахарок.

* Тут і далі зірочкою позначені рухомі свята, які щороку можуть випадати в різні числа.

15 червня – Видів День. Славимо Світовида літнього (Дива) як Бога всевидючого, похвалімося перед ним нашим багатством, красою і здоров'ям. В цей день можна навчитися всякому мистецтву, яке людина може побачити (бо сьогодні «що видижу, те вмію»).

***19–25 червня** – літнє сонцестояння. Найдовші дні в році – 16 годин 27 хвилин.

***21–22 червня** – Купайло прийде у вінку. Найкоротша в році ніч. Саме в цю чарівну ніч шукайте Цвіт Папороті! На світанку наберіть цілющого зілля – хай буде помічним від усякої напасті.

29 червня – свято Водяника.

14 липня – Стрибог (Посвистач, Позвізд) – Бог Повітряного простору, від якого залежить погода.

20 липня – Свято Перуна – Сина Божого, якого Отець Сварог посилає на землю у вигляді блискавичної енергії.

22 липня – Перуниця (Блискавиця) – жіноча пара Перуна-громовержця. В її день не працюють у полі, щоб не ображати Богиню.

27 липня – Чур, Пращур (народна назва «Паликопа», з санскритського *чур* – палити). Чур (Цур) вважається сторожем родових Звичаїв, Богом «межового вогню» – він пильнує майно і власність Роду. Велесова Книга оповідає: «Усяк Рід мав Чурів і Пращурів, які померли перед віками, – тим Богам почитання маємо дати, і од них радощі маємо».

1 серпня – Медово-маковий Спас.

6 серпня – Яблучний Спас.

16 серпня – Хлібний Спас.

Місяць Спасич згадується у Велесовій Книзі як місяць подяки Богам Спасам за добрий врожай. В народі, крім названих, збереглися ще такі назви, як Грибний, Ягідний, Горіховий, Полотняний, Спас на воді, або мокрий Спас. Мабуть, у давні часи їх було ще більше, бо кожному овочу свій строк. Кожний овоч як плід Землі й Сонця має бути присвячений Рідним Богам, тож ніяких заборон на їх вживання не було.

16 серпня – Свято Лісовика. Йому кладуть пожертву (хліб, кашу та ін.) на лісовій галявині, щоб «не водив» по лісу.

19 серпня – Посвистач. Стрибог. Вшановують Бога Вітру.

1 вересня – Свято Вогню. Свіччине Весілля. Перше запалювання осіннього вогню. Початок шкільного навчання, вікові посвячення (пострижини).

4 вересня – Осінні Перун і Перуниця. Останні в році громи засинають на зиму.

8–9 вересня – Богині-Рожаниці. Жінки викликають кожна свою Рожаницю: «Жертву Тобі правим – овсяне борошно, і так співаємо славу і велич твою» – таке жертвопринесення справляють жінки на березі річок, посипаючи борошно і пускаючи на воду завітчані калачі та бублики.

14 вересня – Свято Вирію (проводі птахів до Вирію). Молитви до духів Пращурів, яким птахи донесуть звістку зі світу Яви. Прощання з теплом. Початок осінніх вечорниць.

***25 вересня** – Світовид Осінній (осіннє рівнодення). В давні часи відбувалося всенічне моління в храмі Світовида.

1 жовтня – Мати Слава – саме вона є Покровою, бо це вона *укривала* руських воїнів на полях ратних покровом своїх золотих крил: «Б'є крилами Мати-Слава і кличе нас, щоб ішли за землю нашу і билися за огнища племені нашого, бо ми є русичі!».

***14 жовтня** – Зворожини – Дідова Субота, Осінні Діди. Поминальний день.

***20 жовтня** – Мокоша. Баби, поминальний день. Це свято завжди в п'ятницю.

1 листопада – Свято Сварога, який є Праотцем всього роду Богів. Саме Він викував для русичів перший плуг і золоту обручку, тому Він є небесним ковалем (Творцем Світу і Людей), покровителем хліборобства і шлюбу, Богом Небесного Зодіаку.

24 листопада – Свято Богині Долі. Дівчата ворожать про подружжя. Вечорниці. Вагітні жінки молять Богиню про добрі пологи.

30 листопада – Калита. Свято парубочої долі – парубки вибирають пару. В цей день молодих хлопців посвячують на дорослих парубків та приймають до парубочої громади.

6 грудня – Свято Велеса (Діда Мороза). Він сходить по сонячному промінню на Землю і приносить зародки багатства, врожаю, приплоду (згадаймо Діда Мороза з мішком подарунків) – це Він, наш Велес, якого треба гукати в цей день, саме так, як діти кличуть Діда Мороза її сьогодні.

*21–25 грудня – зимове сонцестояння, довгота дня 8 годин.

*22 грудня – Різдво Божича-Коляди, народжується молоде сонячне світло, воно щодня прибуває й поборює темряву. Закінчення Корочуна – найтемнішої частини року. Разом з житнім снопом – Дідухом, входять до нашої оселі Духи нашого Роду. На столі дванадцять (або тринадцять) страв, за числом місяців року. Першу ложку куті старійшина Роду підкидає до стелі. Колядки осцівають Сотворення Світу ігтахами.

*23 грудня – Свято Рода. Наступний день після Різдва. Відвідують своїх рідних та близьких, пригощають пирогами, пивом і медом. Головні побажання цих Родових свят: «Хай все добре народжується!».

* 3–4 січня 2007 р. – Свято Богині Дани – Водосвяття. На дванадцятий день після Різдва Божича-Коляди народжується жіночий початок Всесвіту – Богиня Дана, покровителька води. Саме в ці дні, як твердять астрономи, Земля перебуває найближче до Сонця, тому вода набуває особливих цілющих властивостей.

18 січня – в давні часи було відунське свято, пов'язане зі священним вогнем, відбувалися збори жерців.

25 січня – свято Домовика. Йому кладуть свіжий хліб або кашу (залишають на ніч на печі або на столі) і просять берегти господарство, домашніх тварин.

2 лютого – Громниця. Стрітіння Зими з Весною.

*5–11 лютого – Велесовий тиждень, який іноді називали ще «Чортовим», бо «черти і різи» були своєрідним тайнописом, за яким Велесові внуки уміли ворожити і «чертити», тобто писати. Вшанування Бога багатства і мистецтва, покровителя таємних знань. Творчі вечори.

11 лютого – Велике свято Велеса.

12 лютого жінки виносять на мороз нитки, пряжу, льон, вовну, щоб мати добре прядиво для ткання, шлетіння та шиття.

*19–25 лютого – Колодій (Масляна). Парубки вибирають наречених.

21 лютого – Весняний Стрибог.

24 лютого – Лелечини. Свято тотемного птаха українців.

*18–19 березня 2007 р. – Вербця, Новоліття 7515-те від Трипілья (2007 нового літочислення). Наші Пращури починали нове літо (Новий рік) з першим весняним Молодиком, який настає перед весняним рівноденням.

БОГИ-ПОКРОВИТЕЛІ СІДМИЦІ (тижня):

Неділя – планета Сонце (Сварог і Дажбог)
 Понеділок – планета Місяць (Числобог і Хорс)
 Вівторок – планета Марс (Арес, Симаргл)
 Середа (Третійник) – планета Меркурій (Велес, Дана)
 Четвер – планета Юпітер (Перун, Стрибог)
 П'ятниця – планета Венера (Мокоша, Доля)
 Субота (Шестериця) – планета Сатурн (Стрибог, Числобог)

БОГИ-ПОКРОВИТЕЛІ МІСЯЦІВ:

ВЕСНА: Березень – Лада, Квітень – Ярило, Травень – Дажбог
 ЛІТО: Червень – Купайло, Липень – Перун, Серпень – Спас
 ОСІНЬ: Вересень – Світовид, Жовтень – Мати Слава, Листопад – Доля
 ЗИМА: Грудень – Сварог, Січень – Дана, Лютий – Велес

ДИВОЧАС – ВІН ЖЕ ГОРОСКОП

Греське слово *гороскоп* (від *hora* – час і *skopeo* – дивлюсь) дослівно означає: “дивитися на таблицю розташування небесних світил на момент часу народження” людини, держави або будь-якого явища. Планета і Бог, який впливає на перший день року, впливатиме і на весь рік.

Перший день 7514 літа випалас на 1 березня, середу – час впливу Меркурія. Цей рік Велеса буде сповнений духовної праці, набуття тасмичних знань, самопізнання і розвитку інтелектуальних здібностей. Накопичення духовної енергії посилить матеріальний добробут тих, хто липнатиметься вірним самому собі та рідній землі. Поразка чекає на тих, хто йтиме на компроміси з власною совістю і законами Прави. Велес – сторож межі, тому каратиме порушників усяких кордонів і законів!

Поєднання року Велеса з ерою Водолія посилить духовне і тілесне очищення Світу.

Волхвиня Зореслава

АСТРОНОМІЯ – ОСНОВА КАЛЕНДАРЯ

СОНЯЧНІ ФАЗИ НА 10 РОКІВ *

Сонцестояння та рівнодення за всевітнім часом*								
рік	Рівнодення Березень		Сонцестояння Червень		Рівнодення Вересень		Сонцестояння Грудень	
	день	час	день	час	день	час	день	час
2005	20	12:33	21	06:46	22	22:23	21	18:35
2006	20	18:26	21	12:26	23	04:03	22	00:22
2007	21	00:07	21	18:06	23	09:51	22	06:08
2008	20	05:48	20	23:59	22	15:44	21	12:04
2009	20	11:44	21	05:45	22	21:18	21	17:47
2010	20	17:32	21	11:28	23	03:09	21	23:38
2011	20	23:21	21	17:16	23	09:04	22	05:30
2012	20	05:14	20	23:09	22	14:49	21	11:11
2013	20	11:02	21	05:04	22	20:44	21	17:11
2014	20	16:57	21	10:51	23	02:29	21	23:03

ЛУННИК НА 5 РОКІВ **

Місяці	2006	2007	2008	2009	2010
Січень	30	19	9	27	16
Лютий	-	18	7	25	15
Березень	1; 30	19	8	27	16
Квітень	29	18	6	25	15
Травень	28	18	6	25	14
Червень	27	16	4	23	13
Липень	26	16	4	23	12
Серпень	25	14	2	21	11
Вересень	23	13	1	20	9
Жовтень	23	12	1; 30	19	9
Листопад	21	11	29	18	7
Грудень	21	10	28	17	7

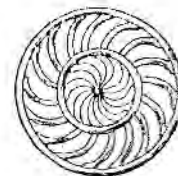
Коло Сварожє 7514 має 13 астрономічних місяців і триває з 1 березня 2006 до 18 березня 2007 року (астрономічний місяць становить 29,5 доби).

Не забувайте, що язичницький календар щороку зміний! На допомогу тим, хто буде складати календар "Коло Сварожє" самостійно, подаємо таблицю Сонячних фаз (сонцестояння і рівнодення) на 10 років та Лунник (фази нового місяця) на 5 років наперед.

Весняне рівнодення настає 20 березня о 20 годині 25 хвилин за Київським часом. Тобто лише 20 березня о вказаній годині Сонце перетне небесний екватор. Однак, якщо ми подивимось у календар, то побачимо, що тривалість дня 17 березня була 11.57, а вже 18 березня день став довшим (12.02 год.), 19 березня (12.05) і т. д.

Це пояснюється двома причинами. 1. Моменти сходу і заходу Сонця визначаються появою над горизонтом верхнього краю сонячного диску, а не його центру. 2. Сонячні промені викривляються в атмосфері, це явище називається *рефракцією*, внаслідок чого ми бачимо Сонце вище від його істинного положення. Тому, через наявність у Землі атмосфери день оптично триває трішки довше.

Правомир Кослячук

* Для Києва слід додати +3 години (якщо літній час) або +2 години (якщо зимовий).

** За видимістю місяця на небосхилі (фаза від 0,5 до 1,5 доби), тобто від 12 до 36 годин.

Жива – слов'янська Богиня Життя і родючості в трьох вікових її проявах.
Робота Сонцеслава Крижанівського

УКРАЇНА

І МІ: „КОЖНА СУЧАСН
(БЛИЗЬКО 500 РОІ
ІНШОЕТНІЧНОЇ КРОВ

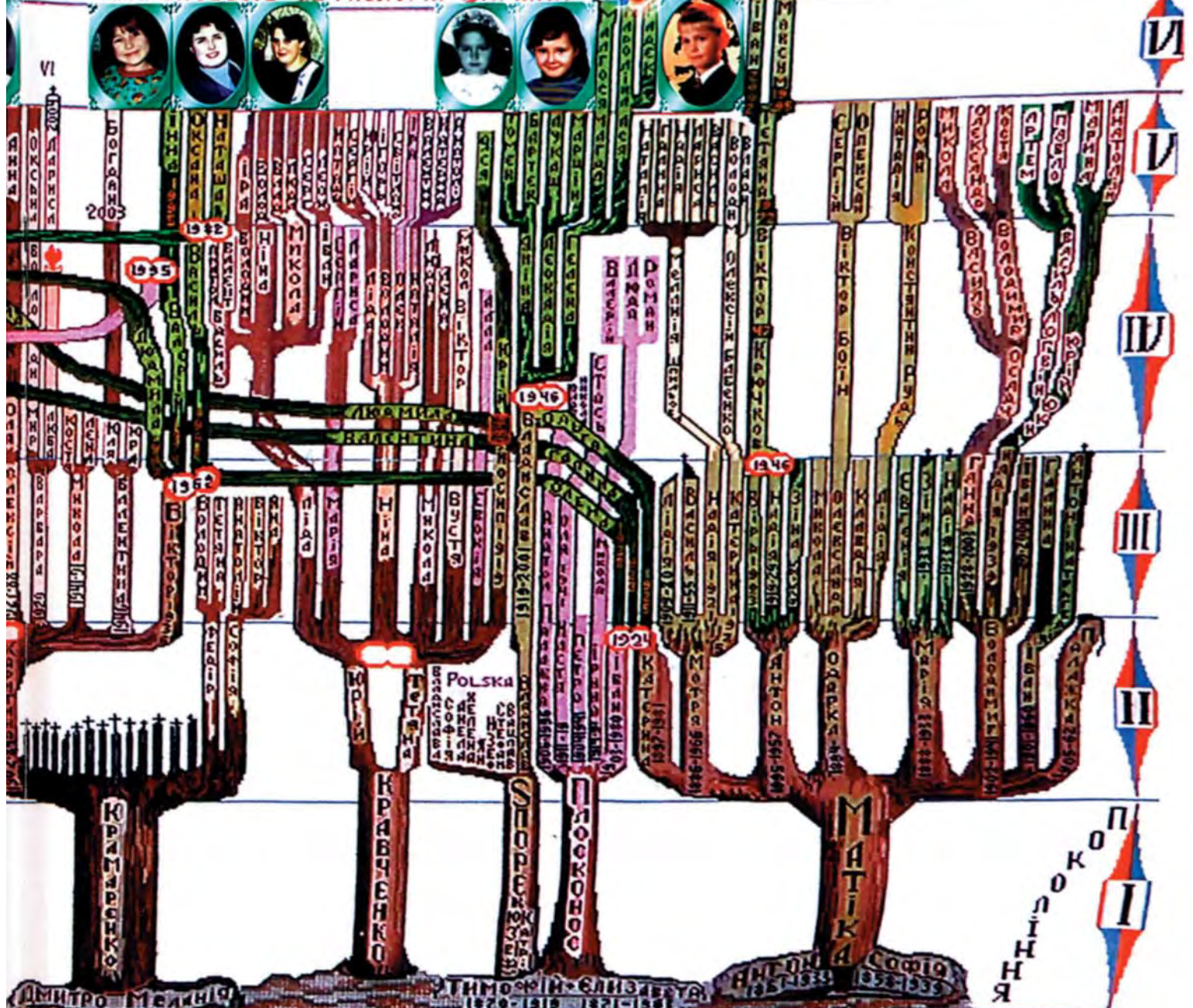
РОДОВІДНЕ ДЕРЕВО

Вишивка Олени Остапенко

1 людина лише по часовій глибині 20 поколінь
 (в) теоретично має 1048576 предків. Кожна крапля
 розходиться по жилах всього народу

3 книги Г. Лозко «Етнологія України»

НАШ РОДОВІД
 1858

Арійська Богиня Дурга –
войовнича захисниця Світопорядку і Законів Рити

МІСЯЦЮ МОЛОДИЙ, КНЯЗЮ ЗОЛОТИЙ...

Світослава Велеградська
(Надія Федорівич)

*Місяченько каже: - Нема понад мене,
Ой бо як я зійду темненької ночі,
Темненької ночі аж по опівночі,
Обв'ячу же я довіську у залозі,
Войсько у залозі, зустрічу дорожі,
Й а всю звірку в лісі, й а всю птицю в стрісі*

Українцям з давня були відомі закономірності руху окремих сузір'їв, а також Сонця і Місяця, за якими визначалися дні літнього і зимового сонцестояння, пори року й час доби. По Сонцю, Місяцю і зорях люди орієнтувалися на місцевості. Сонце вважали "парем неба".

Проте, пайбільш пізнаним у народі небесним світилом, пов'язаним із селянським побутом, був Місяць, якому приписувалась дивна сила, зокрема вплив на всі рослини і усе живе. В багатьох випадках, наприклад, у лікувальній магії – замовляннях, Місяць відігравав вагомину роль, аніж навіть сонце.

Спостереження за Місяцем, за його фазами сприяли створенню не лише метеорологічних прикмет, а й численних міфів, переказів, легенд. Місяць – божество астральної тріади – сприймався як жива істота. Про те, що Місяць "народжується" й "помирає", в народі створено чимало переказів. Іноді вони пов'язані з біблійною легендою про Каїна та Авеля. За однією з них, на поверхні Місяця зображено вбивство Каїном Авеля. Подібною є оповідь про те, що нічне світило, знехтувавши Божою волею, прихистило Каїна. Відтоді місяць носить на собі тавро гріха – має холодне проміття і постійно народжується і помирає. Після смерті місяць сходить у пекло, перетоплюється і очищається, а тоді народжується знову. Тому говорять: "Світить місяць, та не гріє, тільки в Бога дурно хліб їсть". Такі вірування є пізніми, вони виникли під впливом християнських уявлень.

Божественна суть Місяця відбивається у колядках, замовляннях, примовках, у яких люди звеличують його, просять допомоги, сприяння у лікуванні. До Місяця звертались як до Божества, парської особи: "Місяцю, молодий княже!". Місяць є "Божою силою", від якої залежить людське життя ("Не єсть воно ясний місяць, а єсть воно сам син Божий..."). Свідченням його священної природи є гашицька приказка: "Місяць – наш Божок, а хто нам буде бгувати, як його не стане?".

За одними повір'ями, Місяць – "ліве лице Боже", за іншими – "Боже око", яке оглядає землю вночі, або через яке Всвишній дивиться

на землю, щоб знати, що роблять уночі люди. За деякими уявленнями, Місяць – дірка, крізь яку пробивається сонячне світло із сьомого неба, або закинтий у небо шматок розпеченого каменя. В уявленнях людей розмір Місяця дорівнював площині заднього колеса від воза.

Місяць – повновладний "князь" нічного світу ("князь", "княжич", "Володимир", "Адам"). У обрядовій поезії та замовляннях його постійні епітети: ясний ("ясний місяць"), золотий ("князь золотий"), високий, праведний. Епітети "ясний" і "золотий" підкреслюють священність і царственність, особливу магічну силу Місяця. Іноді золотий колір належить Сонцю, а Місяць протиставляється денному світилу як "срібний". Так говориться у загадці про Сонце і Місяць: "Золотий пішов, а срібний прийшов"¹.

Для пісень та замовлянь властиві звертання та порівняння. Зокрема, "Місяцю молодий, князю золотий" (замовляння)², "Місяцю новий, питайся старого" (замовляння)³, "Ой ти, місяцю" (пісня)⁴, "Сам хазяїн, як на небі місяць" (щедрівка)⁵, "Як ясний місяць з зорою" (купальська пісня)⁶.

Сонце, Місяць та зірки з давня були об'єктами особливої уваги. Далекі світила уявлялися єдиною небесною сім'єю, що живе за сімома небесами. У багатьох слов'янських міфологічних легендах Сонце – чоловіче начало, а Місяць (російське "луна") – жіноче начало. Нічне світило вважали дружиною Сонця – Даждзьбога: "Солнце – князь. Луна – княгиня". У цій народній приказці Сонцю наданий епітет "князь", який використовується і для позначення парченого. У весільній пісні, записаній Зоріаном Доленгою-Ходаковським наречена порівнюється з Місяцем:

Ясна зоронька, ясна,
Молода Марися за стіл зайшла
Зо своїми друженьками,
Як місяць зо зіздоньками⁷.

Проте, для українського фольклору такі варіанти є менш властивими. В українському народному світогляді Місяць уявляється чоловіком Богині Сонце. Поширене уявлення про од-

руження, шлюб Сонця та Місяця. Сонце частіше виступало як жіноче начало, а Місяць пов'язувався з чоловічим: "Розуміється, Місяць — чоловік, Сонце — жінка. "Зірниця йде до жінки". Місяць — це муж, мужик"⁸.

Існує повір'я, що Місяць — чоловік Сонця, але залиняється до Зорі. Тому нерідко, залежно від його фази, Місяць асоціюється з нічним споглядцем, а почасти й покровителем закоханих. У литовців є вірування, що Місяць був одружений з Сонцем, але зустрічався з Зорею. Сонце, помстившись за зраду, розрубало невірною Місяця навпіл і розкрипило половину на зірки. За свідченням Володимира Гнатюка: "Мабуть се вірування було і в нас, а його відгук належить уважати отсю пісню, що заховалася в Чернігівщині:

Ой там за лісом, за бором,
Там Сонечко іграло,
З Місяцем розмовляло:
— Питаю тебе, Місяцю,
Чи рано сходиш,
Чи пізно заходиш?
— Ясне моє Сонечко!
А що тобі до того,
До зходу мого?
Я зйду, світаючи,
А зайду, смеркаючи"

(Афанасьев А. Поетич. воззрення. — Т. 1. — С. 77)⁹.

Такі погляди на небесні світила збереглися у народній поезії, переважно весільній та календарно-обрядовій, у казках, міфологічних сюжетах.

Найчастіше оспівується Місяць у колядках та шедрівках. Тут йому відведена роль господаря, батька небесної родини:

В тій церковці три віконці.
Щедрий вечір, святий вечір.
Одно віконце — ясный місяць.
Друге віконце — ясне сонце.
Третє віконце — ясні зірки.
.....
А то не зірки — то їх дітки.
Щедрий вечір, святий вечір¹⁰.

У той же час і Місяць, і Сонце можуть називатися і князем, і царем, а також уявлятися у вигляді міфічних корів, що споріднює їх із хмарами, які сприймалися як небесне стадо. Витворенню такого зооморфного образу сприяла рогоподібна форма Місяця, що відбилася і в поетичних назвах світила ("рогоженько"). Цікава примовка до молодого місяця записана в селі Чернецьчина Борівського району Харківської області:

"Молодик, як бик.
Тобі на ісповня,
А мені на здоров'я"¹¹.

Деякі порівняння ("як бик"), назви ("пастух рогатий" — в загадках) і атрибути ("золоті роги") Місяця можуть бути відгомонами прадавніх культів небесних биків, у образах яких уособлювалося Небо або небесні світила, зокрема, Місяць.

У колядкових текстах небесні світила приходять у гості до селянина і вихваляють себе. Місяць, зокрема, каже:

Нема над мене.
Як же зйду разом з зорями,
Урадуються гості в дорозі,
Гості в дорозі, війська в обозі.

Образ Числобога (вигляд спереду), знайдений в XVII ст. на місці спаленого християнами слов'янського храму в Ретрі — нині Німеччина
(Маш А. Г. Сокровища Ретри. — М., 2006)

Поряд із старшими варіантами, де до господаревого дому приходять Сонце, Місяць і Дош, в молодших, християнізованих, гостями виступають Христос, Пречиста, святі. Поступово у величальних піснях стародавні космічні образи витісняються образами християнськими.

У фольклорних джерелах місяць іменується золотою діжею, козацьким, бурлацьким, котячим, циганським сонцем чи нічним.

Іноді Місяця називають небесним пастухом. Таке порівняння зустрічається у народних загадках: "Поле не міряне, вівці не лічені, пастух рогатий". Коли Сонце йде на спочинок, Місяць виганяє у поле своїх овець, тобто зорі. Допомагає йому у роботі Вечірня зірка, яка керує небесною отарою за відсутності Місяця.

У деяких місцевостях Місяць уособлювався в образі чоловіка, створеного одночасно з Сонцем. Він має дванадцять місяців-братів, кожен з яких опікується часовим відтинком року.

Як уламки давніх міфічних уявлень, вціліли назви "лиса гора", "лисий біс" та інші. Місяць інколи теж називали "лисим старим дідусем", а Небо — "лисим батьком". Болгари називають повний місяць "дядо Боже" (дід Бог) і "пълна свещ" (повна свіча), а молодий місяць — "нова свещ", "ново видело" (нове світило).

Із фазами місяця співвідносяться певні види дій, заборон, пророцтв. Наприклад, побачивши нового місяця, люди намагалися привітати його і попросити щастя і здоров'я: "Місяцю, місяцю молодий. На тобі хрест золотий. Тобі на щільовну, а нам на здоров'я". Подібні замовляння говорили, коли молодик "народиться" — з'явиться лузеньким серпом на небі.

За віруваннями багатьох народів, молодий місяць дарував щастя чи багатство. Так, у Ірані існувало прислів'я: "Той, хто хоче уникнути зла і досягнути щастя, повинен подивитись на відображення нового місяця у воді або обличчя дру-

га, ... чи бірюзу". Індійці вірили, що велике багатство чекає на людину, яка подивиться на бірюзу відразу ж після того, як побачить молодий місяць у перший день після його появи. У слов'янських країнах поширене повір'я, за яким, для того, щоб розбагатіти, треба показати монету молодому місяцю.

На Місяць, так само, як і на Сонце, не дозволялося показувати пальцем — "бо всохне". Щоб запобігти цьому, потрібно тричі прикусити кінець пальця.

Збереглися в Україні й елементи давніх уявлень про надзвичайну силу місяця, його вплив на все живе, зокрема, і на життя людини. Як свідчать записи, місячне проміння, яке освітлює голову під час сну, вважалося небезпечним для здоров'я. За розповіддю жительки села Березівка Маньківського району: "Якщо Місяць б'є лучи на людину, то людина облучається, особливо мала дитина — до десяти років. Вона стає лупатиком (вона ходить ночами де завгодно)"¹².

В той же час місяцю належала надзвичайно важлива роль у народній медицині. Серед астральних символів у замовляннях він згадується значно частіше, ніж зорі, сонце, метеорити. Так, усі три замовляння, записані в Уманському (два) та Маньківському (одне) районах, — це замовляння "до молодого місяця, щоб не боліли зуби".

1. "Місяцю молодий, князю золотий. Питасться старий молодого: "Чи не болять зуби мертвого?" "Ні болять, ні шемлять, ні сверблять". Так щоб ... (ім'я своє начитуєш) ні боліло, ні шеміло, ні свербіло". Оце три рази це і за кожним разом "Богородице, дево"¹³.

2. "До місяця я знаю примову. Щомісяця примовлюють до нового місяця. ... і з місяця не поступитися, як побачиш, — так і примовляй. Спочатку помолитися "Отче наш".

"Місяцю новий, питайся старого: "Чи зуби не болять мертвого?" Так щоб мене не боліли, речену, порождену ... (ім'я)".

Так я, відколи навчилася цю молитву примовляти до нового місяця, то відтоди зуби не болять. Кожен місяць, побачивши місяця нового, поклонилася, з місяця не поступилася, помолдилася до місяця "Отче наш"¹⁴.

3. "Якщо болять зуби, то треба подивитись, коли буде молодий місяць. Дивитися на місяць надо, тримати той болючий зуб і говорити:

"Старий місяць питав молодого: "Чи болять зуби у мертвого?" "Ні, не болять, завмерли і мовчать".

Три рази повторити. Говорять, що тоді не будуть зуби боліти"¹⁵.

"Місяць, — як відзначає М. Новикова, — найчастіше згадувана в замовляннях магічна астральна сила, повновладний "князь" нічного світу"¹⁶. Персонажами замовлять є також фази місяця: "молодий", "місяць молодий", "місяць новий", "старий", "старий місяць".

Усі три наведені замовляння схожі між собою, є ніби поетичними варіантами одного, але, все ж, вони не абсолютно тотожні. Перше і третє замовляння побудовані у формі діалогу старого і молодого місяців. Старий місяць запитус молодого: "Чи болять зуби у мертвого?" Негативна відповідь, за аналогією, обумовлює закінчення: "Так щоб ... (ім'я) ні боліло, ні шеміло, ні свербіло". Друге замовляння починається звертанням до молодого місяця. Тут уже по вому місяцю радять запитати старого. Магічність замовляння часто підсилюється триразовим повторенням всього тексту або його частини.

Особливе значення у замовляннях має зв'язок місяця із світом мертвих. Як підкреслює М. Новикова, "Замовляння від зубного болю виразно космологічні. ... Саме ці замовляння асоціюють зуби з мертвими, з царством мертвих (а тому і з місяцем: "князем", "сонцем" нижнього царства). Тріада "зуби — мертві — місяць" у замовляннях постійна"¹⁷.

За давніми віруваннями, що відбилися у східнослов'янських замовляннях, Місяць — обитель мертвих. Адже коли він сходить із

неба, то потрапляє у царство мертвих. Оскільки Місяць видно уночі, а Сонце — лише вдень, Місяць більше наближений до зоряного світу. Місяць як "інше", "нічне" Сонце стає і "сонцем мертвих". У таких замовляннях Місяць виступає як "князь золотий", володар світу мертвих. Він є посередником між живими і мертвими — предками-охоронцями, які, за народними уявленнями, могли порятувати і від зубного болю.

Прадавні язичницькі вірування у замовляннях зазнали впливу християнства. Так, у першому замовлянні основний текст штучно поєднується з молитвою "Богородице, дево", в другому — з молитвою "Отче наш".

За структурою і символікою наведені замовляння є доволі подібними до текстів, записаних у XIX — на початку XX століття. Книга "Українські замовляння." (К., 1993) містить записи зі збірок П. Чубинського, М. Драгоманова, М. Комарова, А. Петрова, Б. Грінченка, І. Франка, Я. Новицького та ін. Серед цих фольклорних творів є чимало текстів, у яких згадується Місяць. Як правило, для них характерні поетичні звертання та епітети: "Місяцю, молодий княже!"

Образ Числобога з Місяцем за плечима (вигляд ззаду, рунічний напис "Ретра")

“Ти, місяцю, молодик!”, “Місяцю, місяцю! У тебе роги золотії”, “Місяць праведний”, “Місяцю молодий, на тобі ріг золотий!”, “Місяцю-Маю, чогось я тебе спитаю”.

Особливо близькими до замовлянь, записаних під час експедиції, є тексти, розміщені під № 39 (с. 74), № 41 (с. 76), № 42 (с. 77), № 43 (с. 78), № 44 (с. 81), № 45 (с. 82). Це є свідченням, принаймні, часткового збереження і побутування давніх язичницьких традицій на Черкащині.

До Місяця, особливо молодика, зверталися, коли ворожили, вгадуючи майбутнє. Деякі варіанти загадування снів також пов'язані з місяцем. У селі Черемошне Погребищенського району на Вінниччині, бажаючи викликати віщий сон, промовляли: “Місяцю рогатий, а зараз зірниця, що мені має бути, нехай присниться”¹⁸.

Молодий місяць відіграв особливу роль у народній медицині, а також любовній магії. Вважалося, що на молодий місяць дівчатам треба мити голову, накладати маски. Дівчина, яка хотіла вийти заміж, повинна була взяти воду із трьох річок і вмитися в неділю рано (“перва неділя на молодик”).

Нічне світило пов'язане і з любовними ворожіннями та замовляннями. На Тернопільщині є повір'я, за яким дівчина, побачивши перший раз молодий місяць-серпчок, має сказати:

“Місяцю новий,
Дай мені краще, як старий,
Хто про мене мисле,
Хай мені ся присни”¹⁹.

Повинен приснитися хтось, хто про неї думає. Отже, тут ворожіння на милого поєднується із загадуванням снів. У численних варіантах подібних замовлянь дівчата питають у місяця, хто їм присниться — чи вдовець, чи молодець, просять місяця прислати милого, судженого чи показати його уві сні. Ритуал загадування сновидіння, окрім тексту, часто включає і певні дії. Так, говорити замовляння дівчина повинна тоді, коли вперше побачить молодого місяця. При цьому треба стояти проти місяця, наступивши на шось ногою (або перед тим три рази перевертисся справа наліво). Потім потрібно взяти у праву руку те, що було під ногою — камінь, землю, траву чи соломку, а лягаючи спати, покласти цю річ (варіант: гребінець і рушник) під подушку.

Звертаючись до нічного світила, називають його “місяць”, “місяць, місяць молодий”, говорять “місяцю молодий”, “місяцю молоденький”, “місяцю, місяцю молодий”, “місяцю молодий, князю золотий”, “місяцю новий”, “місяцю рогатий”. Атрибути місяця — “ріг золотий”, “рожки золотенькі”, “роги золотії” — часто зустрічаються у замовляннях, які належать до любовної магії або народної медицини.

Місяць, як і інші небесні світила, зустрічається у записках весільних пісень. Одна із назв Місяця — “молодик” — співпадала у деяких місцевостях із назвою нареченого. Так, у селі Роги Маньківського району нареченого називали “молодик”. У цьому ж селі записана коровайна пісня:

Як місяць,
То дві сестриці коровай місят.
Вони його не замісят
Без скрипки, без сопілки,
Без чарки горілки²⁰.

А у самій Маньківці, за свідченнями місцевих мешканців, існував танець “Місяць”, який виконувався під особливу “пісню до танцю”:

Половину місяця,
Половину сонця,
Половину дівчини,
Половину хлопця²¹.

У весільних обрядових піснях місяць уособлював нареченого, а зоря, відповідно, — наречену. “Навколо фольклорних символів молодий — місяць, молода — зірка, — наголошує С. Єрмоленко, — виникає широке коло порівнянь, паралелей, конструцій тотожності, значення яких розвивається, виходить за межі весільного обряду, тобто місяць означає взагалі хлопця, а зірка — взагалі дівчина...”²². Символи місяця і зорі як юнака і дівчини надзвичайно поширені у піснях. У Маньківці була записана така купальська пісня:

Покотюся відеречко в долину.
Я коромисло закину.
Сама піду свої неньки питати,
Чи дозволе на вулицю гуляти.
— Не дозволю, моя доню, не дозволю,
Було тобі не стояти з водою,
Було тобі не стояти з водою,
Як ясний місяць з зорою...
— Не сама я, моя мати, стояла,
Я з молодим Іваном розмовляла.
— По чому ти, дівчино, пізнаєш,
Що ти мене Іваном назвала?
— По тобі, Іване, по тобі,
Чорная шапочка на тобі.
— Чорная шапочка як галка,
Ти ж моя, дівчино, коханка.
Я же тебе за коханку давно мав,
Я ж тебе за дружину собі взяв²³.

У селі Черповоди Уманського району записана, за висловом інформатора, “пісня народна — співають, коли захочуть”:

- Ой ти, місяцю,
А я зіронька ясна.
Ти ж мене просив,
Щоб я й коника пасла.
Я ж тобі пасла
Аж до темної ночі,
Поки не втала роса
На карі очі.
Не так на очі,
Як на русу косу.
Сер(д)це козаче,
Віночка не доносю.
— Як ти хтіла
Віночок доносити,
Було до мене
В садочок не ходити.

Було під мене
 Подушки не стелити.
 Не так подушки,
 Білого ряденця.
 Було не пригортатись
 До мого серця”²⁴.

Місяць і зоря — постійні образи поетичної мови фольклору. Ці слова-поняття увійшли в систему символів традиційної народної культури.

Народно-поетичні символи місяця і зорі як нареченого та нареченої властиві і для символіки сновидінь. У всіх записах, зроблених у Маньківському та Уманському районах Черкащини, місяць означає жениха, є прикметою весілля:

1. “Як місяць присниться молодій людині — жених, а старший — уловень”²⁵.

2. “Сниться місяць молодий (молодик) дівчатам — проти жениха”²⁶.

3. “Місяць молодий як сниться — то це обязательно жених. Як хлопцеві зірка — то це дівка. Як місяць (дівчині) — то це молодик. Місяць — “молодик”²⁷.

4. “Місяць спиться — кажуть люди — “жених”²⁸.

5. “Як сниться місяць, кажуть “молодик, дружина”.

Одна дівчина розказала: “Дівчата, мені сниться місяць”. Якийсь дід каже: “Відласися”. За два тижні вона вийшла заміж.

А якщо місяць хлопцеві спиться, — то же “молодушка”²⁹.

Єдність і широке розповсюдження такого розуміння цих астральних символів можна розглядати як свідчення неперервності давніх народних традицій.

Численні легенди оповідають, що Сонце — дружина Місяця, а Зірниця — його полюбовниця. В інших текстах стверджується, що Зірниця — рідна сестра Місяця. Проте, на Черкащині побутує й інша версія, за якою дружиною Місяця є саме Зоря: “Місяць. Його дружина — Зоря, сама-сама велика зоря”³⁰.

Подібні варіанти зустрічаються також у колядках і щедрівках:

Стоять столи та все тисовії,
 Щедрий вечір, святий вечір.
 А за ними кравці молодії
 Шують ризи та все золотії.
 Що пошують, то й батюшку вдінуть.
 А батюшка три служби одслужить.
 Перва служба та й за хазяїна,
 Друга служба та й за його жінку,
 Третя служба та й за його діти.
 Сам хазяїн, як на небі місяць.
 Його жінка, як на небі зірка.
 Його діти, як в раю квіти.
 Щедрий вечір, святий вечір”³¹.

До вечірньої зорі, як і до місяця, за допомогою молитв-заклинань найчастіше зверталися жінки і дівчата. Вечірня й ранкова зоря уявлялась благовісницею щасливого родинного життя, що породжувало численні апімістичні вірування в її надприродну силу. Зірки в замовляннях приурочені до

ранкової зорі, їх постійна назва “зоряниця”. Зорі найчастіше діють разом з Місяцем і Сонцем. Зірки, подібно до сонця, “ясні” і “красні”.

Записи фольклорно-етнографічної експедиції на Черкащину (2000 р.) підтверджують, що в українських сслах у пам’яті людей ще збереглися елементи традиційних народних знань, зокрема, народної астрології, ще живуть залишки прадавніх вірувань і уявлень. Серед текстів, присвячених небесним світилам, особливу цікавість викликають ті, що пов’язані з місяцем. Рациональні знання про нічне світило викладені в численних метеорологічних прикметах, які випикли на основі багатовікових спостережень за місяцем. Міфологічні уявлення і вірування відбилися у творах календарно-обрядової (колядки, щедрівки, купальські пісні) та родинно-обрядової поезії (весільні пісні), а також у повір’ях, легендах, замовляннях.

Поширеність лунарної символіки у фольклорі і обрядовості вказує на дуже важливу роль Місяця — “князя” нічного світу — у народнопоетичному космосі.

²⁴ Олійник О. Б. Українські прислів’я, приказки, загадки і українська вимова. — К.: Альфа, 1992. — С. 15.

²⁵ Записано 30.06.2000 р. Христиною Ткач і Надією Федорович в с. Дзиндзілівка Маньківського району Черкаської області від Дудніченко Марії Іванівни (1928(9) р. н.).

²⁶ Записано 04.07.2000 р. Федорович Надією в с. Черповоди Уманського району Черкаської області від Кольби Ірини Апатіївни (дівоче прізвище Соколінська; нар. 27 квітня 1914 р. в с. Черповоди.)

²⁷ Записано 04.07.2000 р. Надією Федорович в с. Черповоди Уманського району Черкаської області від Кольби (Соколінська) Ірини Апатіївни (нар. 27 квітня 1914 р. в с. Черповоди.)

²⁸ Записано 29.06.2000 р. Валентиною Конвай і Надією Федорович в с. Роги Маньківського району Черкаської області від Бородієнко Антоніни Сидорівни (1917 р. н.).

²⁹ Записано 30.06.2000 р. учасниками фольклорно-етнографічної експедиції в Маньківці Маньківського району Черкаської області від Любас Марфи Трохимівни (1916 р. н.) та Солонько Ялини (Олени) Петрівни (1925 р. н., народилась в с. Кінашевка Маньківського району Черкаської області), Бойчук Ліси Петрівни (1930 р. н.), Дбалої Ніни Миколаївни (1953 р. н.), Рокошальської Параски Іванівни (1924 р. н.).

³⁰ Українські народні пісні в записах Зоріана Долєнги-Ходаковського (З Галичини, Волині, Поділля, Придніпринщини і Полісся) / Упор., комент. О. І. Дей. — К.: Наук. думка, 1974. — 784 с. — С. 194.

³¹ Записано 04.07.2000 р. Надією Федорович в с. Черповоди Уманського району Черкаської області від Кольби Ірини Апатіївни (дівоче прізвище Соколінська; нар. 27 квітня 1914 р. в с. Черповоди).

³² Гнатюк В. М. Нарис української міфології. — Л., 2000. — С. 143 — 144.

³³ Записано 01.07.2000 р. Христиною Ткач і Надією Федорович в с. Полківниче (Іваньки) Маньківського району Черкаської області від Грабової Ганни Григорівни.

³⁴ Записано 8 липня 2001 року Надією Федорович в с. Чернечина Борівського району Харківської області від Гонтар Свдокії Миколаївни. (1926 р. н.).

¹² Записано 02.07.2000 р. Федорович Надією в с. Березівка Маньківського району Черкаської області від Поштар Любові Сидорівни. (1935 р. н.).

¹³ Записано 30.06.2000 р. Ткач Христиною і Надією Федорович в с. Дзиндзилівка Маньківського району Черкаської області від Дудніченко Марії Іванівни (1928(9) р. н.).

¹⁴ Записано 04.07.2000 р. Надією Федорович в с. Черповоди Уманського району Черкаської області від Кольби Ірини Апатіївни (дівоче прізвище Соколінська; нар. 27 квітня 1914 р. в с. Черповоди).

¹⁵ Записано 06.07.2000 р. Надією Федорович в с. Полянське Уманського району Черкаської області від невідомого інформатора (молодої жінки).

¹⁶ Новикова М. О. Коментар // Українські замовляння / Упоряд. М. Н. Москаленко. – К.: Дніпро, 1993. – С. 199.

¹⁷ Там само. – С. 247.

¹⁸ Записано від Гані Папчук в с. Черемошне Погребищенського р-ну на Вінниччині // Дмитренко М. Символіка сновидінь. Народний сонник. – К.: Пародознавство, 1995. – С. 104.

¹⁹ Записано 3 листопада 2001 року Надією Федорович в м. Києві від Федорович Гелени-Станіслави Владиславівни (Ткачук Євстахії Володимирівни) (1938 р. н.) (народилась в селі Залісся Чортківського району Тернопільської області).

²⁰ Записано 29.06.2000 р. Валентиною Конвай і Надією Федорович в селі Роги Маньківського району Черкаської області від Бородієнко Антоніни Сидорівни (1917 р. н.).

²¹ Записано 30.06.2000 р. учасниками фольклорно-етнографічної експедиції в Маньківці Маньківського району Черкаської області від Любас Марфи Трохимівни (1916 р. н.) та Солонько Ялини (Олени) Петрівни (1925 р. н., народилась в с. Кінашевка Маньківського району Черкаської області), Бойчук Анни Петрівни (1930 р. н.), Дбалой Ніни Миколаївни (1953 р. н.), Рокошальської Параски Іванівни (1924 р. н.).

²² Ермоленко С. Я. Нариси з української словесності: (стилістика та культура мови). – К., 1999. – С. 90.

²³ Записано 30.06.2000 р. учасниками фольклорно-етнографічної експедиції в Маньківці Маньківського району Черкаської області від Любас Марфи Трохимівни (1916 р. н.) та Солонько Ялини (Олени) Петрівни (1925 р. н., народилась в с. Кінашевка Маньківського району Черкаської області), Бойчук Анни Петрівни (1930 р. н.), Дбалой Ніни Миколаївни (1953 р. н.), Рокошальської Параски Іванівни (1924 р. н.).

²⁴ Записано 04.07.2000 р. Надією Федорович в с. Черповоди Уманського району Черкаської області від Кольби Ірини Апатіївни (дівоче прізвище Соколінська; нар. 27 квітня 1914 р. в с. Черповоди).

²⁵ Записано 30.06.2000 р. Христиною Ткач і Надією Федорович в с. Дзиндзилівка Маньківського району Черкаської області від Дудніченко Марії Іванівни (1928(9) р. н.).

²⁶ Записано 02.07.2000 р. Надією Федорович в с. Березівка Маньківського району Черкаської області від Журило Наталі Сергіївни (1918 р.).

²⁷ Записано 04.07.2000 р. Надією Федорович в с. Черповоди Уманського району Черкаської області від Кольби (Соколінська) Ірини Апатіївни (нар. 27 квітня 1914 р. в с. Черповоди).

²⁸ Записано 04.07.2000 р. Надією Федорович в с. Фурманівка Уманського району Черкаської області від Щербенко Ольги Іванівни (1920 р. н.).

²⁹ Записано 06.07.2000 р. Надією Федорович в с. Полянське Уманського району Черкаської області від Шмалюх Софії Василівни (1914 р. н.).

³⁰ Записано 02.07.2000 р. Надією Федорович в с. Березівка Маньківського району Черкаської області від Поштар Любові Сидорівни. (1935 р. н.).

³¹ Записано 29.06.2000 р. Валентиною Конвай і Надією Федорович в с. Роги Маньківського району Черкаської області від Бородієнко Антоніни Сидорівни (1917 р. н.).

СТАРШІ ЗОРЯНИЦІ (СТАРШІ СЕСТРИЧІ)

Із фольклорно-етнографічних записів Андрія Шкарбана на Чорнобильському Поліссі

Коли дитина кричить (*не спить уночі*), знахарка її заговорює.

“Кричить дитя... Я тоже его виговариваю:

Крикси-ношниці
Літь ви под курниці (і)
Курам спать не давайте.
А дітятку
(...) речсному, молитвенному
Сон насилайте”.

– Це на ніч кажуть? – запитує А.Шкарбан.

– На ночь – відповідає знахарка.

– На вулиці, надворі?

– На дворі, перед порогом і дивітса на зорі.

На зорі дивітса...

– А на які?...

– На саміє тіє, що там такіє, якби куча, дванадцять їх подряд, на тіє зорі. Вони так вместе.

– Дванадцять подряд?

– Подряд. Такіє вони кучой. На тіє зорі..

– А як називають це... сузір'я?

– ...Старшіє зорніци.

– “Саміє Старшіє Зорніци”?

– Зорніци.

– А як їх вияснить на небі, де вони?

– А вони ж є. Приблизно знаєш в який час, де вони саме находятца. І туди треба дивітса.

– То там дванадцять зірок?

– Там уместе, воно, такім би хрестком даже.

– Вони наче хрестиком?

– Ну вони, тако пудрад, подрад. Я вже в яку пору, то я туди дивлюс. І помогає, багато помогає... Старшіє сестрици.

– Ви називаєте ці зірки “Старшіє Сестрици”?

– Старшіє сестрици вони називаються. До такіє вони, кучою. Большенькіє вони за тіє, меншіє вони тіє, а тіє большіє. Вони такіє личебніє.

Записано 13 серпня 1995 року в с. Полохачів Овруцького району Житомирської обл. від Ганни Куніцької 1932 р. н. за національністю українка; шептуха, зільниця.

ВАЛЬПУРГІЄВА НІЧ – СВЯТО ТРУД

Древнє язичницьке свято Вальпургіс-Бельтане сторіччями піддається християнським переслідуванням і заборонам. В Європі християни поширюють наклепницькі вигадки, що пібито "злі, покриті бородавками відьми скачуть на помелі (а з недавнього часу — і на пирососі) у бік Боксберга, щоб там, на вершині гори влаштувати танці біля багаття та займатися розпусотою з Дияволом. На покритих рососою лугах, при місячному світлі голі діви зі звабливо розпущеним волоссям віддаються під звуки різьки якимсь істотам з диявольськими шиками". І цей набір християнських вигадок в уяві переважної частини напівосвіченої публіки став головним змістом свята. Якби все це відповідало дійсності, то ми сьогодні повинні були б дякувати цивілізації за викорінювання подібного безумства. Насправді ж за всіма діями, що відбуваються під час свята, криється глибоко обґрунтований зміст. Бо Знання справжнього значення свята, на превелику досаду церкви, передається язичниками від покоління до покоління.

Ті, хто зараз відзначає Велике свято Майї (в ніч з 30 квітня на 1 травня), тим самим святкують одне з восьми головних свят річного циклу. Назву місяця "май" впровадили римляни, але походить воно з грецької міфології: Майя — дочка Атлеса і Плейони, а син Майї від Зевса — Гермес (аналог нашого Велеса). Уже в середньо-верхньо-німецькій мові назва "май" уживається для зелених гілок, використовуваних для прикраси всіх свят року. Господарсько-політичне ж значення як "свято Праці" (рос. "день Труда") 1 травня набуло близько 100 років тому. Відновлене свято з язичницьким значенням налічує тільки кілька десятиліть, бо більшість наших свят була знищена укладачами християнських календарів. Вислів "Високий Май" уживається язичницькими громадами близько 20 років.

Дійсна підстава для свята Вальпургіс-Бельтане — це посвячення жінок на язичницьких жриць. У річному циклі це свято протилежне чоловічому дню — посвяченню Вотану (Халловен), що в християнстві збігається з днем "Усіх Святих".

Бельтане відкриває в річному циклі період Ванен, а день Халловен відповідно відкриває період Азен. Труди (жриці певної місцевості) збираються на культовому пагорбі, щоб там посвятити на посаду своїх нових прихильниць, яким потрібні певні знання і досвід. В одному з мерзобурзьких заклинань йдеться про ідіс-жриць, посвячених прекрасній Богині Ідуні. Оскільки їхнім притулком за давніх часів служили обгороджені куцями місця старих культів, то їх називали "жрицями кущів". Обгороджування культових насаджень відбувалося за до-

помогою вербових лозин, які доставлялися на місце священнодійства самими учасницями. Ці в'язанки вербового пруття встановлювалися на жердинах, що здалеку нагадувало відоме "відьомське помело". Щодо польотів у повітрі, то інквізитори, звичайно ж, тлумачили їх буквально, однак, тут йдеться лише про здатність Труд залишити своє тіло на одному місці, в той час, як духовне астральне тіло спрямовувати в інший простір.

Отже, ніч на 1 травня є сприятливою для зачаття жрецького стану — ірміонів (герміонів). Труди і Друїди не мали права вступати в шлюбні відносини до призначеного терміну. Під час Вальпургієвої ночі Труди вступали в шлюб з наперед обраними посвяченими жерцями-друїдами, щоб дати потомство для касты Ірміонів. Щоб не бути упізнаними, жриці одягали маски, а також

оленичі роги, за якими можна взяти ступінь їхнього посвячення. Це ознака якнайдавнішої праязичницької релігії, що збереглася й отримала подальший розвиток. Єдиним рогатим Божеством був козлоподібний пастуший Бог Пан, який у римлян називався Фавном. Саме Пан і спричинився до створення церквою образу Диявола, а велике язичницьке свято Труд (жриць) з появою комуністичних ідей перетворилося на "свято Труда" — "міжнародний день солідарності трудящих".

*Додоли – Волхвині дащу. 2005
Картина Тетяни Ягодкіної*

*За публікаціями Союзу Венедів
(газета "Рідні простори")*

*Крутитися
стануть
Кола Сварожі
до нас,
і часи ті
настануть
для нас...*

*Велесова
Книга*

Це, мабуть, закон життя, що геніальні ідеї поширюються в просторі і часі насамперед через людей, здатних сприймати їхню силу і красу, щоб донести її до тих, чия душа ще дремає в глибинах суспільного і космічного хаосу. До пробуджених, безперечно, належить талановитий скульптор, зрілий майстер пластичного образу Анатолій Васильович Куш. Ми знаємо його пам'ятники і мистецькі твори, що прикрашають вулиці й площі міст і сіл України, насамперед монумент "Оранта-Україна" та

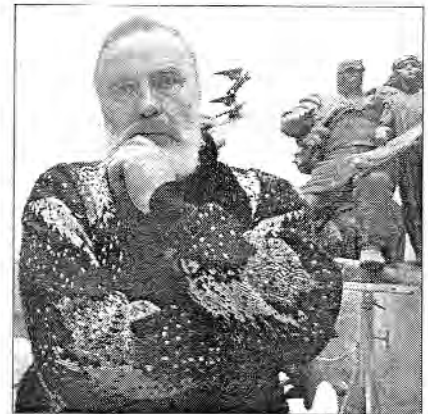

репрезентують наше національне мистецтво і українську історію в світі. Анатолій Куш, автор багатьох скульптурних портретів наших державних діячів: від князів Ігоря, Святослава Хороброго та Володимира-христителя, до Богдана Хмельницького та Віктора Ющенка. Є в його творчості й християнські образи, як "Святе сімейство", архистратиг Михайл та ін.

Та це не завадило Анатолію Кушу тонким чуттям митця відчувати свіжий подих язичницького Стрибога і космічні оберти Кола Сварожого – він сміливо поринув у світ невичерпної краси і поетичності народного світогляду. Презентація виставки народного художника України, академіка Академії мистецтв Анатолія Куша під назвою "Коло Свароже" відбулася 30 листопада 2005 р. у виставковому залі Будинку художника. Вона, без сумніву, стала знаковою подією в культурному і духовному житті нашої держави. На запитання, чому саме скульптор звернувся до язичницької теми, він відповідає так: "Я давно замислювався, чому міфи давньої Греції, так само космогонічні, як і українські релігійні міфи, і були створені пізніше від наших, але стали набутком світової культури. Українські ж залишаються призабутими й

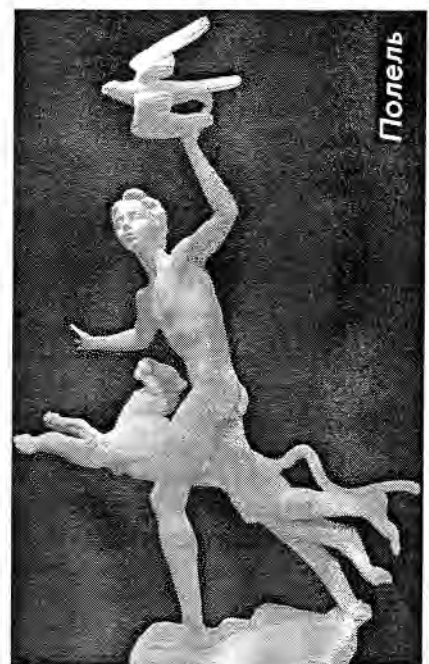
КОЛО СВАРОЖЕ у творчості Анатолія Куша

пам'ятник "Засновники Києва – Кий, Шек, Хорив та Либідь", споруджені на честь Незалежності України, які нині вже стали візитною карткою столиці. Знають їх і за межами нашої країни: пам'ятник "батькові історичної науки" Геродоту в США, Тарасу Шевченку в Білорусі та Польщі, Богдану Хмельницькому в США та багато інших високохудожніх робіт, які достойно

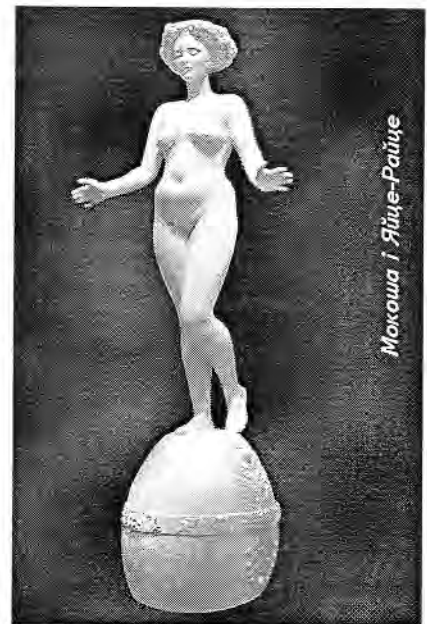
досі". Митець вирішив заповнити цю прогалину, надавши образам Рідних Богів нової сучасної форми, щоб вияскравити їхнє давнє смислове значення у всій багатопроявній красі слов'янського пантеону.

В центрі Кола Сварожого, як і годиться, постать Отця Божого Сварога, який у своєму динамічному леті обертає всю Галактику разом з нашою Землею. Ця космогонічна тема одразу викликала в пам'яті вірш Велесової Книги: "...і в тій Безодні повісив Дажбог Землю нашу, аби тая удержана була. Так це дуні Пращурів суть, і ті світять нам зорями од Іру". Боги і Богині древнього пантеону: Велес, Слава і Купала, Перун і Літунія, Дажбог, Леля і Дана, Жива і Прия

християн, бо такий церковний канон, і нам навіть важко уявити одягненого Ісуса на хресті. Хто знає, як зображали наших Богів? Маємо зразок Збруцького Світовида та деякі інші кам'яні статуї, знайдені на Поділлі. А скільки дерев'яних скульптур спалено на вогнях християнських інквізиторів! Як писав наш Волхв Володимир Шаян: "Статуя Перуна не була замовлена в Візантії. Це мистецтво пропало... Нині митці шукають українського стилю в мистецтві... Шукайте його на дні Дніпра". Так, ми ще можемо сперечатися, наскільки ці скульптури відповідають канонам і стилю зображень Богів, чи доречно їх встановлення в

(Богиня родючості й добробуту), Лісовик, Денниця (Вранішня Зоря) і Зоря Вечорова, Діванна (Ніч) і Місяць, Весна і Осінь, Цеця (Богиня Літо), Нава і Чорнобог та інші божественні постаті були представлені на виставці в білосніжних гіпсових скульптурах, що надало всій композиції світлоносною настрою. Велика професійна майстерність, реалістичність природи, вміння бачити всебічну об'ємність образу – ось що вирізняє творчий стиль Анатолія Куша.

Дехто вважає, що оголені тіла Богів "вграчають сакральність" і їх не можна ставити в храмі. Але ж оголене розп'яття Христоса не шокує навіть "сором'язливих"

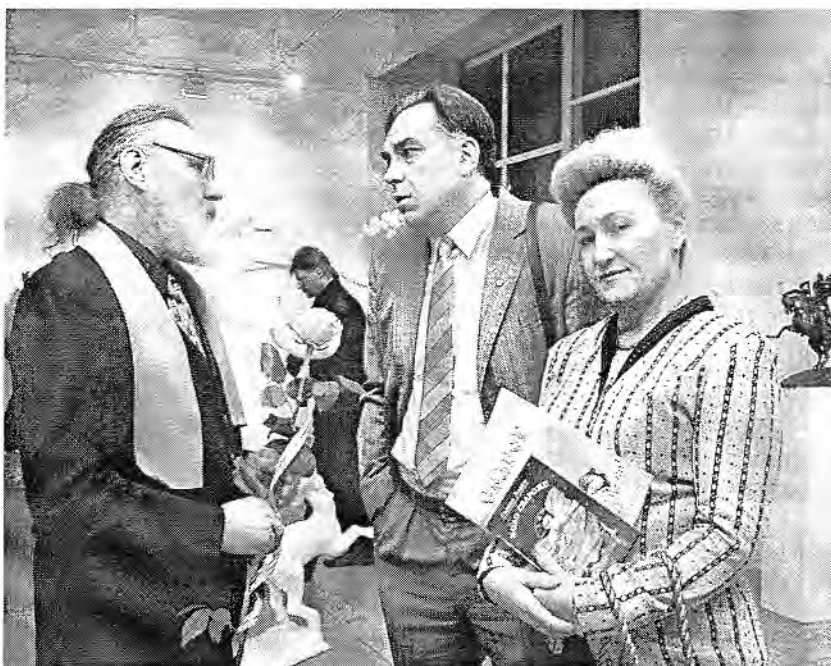
майбутньому Храмі Рідної Віри, адже скульптор досі навіть і не думав про таку їхню функцію. Але, важливо те, що перший крок зроблено.

Сьогодні вже достеменно відомо, що Боги Храму Ретри зображалися оголеними чи напівоголеними з їхніми символами та атрибутами в руках. Їх металеві скульптури, знайдені на теренах сучасної Німеччини (колишні землі слов'ян), частково ошпалені вогнем під час руйнування і спалення христоносцями Храмів Ретри та Аркони, вони стали відомими завдяки публікації праць Андреаса Готліба Маша. Отже, вже за давніх часів наші Пращури розуміли, що скульптура – це лише образ-символ, що допомагає віруючому зосередити свої помисли на божественному, а не сам Бог чи Богиня. Такі особливості сакрального мистецтва. І слава Богам, що нині до осмислення цих істин і їх виразу в мистецтві звертається така непересічна особистість, яким є народний художник України Анатолій Куш.

Часопис "Сварог" широ вітає митця з його 60-літтям і бажає невмирущої Слави, наснаги і бадьорості духу для здійснення найсокровенніших творчих задумів!

Анатолій Богород

Галина Лозко і Павло Тулаєв з Анатолієм Кушем на виставці "Коло Свароже" в Будинку Художника. Київ, 30 листопада 2005 року

СВІТОВИД

*І те Боги нам речуть
І дали Орієві заповіти:
Любіть Світ
зелений і життєдайний,
Любіть друзів своїх
І будьте мирними між родами.*

Велесова Книга

Галина Лозко (Україна)
і Голова Міжнародного Слов'янського
комітету Ян Мінарж (Чехія)

ЕТНОРЕЛІГІЯ як природна альтернатива глобалізації та асиміляції слов'ян

ДОПОВІДЬ Галини Лозко на IX Всеслов'янському з'їзді
у Мінську 2 липня 2005 року

Слава Слов'янам! Шановні пані і панове, я радо вітаю Вас на цьому високоповажному з'їзді!

Слов'яни – автохтонне населення Європи, велика суперетнічна спільнота. Наш суперетнос сягає своїм корінням багатотисячолітніх глибин, він має свою самобутню духовну культуру та народні звичаї, узгоджені з власним слов'янським менталітетом. Близькість наших мов, спільні риси етнічного світогляду, релігійних культів, звичаїв, свідчать про єдине родове коріння.

Під слов'янською етнокультурною я маю на увазі *природну автохтонну культуру* слов'янських етносів, створену ними на власній землі, засобами рідних мов, рідного світогляду та господарської діяльності, розвиненої на рідній землі. Над усіма цими видами культури, як правило, пріоритетне значення має духовна культура, яка була водночас і морально-звичаєвим регулятором життя наших народів. Йдеться про автохтонну *етнорелігію*. Зрозуміло, що без Духа тіло не живе: так само не живе народ без власної одухотвореної духом предків системи світогляду і знань.

Втрата слов'янами Рідної релігії через насильницьку християнізацію (а особливо поділ на слов'ян-католиків і слов'ян-православних) посилила процеси дезинтеграції слов'янського суперетносу, спричинила безліч братовбивчих війн і, загалом, ослабила етнічний імунітет. Втрата рідної природної релігії – стала причиною втрати родової пам'яті.

Не буду тут доводити юдейське коріння християнської віри – це відомо кожній освіченій людині. Згадаю тільки, що в XI–XII ст. наші Предки самовіддано боронили рідні храми від навали германських феодалів-христоносців, що за вказівками і під керівництвом єпископів почали вирубувати священні гаї слов'ян, руйнувати і спалювати храми, катувати служителів слов'янських Богів – волхвів і жерців.

Руський князь Святослав ясно усвідомлював загрозу християнського нашестя. Він розумів йо-

го як засіб поневолення духу слов'ян. Оскільки загроза насувалася з Візантії, Святослав Хоробрий намагався побудувати заслін від християнства в Болгарії на Дунаї, *об'єднавши слов'янські племена в єдину імперію*. Після загибелі Святослава 972 р. роз'єднані слов'яни не змогли протистояти германським племенам, які під виглядом пропаганди "християнської благодаті" і користуючись фінансовою й військовою підтримкою Ватикану, завойовували все більше слов'янських земель. Важливі висновки зробив ще в XIX ст. А. Чертков: "Війна Святослава... стала найважливішою подією X століття. Успіх цієї війни міг істотно змінити на багато століть політичний склад європейських держав, дати рішучі переваги слов'янського елемента над німецьким, а численне слов'янське плем'я поставити пануючим над рештою Європи".

По всій Слов'янщині прокотилася хвиля протестів, повстань проти християнізаторів. Однак, сили були нерівні. В 1004 – єпископ Вігберг вирубував Священний гай, у 1068 – єпископ Бурхард знищив святиню лотичів Ретру, 1128 князь Лотарь спалив храм Триглава. Цей перелік можна продовжувати. Найдовше трималася святиня Аркона на о. Руян (нині перейменований в Рюген); її пробували підкорити чотири рази 1136, 1159, 1166, 1168. Лише остання спроба під керівництвом архієпископа Абсальона вдалася. Завойовники (в тому числі війська князя Вольдемара I, Казимира і Богуслава) сподівалися захопити найкращі землі

слов'ян. Оборонці святині самовіддано захищали храм і статуї Рідних Богів, вони вилесли на мур своєї твердині свящепте знамено "Станіцу", яка виносилась лише в час вирішальних битв. Коли противник підпалив стіни храму, слов'яни кидалися у вогонь, віддаючи перевагу смерті перед духовним рабством. Священна Станіца згоріла разом з оборонцями Аркони.

Історичні наслідки християнізації слов'ян ще й донині не осмислені з точки зору язичницької ідеології. Християнство здійснювало зовнішній тиск і зовнішнє втручання у внутрішні справи язичницьких держав, підкоряючи їх духовно і політично, воно було засобом політичної експансії. Існує прямий зв'язок між прийняттям християнства і втратою самостійності держав, їхнім політичним ослабленням (пор.: у свідомості народу татаро-монгольське нашествя в Русі розглядалося як покарання за зраду Рідних Богів). Християнство, всупереч існуючому в науці стереотипу, не сприяло і розвитку писемності, а навпаки — загальмувало розвиток етнічних мов та роз'єднало єдину колишню слов'янську писемність не тільки за конфесіями, а ще й за типом азбуки, насильно впровадивши латинку.

Етнорелігія несе в собі культурний досвід багатьох поколінь своїх етнічних Предків і становить собою основу історичної й генетичної пам'яті етносу. Християнство перервало цей живий ланцюг міжпоколінної передачі етнічних знань і родового досвіду. Надмір фактів, у тому числі й наведених мною, свідчить про *християнський етноцид слов'янських народів*.

Повернення етнічної пам'яті — складний і тривалий процес, бо історія близьких нам етнічних спільнот досі не вивчається ні в школі, ні у вузі, а якщо й вивчається, то все під тим же християнським кутом зору. Слов'янські мислителі здавна забили тривогу, побачивши загрозу знищення слов'ян. Чому досі не перевидані праці Шафарика, Коллара? Бо глобальні маніпулятори людською свідомістю диктують нам свої правила гри: все, що пов'язане з національною культурою, вони піддають остракізму, висміюванню, звинувачують у відсталості. Натомість пропонуються інтернаціональні космополітичні лжецінності, світові глобальні релігії рабства, збочення і наркоманія, які призводять до виродження народів, втрати людської гідності.

Для порятунку слов'янських цінностей Зоріян Доленга-Холаківський закликав етнографів поспішити зібрати той безцінний скарб — народні знання, традиції та ремесла, які ще можна встигнути врятувати. По всій Європі на початку ХХ століття поширилась ідея Консервативної революції і Традиціоналізму. Нові мислителі розвинули ідеї Ф. Ніцше. Як альтернативу космополітичному богу християнства Ніцше пропонував кож-

ному народові мати "власного Бога": "Народ, який ще вірить в самого себе, має також і свого власного Бога. В ньому він планує умови, завдяки яким він піднявся, — свою шляхетність. Хто багатий, той хоче давати; горлий народ потребує Бога, щоб жертвувати". Польський мислитель Ян Стахнюк викрив систему християнської "вспакультури" (антикультури), у своїй праці "Християнство і людоство", один з розділів якої він назвав "Християнство як прихована вспакультура". Вихід з цього тупика він вбачав у необхідності "здемаскувати хворобу вспакультури". Про відродження Віри Предків на новому історичному етапі відверто заговорили діячі польської "Задруги" і український професор Володимир Шаян.

Саме він у 1934 році у Львові створив язичницьку організацію Орден літарів Бога Сонця. Його перу належить збірник праць "Віра Предків наших" (виданий уже після смерті автора). Володимир Шаян став основоположником відродження Рідної Віри в Україні. Нині у нас зареєстрована конфесія Рідної Віри, що має свій релігійний центр Об'єднання Рідновірів України, свій духовний навчальний заклад, релігієзнавчий часопис "Сварог". В Україні діє 15 регіональних громад Рідної Віри. Такі ж громади є в інших слов'янських країнах: Польщі, Росії, Білорусі, Болгарії, Словаччині, Чехії. Це свідчить про те, що відродження Рідної Віри — не випадковість, а закономірність і безперечний факт.

У 2003 році ми зробили першу спробу міжнародного з'їзду язичників-слов'ян у Києві (Україна), назвавши її Родовим Слов'янським Вічем. Тепер такі зустрічі ми проводимо щороку в різних країнах (Білорусь, Росія, наступний з'їзд планується в Польщі). З нашою діяльністю можна познайомитися з наших книг, часописів та міжнародного порталу РОД, адреса якого: rodoved.info, а також з газети "Слава!"

Наведених фактів цілком достатньо, щоб констатувати початок Слов'янського етнорелігійного відродження. Це нова ознака нашої етнічної культури.

Відродження етнічних релігій сьогодні — одна з найбільш радикальних новаторських спроб узгодити життя етнічних спільнот з їхніми природженими (автохтонними) духовними системами. Етнорелігійний ренесанс — один з небагатьох духовно-культурних рухів нашого сьогодення, який може стати альтернативою глобальному релігійному засиллю іноземних місій і церков, які зомбують, нівелюють національну різноманітність людоства.

Вивчення сучасних етнорелігійних рухів дає змогу встановити спільні тенденції відродження природних релігій та визначити місце слов'ян у контексті європейського етнорелігійного ренесансу.

НАЩАДКИ РОДУ СЛАВНОГО

Інтерв'ю з Галиною Лозко, Верховною Волхвиною України,
Головою Об'єднання Рідновірів України, Координатором Родового Слов'янського Віча

*Щоб усі слов'яни стали добрими братами
і синами Сонця-Правди і еретиками...*

Тарас Шевченко

Галино Сергіївно, нещодавно Ви повернулися із Мінська. Розкажіть, будь ласка, у якому заході Ви брали участь, яка була його мета, хто – організатори.

У Мінську 1-3 липня 2005 року відбувся IX Всеслов'янський з'їзд. Цей авторитетний міжнародний форум має свою історію. Початок таких з'їздів слов'ян було покладено ще в 1848 році. Його основоположниками були видатні славісти Павел Йозеф Шафарик і Франтішек Палацький, які зібрали ідеологів і лідерів слов'янських сил у Празі з метою консолідації, національного відродження і справжнього визволення слов'янських народів від гніту германських, австрійських, угорських та османських загарбників. Уже перший з'їзд слов'ян у своєму маніфесті проголосив вимогу національної рівності наших народів та заклик до єднання по праву кровної спорідненості.

Як бачимо, протягом понад 150 років такі з'їзди збиралися всього дев'ять разів. Вони відбувалися в найбільш критичні моменти історії слов'янських народів. Після Другої світової війни, коли слов'янство вижило в суворих випробуваннях і заявило про себе як про реальну політичну силу, відбувся 6-й з'їзд. Однак, курс світових латентних структур на інтернаціоналізм (як в СРСР, так і в США) спричинив тривалу перерву і байдужість державних діячів наших країн до єднання за родовим принципом. Лише в 1998 р., після півстолітньої перерви, у Празі відбувся 7-й, потім у 2001-му – в Москві 8-й, і нарешті, в Білорусі – 9-й з'їзди слов'ян.

Нині, коли глобальні агресори намагаються встановити "новий світовий порядок", нав'язати нашим народам свої антикультурні "цінності", потреба в єднанні зусиль усього слов'янства стала очевидною. Отож, метою IX Всесло-

Мати Слава. Скульптура Анастасія Куца

в'янського з'їзду стало вироблення стратегії і тактики слов'янських держав у нових геополітичних умовах.

Організатором цього форуму є Міжнародний Слов'янський Комітет, до якого входять представники від 12 слов'янських країн.

Цікаво! Чи була на цьому Форумі представлена позиція офіційного Мінська? Якщо так, то якою вона була?

Так, з'їзд у Мінську, що не вперше за всю історію слов'янського руху, був проведений саме на офіційному державному рівні. І тут батько Лукашенко зумів показати зразок організованості, дружельності та слов'янської гостинності. Щоправда, він тільки наліслав письмове привітання IX Всеслов'янському з'їздові (воно було зачитане і в той же день опубліковане в білоруських ЗМІ), однак Президент все ж знайшов можливість показатися делегатам з'їзду двічі: в Палаці Республіки перед урочистим концертом з приводу

Дня Незалежності Білорусі і під час параду на площі Перемоги, де він разом з делегатами Всеслов'янського з'їзду та ветеранами Війни поклав квіти до монумента "Перемоги", після чого Олександр Григорович тут же на майдані безпосередньо поспілкувався, зокрема, з українською делегацією.

Досі як Празький, так і Московський з'їзди відбувалися переважно завдяки ентузіазмові самих діячів слов'янського руху. І навіть цього разу ні український, ні російський, ні інший президенти не привітали цю поважну міжнародну нараду. Кажуть, що В. Путін під час 8-го з'їзду (в Москві) не удостоїв слов'ян своєю увагою, хоча в ті дні він узяв участь у відкритті якоїсь єврейської школи. Як би там не було, але ставлення високих урядовців до справи єднання споріднених нам народів свідчить саме за себе. Чомусь і в наших українських ЗМІ, як і в попередні роки, майже нічого не повідомля-

лося про цю важливу подію. Думаю, що це не випадковість, а офіційна позиція.

Які завдання ставив перед собою з'їзд? Які організації із яких країн були на ньому представлені?

Перш за все, як я вже згадувала, обговорювались проблеми єднання слов'ян перед загрозою глобалізації, Четвертої світової війни і "нового світового порядку", який нав'язують нам США. Також були накреслені плани співпраці слов'янських народів у галузях науки, освіти, культури, охорони здоров'я, ЗМІ, проблеми залучення до нашого руху молодих сил та ін. Висловлювались пропозиції щодо створення Центру Слов'янської освіти, адже останніми роками майже не вивчається історія слов'ян, їх культурна спадщина, досі не перевидані праці видатних славістів (Шафарика, Колара, Палацького та ін.). Наша молодь виховується не на зразках рідних культур, а потрапляє під вплив глобальної масової "антикультури" (термін польського філософа Яна Стахнюка).

На з'їзді було 213 делегатів і 30 гостей від 12 слов'янських країн, а також представники слов'янських діаспор Канади, в тому числі й українців. Зал прикрашали 12 прапорів слов'янських держав. Багато хто з делегатів був мені знайомий з попередніх Всеслов'янських зустрічей і нарад (у тому числі, в Ужгороді, Ялті та Москві). Це насамперед, авторитетний і доброзичливий голова Всеслов'янського комітету Ян Карлович Мінарж (Чехія); представники "Всполноти Польської" Барбара Кригер і Болеслав Тейковський; російський історик, записник і видавець часопису "Атеней" Павло Тулаєв; дослідник рунічних писем академік Валерій Чудінов; польська рідновірска молодь; російські мовознавці Александр Головастов та Андрей Лукашов (з Марійської республіки); болгарські, сербські та македонські науковці, дослідники старовини, зокрема Рідної Віри. Це також – доктор Владімір Янковіч, автор книги сербською мовою "Слово про короля Бога" та реконструктор слов'янського пантеону Богів; а також Йордан Ніколов, професор Софійського університету, автор книги "Ян Гус – провісник Європейської Реформації".

Ми обмінювались книгами, зокрема, Марек Глогочовський подарував мені свою працю "Війна Богів: Геліос-Світовид проти Яхве-Гефайстоса" (польською мовою), написану в дусі сучасного рідновірского світогляду. Від Білорусі також були делеговані цікаві особистості. Перш за все, це симпатичний і дуже відповідальний голова Слов'янського комітету Білорусі Сергій Іванович Костян, завдяки організаторським здібностям якого увесь з'їзд відбувся як величче свято єднання народів-родичів. Білорусь була також представлена науковими силами. Мені припала до душі праця академіка Віктора Кириєнка "Менталітет сучасних білорусів", бо я й сама цікавилася проблемами національного характеру й мала публікації про менталітет українців. Приємно, що Віктор Васильович оцінив і мою книгу "Українське на-

родознавство". Отже, було багато щільних інтересів і тем для обговорення.

Звичайно, як водиться на сучасних з'їздах, не обійшлося без попівства. Але, на щастя, не вони керували, і не вони відкривали з'їзд – ми слухали й співали гімн Білорусі, без християнських молитов. Щоправда, представник Мінського екзарха всієї Білорусі у своєму виступі зробив кілька випадів проти болгар-македонців, що викликало бурхливе обурення в залі і протести делегації Македонії. Однак, ця недоречність лише продемонструвала християнську нетолерантність і ніяк не вплинула на загальний дружній настрій і плідну працю делегатів.

Хто представляв Україну? Чи вдалося українцям донести до публіки свою позицію, чи була вона почута?

Українську делегацію очолював поважний ветеран слов'янського руху, Голова Слов'янського комітету України Микола Федорович Лавриненко. Були представлені різні політичні і культурні сили: як ліві (голова прогресивних соціалістів Наталя Вітренко з групою підтримки), так і радикально-праві (маю на увазі себе – Галину Лозко, лідера Рідної Віри і прихильницю здорового націоналізму). Сказати по-правді, я лише завдяки винятковій наполегливості, своїй власній і своїх друзів, потрапила на цей з'їзд. Мені також вдалося виступити в секції з питань науки, освіти та культури і донести до братів-слов'ян рідновірску позицію, яка, без сумніву, була почута. Позитивне враження справив своїм компетентним виступом і загалом виваженою позицією професор Володимир Личковах, завідувач кафедри культурології Чернігівського педагогічного університету. Добре було представлено Козацтво, однострій якого і статечна поведінка, а особливо шире вболівання за долю слов'янства, справляли гарне враження. І хоча від України було делеговано 30 осіб (а це загалом немало!), не всі відомі українські діячі прибули на з'їзд: не було Бориса Олійника, Петра Толочка та інших, мабуть дуже зайнятих державними справами діячів. По-різному сприймали делегати висловлювання Наталі Вітренко, яка часом скочувалася на політичні "розбори"

місцевого українського характеру. Але доповідь прогресивної соціалістки з економічних питань оцінили як достатньо кваліфіковану. В цілому, українці справили гарне враження своєю активною позицією, інтелектом та дружелюбністю.

Яке ставлення Міжнародного Слов'янського Комітету до процесів відродження Рідної Віри у Слов'янських країнах?

Чесно кажучи, мене приємно вразила обізнаність лідерів слов'янського руху з існуванням Рідної Віри і її перспективами. Це продемонстрували, насамперед, білоруські представники державних установ, які в своїх виступах не тільки наголошували, що християнство принесло розбрат між слов'янами, але навіть згадували про знання віщих волхвів (Владимир Аксьонов). Про значення Рідної Віри в єднанні слов'ян згадував у своєму виступі також і Павло Володимирович Тулаєв. Тема моєї доповіді "Етнорелігія як природна альтернатива глобалізації та асиміляції слов'ян" була сприйнята з розумінням. Мені також вдалося поспілкуватися з представником Комітету в справах релігій і національностей при Раді Міністрів Республіки Білорусь Рибаківим Михайлом Леонідовичем та іншими посадовцями. З приємністю я подарувала свій переклад Велесової Книги Голові Міжнародного Слов'янського Комітету Яну Мінаржу, який вільно читає і

розуміє українську мову. Хоча одного примірника Велесової Книги, яку я взяла для показу, явно бракувало тут на з'їзді: мати цю книгу виявили бажання і болгари, і поляки, і білоруси.

Саме до цього з'їзду ми з моїм чоловіком Павлом Володимировичем постаралися видати третій номер газети-вісника Родового Слов'янського Віча, яку зробили двомовною. Ця газета зі слов'янським ім'ям "СЛАВА!", видрукувана за благої підтримки Сергія Данилова в українському видавництві "Такі справи", роздавалася всім делегатам як візитна картка міжнародного Віча слов'ян-рідновірів, яке ми започаткували у Києві в 2003 році.

Інша цікава деталь: в одному з підсумкових документів, а саме "Слов'янському маніфесті", проект якого готував Голова Російського Слов'янського комітету Микола Іванович Кікешев (українець з походження), є розділ "Релігійні розколи". Тут дослівно записано таке: "Релігійна криза в слов'янському світі має глибокі корені. Вона викликана насильницькою християнізацією більшості слов'янських народів у ранньому середньовіччі, які прийняли від Візантії православну віру. Війни і христові походи католиків на православні святині поглибили розкол християнства. Частині південних слов'ян прищепили іслам. Прикро, що церковні

розколи проходять по слов'янському череву, і часто міжрелігійна ворожнеча призводила до кровопролиття та братовбивства". Далі в маніфесті також згадується християнська непримиримість до сповідників ведичного (читаймо, рідновірського) віросповідання. Добре, що Слов'янський комітет сміливо подивився правді у вічі і визнав цю, на мою думку, одну з головних причин занепаду слов'ян. На сучасному етапі це важливий поступ: бо насамперед слід виявити причини хвороби, щоб потім — правильно лікувати її. Якщо президент Міжнародної Слов'янської Академії наук, освіти, мистецтв і культури Борис Іванович Іскаков (Росія) висловив застереження щодо "сіонізму як великої загрози слов'янам", то лишається тільки вказати на юлейське коріння Біблії. Пора зрозуміти, нарешті, що християнство, так само, як комунізм, — є глобальною програмою винищення всіх арійських народів, у тому числі й слов'ян.

Що стало підсумком з'їзду?

З'їзд прийняв цілий ряд документів і постанов щодо співпраці слов'ян у різних галузях. Висловлювалися пропозиції про створення Слов'янського телевізійного каналу, Слов'янського Воїнського братства, Слов'янської творчої спілки, Слов'янського освітнього центру та ін. Зокрема, в згаданому вище "Слов'янському маніфесті" заплановано ряд заходів протистояння насильницькій глобалізації. Ос-

мислюються фундаментальні основи слов'янської цивілізації: ідея, кров, мова, ґрунт (як бачите, вони повністю збігаються з основами Рідної Віри). Нині є 16 народів, що проросли з одного слов'янського кореня — вони живуть у 12-ти слов'янських країнах. Не зважаючи на тисячолітні гоніння, намагання наших ворогів винищити слов'янське населення, ми живемо, і ми повинні знати, що глобалісти і сьогодні не зацікавлені в об'єднанні слов'ян, навпаки — руками тих же прозахідних германців вони хочуть роздрібнити наші сили, асимілювати і знищити. Ми повинні припинити вимирання слов'ян (зупинити демографічну кризу), відродити сільські общини, що поєднують нас з рідним ґрунтом і рідною традицією. Для цього необхідно формувати і розвивати слов'янську ментальність, усвідомлення себе великою суперетнічною спільнотою, створити інформаційний слов'янський простір, зміцнювати сімейні узи і політичну солідарність. Висловлювались навіть думки щодо організації федеративного об'єднання слов'янських держав, але вони не набули виразно окреслених форм. Однак, чітко було сформульовано, що Європейський Союз і НАТО — це не наш шлях. Це пастка для слов'ян!

Які Ваші особисті враження від з'їзду? Що Ви від нього чекали, чи оправдалися ці сподівання?

Я в Білорусі побувала вже не вперше і маю завжди присмні враження від цієї братньої країни та її гостинного доброзичливого народу. Я прочитала кілька лекцій про Рідну Віру в Брестському та Мінському університетах (причому, на прохання студентів, українською мовою). У березні минулого року відбулась моя презентація в Національній Спільноті письменників Білорусі та участь у науковій конференції. Всеслов'янський з'їзд — це вже був наступний етап плідної співпраці не тільки з білорусами, але й з іншими слов'янами. Дуже позитивні враження також від самої організації з'їзду (поселення в комфортабельному готелі "Мінськ", екскурсії на курган Слави та меморіал Хатинь, участь у святковому параді на День Незалежності Білорусі та чудовий концерт в Палаці Республіки).

Були, звичайно, і неприємні епізоди. Деякі делегати демонстрували явно неконструктивні погляди. Так, наприклад, голова Компартії Росії Геннадій Зюганов ошелешив присутніх своїм комінтернівським розумінням слов'янської єдності і дійшов до того, що висловив відверте захоплення "мудрою політикою Сталіна", особливо "при підписанні пакту Молотова-Ріббентропа". Такі безвідповідальні заяви політичного діяча насправді тільки дискредитують державу, яку він представляв. Сьогодні подібні думки нагадують реанімованих динозаврів. На цьому тлі привіт від Компартії України, що прозвучав у виступі нардепа Верховної Ради України п. Олега Грачова, виглядав досить пристойно. Штучно і провокаційно прозвучала репліка одного з учасників (не пам'ятаю чия) про якусь міфічну дискримінацію російської мови в Україні. Однак, ці та подібні виступи тільки наочно засвідчили, що не можна віддавати справу слов'янської єдності у ліві руки. Я зрозуміла, що саме комуністична лівизна завжди відштовхувала здорові сили націоналістів від слов'янської справи. Це дуже важливий висновок. Думаю, що він корисний як для націонал-патріотів, так і для інтернаціонал-космополітів. Очевидно, що відсталі, але висловлені в нахабній манері думки, здатні погубити ті ширі почуття і прагнення слов'янського братерства, які досі були виключно громадською ініціативою.

Слов'янська ідея не нова: чи не вперше вона висловлена у Велесовій Книзі, де описане коріння Слов'янського родового дерева. Мислителі XIX ст. повернули нам її на новому етапі життя.

Для українців-русофобів не зайвим буде знати, що відродилася ця ідея не в Росії, а в Чехії. Більше того, в Україні XIX століття вона з'явилася на 20 років раніше, ніж у Росії. Це було "Товариство об'єднаних слов'ян" (1820–1830 рр.), а за ним випикло і "Україно-слов'янське товариство" (саме так жандарми називали в своїх звітах Кирило-Мефодіївське братство, учасником і натхненником якого був і наш Кобзар Тарас Шевченко).

Річ у тім, що гіпертрофовані державницькі і націоналістичні почуття часто виступають певним антагонізмом слов'янській ідеї — тільки через неправильне її розуміння. Дійсно, радянський імперіалізм дискредитував слов'янську ідею так, що сьогодні всяка згадка про слов'ян викликає в

певних патріотичних колах гірку іронію і навіть звинувачення у зраді національних інтересів. Але слід дивитися вглиб проблеми, адже ситуація змінилася. Ми звільнилися від ґніту імперії і стали на власний шлях розвитку національних сил. Сьогодні ніхто не повинен зазіхати на державний суверенітет і незалежність наших країн. Біда тільки в тому, що нам, усім слов'янам, не дадуть вільно жити значно сильніші й нахабніші супротивники — американські глобалісти, які з допомогою сіоністського капіталу диктують народам "новий світовий порядок". Вони фактично ведуть приховану Четверту світову війну проти наших народів, яку, на жаль, не хочуть бачити наші урядовці. Отже, саме на боротьбу з цим "порядком" маємо спрямовувати свою

волю і об'єднати зусилля.

Безумовно, молоде покоління має вдихнути нові свіжі сили в слов'янську справу. Гадаю, що й Слов'янському Комітету України слід робити ставку на нову генерацію, залучати більше науковців, освічених аналітиків. Треба демонструвати позитивні сторони добросусідства і співпраці споріднених народів. Це стане дійсністю, якщо наш "Славком" сам широко вболіватиме за слов'янський Рід, а не використовуватиме слов'янську ідею в чийсь політичних цілях.

Як завжди, від різних з'їздів і конференцій, на яких я буваю, я чекаю нових знайомств, конструктивних рішень, нових книжок та інтелектуального збагачення. З цього Всеслов'янського з'їзду я винесла нове розуміння, що потрібно для того, щоб слов'янська ідея стала привабливою для молоді, за якою майбутнє. Саме це я й збираюся робити після з'їзду.

Хай буде во Славу Рідних Богів!

*Розмовляв з Галиною Лозко
Ярослав Бабич*

МОЄ ПОВЕРНЕННЯ В КІММЕРІЮ

Іван Мітєв (Шегор Расате), жрець Болгарської Рідної Віри

Літом 2005 р. я провів два незабутніх тижні в Україні, здійснивши поклоніння історичним і святим місцям, зустрічі з друзями з українських культурно-патріотичних кіл – рідновірів і козаків. Побувавши на святі Перуна у Волхвині Зореслави в Київській Громаді Українських Язичників “Православ’я”, 21–25-го липня я поїхав у гості до Полтавської громади, що також зветься

Болгарський хан Кубрат. Вгорі – його монограми.

“Православ’я” і входить до Об’єднання Рідновірів України. Дякуючи люб’язності й гостинності жриці Ведани (Олеся Обревко), за ці п’ять днів я оглянув пам’ятні місця Полтави та історичні пам’ятки Полтавської області, пов’язані з минулим болгар і українців.

Ми – болгари і українці, є близькоспорідними народами – не тільки як слов’яни, але ще як нападки древніх арійських народів, які жили в землях України. Історично освічені люди пов’язують ранню історію болгарського народу з існуванням у цих землях Київської Русі, коли в VII ст. н. ч. тут перебувала і Стара Велика Болгарія (із загальновідомих візантійських джерел). В історичній літературі це часто супроводжується помилковою тезою про тюркське походження болгар. Як незалежний дослідник я заглибився у вивчення слідів болгарської родової пам’яті в рідних і чужих джерелах і знайшов, що древні болгари є гілкою киммерійців – одного з якнайдавніших арійських (індоєвропейських) народів. Згідно свідчень Геродота, киммерійці жили на терезах України до вторгнення скіфів у VII ст. до. н. ч., але, на підставі археологічних даних, їхня культура (названа Фрако-киммерійською) належить до початку II тис. до н. ч. Відкриття цієї культури і давніших споріднених культур (Трипільської та Курганної) дало змогу вважати Україну прабатьківщиною арійської (індоєвропейської) суперетнічної спільноти, а киммерійців як пранарод аріїв. До цієї арійської Прабатьківщини треба ще віднести і сучасні болгарські землі, на підставі енеолітичної культури Варна, сучасної з Трипільською.

Протягом своєї історичної долі болгарські предки залишили свою прабатьківщину, торуючи дороги на Схід, але в пізнішому часі знову повернулися до неї. Про споріднений зв’язок древніх слов’ян (русичів) з киммерійцями свідчать Велесова Книга: “Кимери також баьки

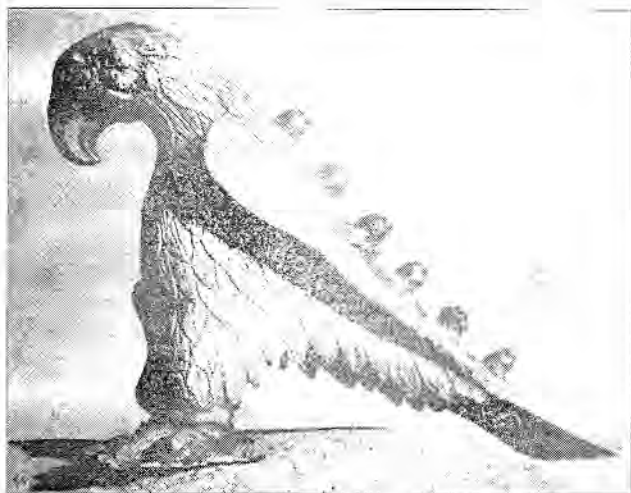
наші” і “Оповіді Захарихи”: “Так кимори довго і предовго були над нами, а були вони нашої віри і нашої мови” (Юрій Мироллобов). Останній вихід, справді, розказує про болгар зі Старої Великої Болгарії (II–VII в. н. ч.), попередниці Київської Русі. Близькі історичні долі мали болгари і українці в Середньовіччі – у боротьбі проти хазарських орд та проти намірів Візантії, що прагнула поневолити наші народи через нав’язування чужої нашої расі християнської релігії. Поховання Хана Кубрата, останнього володаря Старої Великої Болгарії, (правив 615–665 рр.) – знайдено в околицях села Мале Перещепине, Полтавської області. Його син Хан Аспарух (правив 668–695 р.) заснував нинішню Болгарію за Дунаєм близько 681 р., але продовжував боронити дніпровські землі від хазарів. В одній з цих битв він і сам загинув. Його поховання знайдено в селі Вознесенка, сьогодні посеред міста Запоріжжя. Цікаво нам, що недалеко від цього місця – на острові Хортиці, загинув Святослав Хоробрий, теж в бою з хазарами [з печенігами. – *Ред.*]. Цей найбільший володар Київської Русі прославився походом проти Візантії, об’єднуючи сили русів і болгар на захист Рідної Віри.

23 липня ми здійснили поклоніння на могилі Хана Кубрата на Малій Перещепині. Місце поховання знаходиться в сосновому лісі на околиці села, де поставлений мармуровий обеліск з написом: “Кубрат засновник Великої Болгарії” (це помилка – Хан Кубрат є останнім володарем цієї держави). В лісі знаходиться могила, на якій поставлено чорний камінь із знаком “IYI” – рунічний символ володарського роду Дуло і взагалі священний знак болгар. Біля пам’ятника видно й інші невеликі кургани, вірогідно поховання знаті та воїнів Хана. Разом зі жрицею Веданою та польським рідновіром Станіславом Потребовським, а також з полтавською журналісткою Людмилою Кучеренко ми здійснили поминальний обряд (тризну) по Хану Кубрату і його воїнству. “Споживай в мирі, Хане Кубрате Ювіги, Бащице! Ніс пам’ятаємо твоя Заповіт. Ще перебує Болг-Арійськіят Рід і Великата Арійська Раса!” – з цими клятвеними словами я возлив вино на його могилу. Потім у піднесеному настрої ми вимовили здравниці за життя і процвітання нашого Слов’янського і

Арійського Роду, який наслідує славі подвиги наших Предків. На поклонінні був також присутній один місцевий селянин – Володимир. Мене зворушило, з якою пошаною ця людина ставиться до болгарського Царя-Прабатька, як до свого лицаря і захисника: “Кубратик – наш братик. Він захищав Україну від турків і татар”.

Високодуховно пройшло і наше поклоніння на арійських курганах біля Кременчука. Це скіфські і більш ранні поховання, вірогідно кіммерійські, очевидно з II тис. до. н. ч. Я з нашими рідновірами, переважно з Полтавської області, бадьоро йшли через степи до місця поклоніння. Ми запалили жертвний вогонь і подумки перенеслися в світ Предків, в наше Золоте Століття, коли Вони жили по правді, в мирі й згоді, берегли Закони Роду і створювали міцні багатодітні сім'ї. У своєму служінні жриця Велана згадувала всіх предків, що жили в українській землі: “Слава Предкам – трипільцям, ариям, кіммерійцям, скіфам, слов'янам, русичам!” Я промовив знамениті слова з нашої Зографської історії про час могутності і виходу наших предків – кіммерійців 4000 років тому: “Болгари в давнину вийшли з Поволжя і Причорномор'я, де звалися ГІМЕРИ і КІМЕРИ. Гумножилися, і розселились в багато земель”. Потім побажав, щоб це священне місце в недалекому майбутньому стало поворотною точкою відродження нашої Арійської цивілізації.

Коли розкакую про кургани під Кременчуком, з жалем згадую, що вони перебувають в зруйнованому вигляді, – археологи їх цілком розрили. У середовищі археологів мені пояснили, що там проводили тільки рятівні розкопки, передуючи розчистці цієї площі для добувників руди з металургійного комбінату в Кременчуку. По всьому видно, місце курганів цілком віддане у володіння комбінату, де зважаючи на його історичну цінність. Поклади залізної руди – дорожчі, ніж могили наших святих арійських Предків?! Ніщо не може виправдати це пігіліс-

Золотий Орел Хана Аспаруха

тичне ставлення до пам'яток рідної історії. Як будь-який шанувальник арійської старовини, я читав про курганні поховання скіфів, кіммерійців та інших арійських народів в українській землі, але мені хочеться побачити хоча б один курган у збереженому вигляді, відкритим для відвідин. Так у нас в Болгарії є багато фракійських курганів, деякі з величною внутрішньою архітектурою, стінописами і барельєфами. Їх щороку відвідують тисячі туристів і це принесло нашій країні світову популярність. Так треба зробити і в Україні. Хай спадщина арійських культур на цій землі залишиться нашим загальним надбанням, а не покашченими експонатами наукових колекцій. Хай пам'ять наших Предків – володарів Великого Стену, живе в їхніх пам'ятниках, а не тільки в підручниках історії! З цим закликом я як болгарин і арієць прислухаюся до боротьби Полтавської рідновірської громади за збереження курганів, під гаслом: “Кургани – дух України”.

Для контактів: kimmerian@abv.bg

БОЛГАРИ

Понад тисячу років різні автори, в тому числі й болгарські, намагаються знайти відповідь на запитання, хто ж такі болгари. Одні вважали їх гунами, інші – тюрками, дехто – іранцями, а ще інші – слов'янами. На думку болгарського дослідника Георгія Костова, болгари “були одним із державотворчих стосів і в тюркському, і в аварському, й хозарському каганатах”. Перша писемна згадка про болгар належить до 334 року в анонімному хронографі, де болгари названі “Vulgares”. Ми знаємо, що самі болгари пишуть назву своєї держави як “България”. Г. Костов лінгвістично аргументує неможливість виведення самоназви “блгари” з тюркських мов: “жодна з тюркських мов не знає такого звукосполучення й жодна людина тюркського походження не в змозі правильно вимовити його”. Історія Болгарії V–VI ст. тісно переплітається з історією Русі.

Болгари свято шанують язичницьку династію Дуло, до якої належав відомий нам Атила. Щодо кана (хана) Кубрата, то в грецькомовних християнських хроніках збереглися згадки про його хрещення у 619 р. в м. Константинополі. Та проте, на його особистих речах є як християнські, так і язичницькі символи. В Україні знайдені й цінні археологічні докази перебування болгар. Зокрема, в селі Мале Перешепине поблизу Полтави. На жаль, нині ці знахідки зберігаються в Санкт-Петербурзі в Ермітажі. Докладніше про походження болгар можна прочитати: Костов Г. Хан Кубрат – будівничий “Magna Bulgaria” й прадавня історія України // Хроніка 2000. – 1994. – № 3–4; Шамсі Башту. Легенда про доньку Шана; Нурутлінов Ф. Доля і залик давньої поеми; Олійник Ю. До поеми Шамсі Башту // Хроніка 2000. – 1992. – № 1.

Редакція

ДЕНЬ НАРОДЖУЄТЬСЯ ВНОЧІ

Расові та етнорелігійні погляди Варга Вікернеса

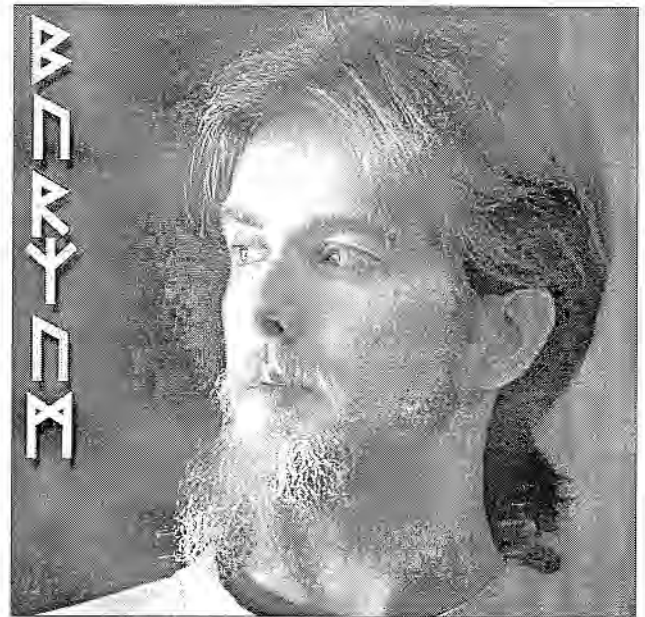
“Будучи приреченим жити в зимовий період в Хель (або Гадсі), Бальдр (аналог Персефони) завжди повергається до нас у літню пору. День народжується вночі; перш ніж насолодитися дивовижним світлом нового дня, ми завжди повинні витримати темноту ночі протягом певного часу. І навіть те, що ця ніч в деяких областях Європи триває ось уже протягом 1800 років, нічого не змінює” – так вважає Варг Вікернес. Дійсно, майже два тисячоліття Європа, вкрита мороком християнської ночі, чекає нового пробудження. Варг Вікернес – норвезький композитор і співак, що за волею долі, мусив стати ще й мислителем-письменником. Він, почувши в собі поклик Одіна, став одним з її будителів.

Що ми знаємо про відродження Одінізму? Сучасні ЗМІ не переймаються висвітленням процесів відродження Рідної Віри навіть у власних державах, що вже казати про подібні рухи в далеких країнах Європи. Тому вважаю не зайвим розповісти на сторінках “Сварога” про непересічну постать нашого сучасника з Норвегії – Варга Вікернеса (Каунга Гришнака), рок-музиканта, порвезького націоналіста-язичника, засновника нового стилю арійської музики Burzum.

На початку 90-х років тепер уже минулого ХХ століття Норвегією прокотилась хвиля підпалів християнських церков. У 1994 р. було заарештовано Варга Вікернеса і, за звинуваченням у вбивстві та підпалі церкви, засуджено на 21 рік тюремного ув'язнення. Його жервюю став Ойстейн Орсет, гомосексуаліст і комуніст-напівсаам, відомий під псевдонімом Евронібус.

Офіційні ЗМІ навмисно не хотіли визнати Вікернеса норвезьким рідновіром, вперто називаючи його сатаністом. Саме це спонукало його уже в ув'язненні написати свою першу книгу, щоб пояснити людям причину свого протесту проти сучасного світу. Ця книга, про російський переклад якої і ми повідомляли (Сварог, № 13–14, с. 32), була видана в Норвегії в 1997 р. під назвою “Vargsmal” (Промови Варга). У передмові Варг пояснив мету її написання: “Я сприймав увесь судовий процес як інквізицію. Здавалось, усе було сплановане, і я відчував, що суд був нічим іншим, як цирком, призначеним для того, щоб виправдати придушення певного виду “політично незручних” людей у Норвегії – язичників. Це робилось шляхом цілеспрямованого викривлення моїх мотивів і можливих дій. Я багаторазово повторював, що я не сатаніст, але преса постійно представляла мене сатаністом... Я відчував сильну потребу повідомити людям мою версію всього, що відбувається і справжні причини мого протесту проти сучасного світу” [Промови Варга, 8–9].

Рукопис книги з великими труднощами потрапив на волю, де вона була видана через три роки після написання. Варгу в той час випов-

нився 21 рік і він був “безпощадно чесним”, як сам він говорив тоді. Та, незважаючи на молодість, Варг уже дав тверезу оцінку християнства й аналіз жахливих наслідків християнізації арійських народів.

За роки, проведені в ув'язненні, він уже написав кілька книг роздумів над долею європейських народів, а також філософське осмислення давньої нордійської релігії. Він називає християнство “релігією смерті”, яка цілеспрямовано культивує все протиприродне (аскетизм, чернцтво, упокорення, інтернаціоналізм, глобалізм). Найбільшим злочином християнства він вважає заперечення цінності і чистоти Роду, який в усіх арійських народів завжди шанувався найвище. Варг стверджує, що “змішування рас шкідливе для нащадків”, а расово чисті народи є найбільшою загрозою юдохристиянству, тому воно й проповідує всілякі національні й расові змішування під гаслами “братерства”, “рівності” і будь-яких свобод, в тому числі й статевих.

Думки Варга Вікернеса, такі суголосні нашому часові, торкаються осмислення проблем “культурних запозичень”, щоб не сказати силового “навіязування глобальних культур” всьому світові. Ще давня Греція і Римська імперія занесли саме внаслідок того, що стали дозволяти іншим культурам впливати на свої власні. Те ж саме нині відбувається з усією Європою. З другого боку, він розуміє, що ми не можемо бути настільки консервативними, щоб зберігати застарілі системи, якщо є кращі перспективи. Але треба бути відкритими лише до того, що узгоджується з нашою власною кров'ю і нашим національним смыслом життя, а те, що не узгоджується – категорично відхиляти: “ми повинні бути нетерпимими і консервативними та відхиляти – і навіть ви-

корінювати всі чужі впливи". Найбільшим недоліком християнства Варг вважає інтернаціоналізм, який призводить до знищення людських рас і нівеляції етнокультурних відмінностей. Християнство було створене "декадентськими і дегралуючими" римлянами як засіб поневолення, воно стало "наручниками" для розуму і духу. Його "взагалі не можна вважати релігією" — "це скоріше духовна чума, масовий психоз, до нього треба ставитися як до проблеми, що вирішується медициною. Християнство — це діагноз. Воно було створено штучно, як інструмент для обернення в рабство європейців" [www.burzum.org].

Головним ворогом всякої стічності Варг вважає США: "Вони завойовують з допомогою товарів. Увесь світ заповнили американські споживачські товари, Компанія Coca-Cola, McDonalds, Levi-Straus, Microsoft, голлівудська індустрія розваг (тобто пропаганди) і т. ін., винищують культури на планеті Земля і намагаються замінити американською відсутністю культури. "Культурний" імперіалізм, звичайно ж викликаний капіталізмом, і американські компанії хочуть отримати гроші, незалежно від наслідків. Вони це роблять не тому, що вони "злі", а просто тому, що вони неймовірно жадібні і нездатні думати про майбутнє". Він розуміє, що навала квазікультурних цінностей невідворотна, але знаходить вихід і з цього становища: "Ти нічого не можеш зробити, зіткнувшись з ударною хвилею. Немає сенсу боротися з нею. Все, що ви можете зробити — це відійти з її шляху, а потім, коли вона пройде, повернутися і збудувати нове селище на руїнах старого... На планеті, у нас є своя власна культура, і це наша язичницька культура" [www.burzum.org].

Релігійні роздуми Варга відверті своєю природністю і водночас по-філософськи глибокі: причина того, чому ми не можемо мати зв'язок з Рідними Богами, проста — ми більше не практикуємо язичницьку релігію. Ми більше не посвячуємо людей у древні таїнства, тому що християнство витіснило нашу релігію. Хеллоуїн — це вже не ритуал посвятити, а глупа вечірка для дітей та інших, хто це знає і не розуміє, що насправді означає Хеллоуїн, і чому вони повинні одягатися, як покійники. Вони не знають, що вони одягаються привидами та іншими мертвими істотами,

щоб отримати доступ на Небеса... Все це може бути зрозуміле, якщо вивчати таїнства рідної скандинавської міфології. Той, хто не пройшов через ритуал посвятити, не має зв'язку з Богами, не відає смислу життя. Та й самі Боги вже не можуть зв'язатися з нами, бо останні посвячені спалені на вогнищах інквізиції.

Варг відзначає стан хаосу сучасних європейців, коли дезорієнтація досягла здавалось би найвищого рівня, коли людина не бачить мети свого існування, швищу, яким слідувати: "Раніше у нас була тупа стріла і поганий лук, але, принаймні, була мішень. Сьогодні наші стріли і лук прекрасні, золоті, дорогі, високотехнологічні і чудові, але що в цьому хорошого, якщо ми безладно стріляємо в повітря, сподіваючись кудись потрапити?". Він радить оглянутися в минуле і спробувати зрозуміти, що робили наші прабатьки, які знали, в чому смисел життя.

Сам же Варг стверджує, що смисел життя в тому, щоб покращити нашу расу стати кращими: фізично, ментально, духовно, емоційно та ін. Треба прагнути, щоб серед нас народжувався *homo deus* (людина божественна). В ідеалі, як вважають прихильники Одіна, досконала людина має досягти Асгарду (по-слов'янськи — Лук Сварожих).

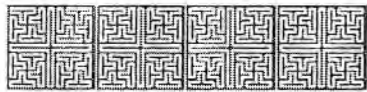
У Норвегії створена організація НЯФ (Норвезький язичницький Фронт), яка має свої періодичні видання. Одіністи Північної Європи об'єднані в організацію Всеєрманський Язичницький Фронт (ВЯФ). Варг не входить до цих організацій, пояснюючи, що для цього є ряд причин. Одна з них: небажання деяких людей входити в організацію, до якої причетний засуджений Вікернес. Отже, він відповідає за себе сам. Хоча його зору відкриваються й інші причини. Оскільки деякі риси громадських рухів у європейських країнах мають спільні тенденції, то не зайве згадати його точку зору на це явище: "Деякі легковірні люди стверджують, що замість того, щоб боротися, ми всі повинні об'єднатися і працювати над досягненням спільної мети. Одначе, проблема в тому, що у нас немає спільної мети".

Публікуємо першу частину його праці "Язичництво" під назвою "Древня релігія" за матеріалами: www.burzum.org.

Галина Ложко

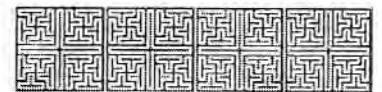

Одін. Робота Андрія Гусельникова

Варг ВІКЕРНЕС

ДРЕВНЯ РЕЛІГІЯ

Безліч етнічних європейців відмовляється назвати себе язичниками, хоча вони й хотіли б називатися язичниками. Бо на їхню думку (як каже мій друг): «Навколо так багато брудних, немитих хіппі, що палять траву і користуються цим поняттям», що розсудливі люди не хочуть мати нічого спільного з такими типами.

У Норвегії через мене люди також не хочуть називатися язичниками, а деякі з так званих язичників у Норвегії навіть провели проти мене кампанію, щоб піддати мене остракізмові і відмежувати від усього язичницького руху, але за іронією долі люди, які не бажають мати зі мною нічого спільного, — це ті ж самі брудні, немиті, “курящі траву хіппі”, прихильники вільної любові, що, у свою чергу, відлякують інших людей від того, щоб називатися язичниками.

Деякі легковірні люди твердять, що замість того, щоб боротися, ми усі повинні об'єднатися і працювати над досягненням загальної мети. Зрозуміло, проблема в тім, що у нас немає спільної мети. Я не називаю себе язичником заради того, щоб курити траву чи носити екзотичні коштовності та костюми, або тому, що я бажаю спати досхоchu, і ніколи не митися. Я не користуюся цим поняттям для того, щоб лиш замінити християнського “Бога” “Богинею” і ненавидіти чоловіків замість жінок, як, здається, роблять вікканці.

Проблема в тім, що поняття “язичник” — западто велике поняття. По суті його можна порівняти з таким поняттям, як “християнин”. Що значить християнин? Існують різні інтерпретації біблії і безліч різних версій християнства. Навіть ку-клукс-кланівці — християни! Аманіти, Свідки Єгови, Єзуїти, Масони, Гностики та інші. Усі вони “християни”, і усі вони стверджують, що їхня версія — “шире” християнство. Єдина річ, що їх усіх об'єднує, — це поклоніння Ісусові “Христу”, хоча вони далеко не одностайні в питанні, ким або навіть яким насправді був Ісус.

Точно так само, як християнська віра заснована на юдейській міфології (старому і новому заповітах), віра всіх язичників заснована на європейській міфології. Деякі з них інтерпретації гарні, інші вкрай безграмотні, але хто може сказати, що є що? Чи правий я, якщо скажу, що язичники, які вірують у те, що Тор з молотом справді їде по небу на колісниці,

через що блискає блискавка, — дурні? Чи правий я, якщо скажу, що курящі траву хіппі, які називають себе язичниками, — неосвічені люди, що практично нічого не знають про язичництво? Чи праві вони, стверджуючи, що я осліп і лише зловживаю язичництвом у своїх “огидних расистських проєктах”? Хто може знати, хто з нас правий?

Я думаю, що ніхто не вправі трактувати це поняття, але ми можемо провести дослідження і довідатися побільше про язичество і чим воно є насправді. Дехто вважає, що поняття “язичник” (pagan) походить від латинського “paganus”, що перекладається просто як сільський житель (villager). Англійське слово “лиходій” (villain) спочатку означало те ж саме: людину, що живе в селі або в сільській місцевості. Вважається, що язичників називали так тому, що християнство спочатку прийшло в міста, у тім змісті, що люди, які

живуть у сільській місцевості, усе ще сповідували стару релігію протягом деякого часу, перш ніж вони також були навернені в християнство, а до того їх вважали “лиходіями”.

Згідно з іншою теорією, слово “язичник” походить від грецького “pagos”, що означає кам'яний монумент або менгір (menhir), що використовувався язичниками для здійснення своїх обрядів навколо кам'яних монументів, таких як Стоунгендж (Stonehenge), Екстернштайне (Externsteine), кам'яні храми в Древній Греції, менгіри в Північній Європі і т.д. Проте, ми не знаємо, відквітя бере початок поняття “язичник” і що воно означає.

Інше загальне поняття, вживане в англійській мові, — “Heathen” (язичник). Це поняття використовувалося християнами, що називали так язичників, які живуть у Північній Європі — у порослих вересом (heathery) місцевостях на узбережжі Атлантичного океану. Так що воно означає усього лише “людину, яка живе в місцевості, порослій вересом”. Воно ще менше говорить нам про язичеську релігію, ніж слово “язичник” (pagan).

“Одініст” — сучасне поняття, тому я навіть не буду писати про нього, а Асатру (“віра в Аесир” або “відданий Аесир”) також є поняттям, придуманим християнами в християнську епоху. Замість віри в юдейського “Бога” вони вірили в Аесир (Aesir), норвезьке сімейство Богів, тому вони були просто “прихильниками” або “відданими” Аесир (множина від норвезького ass, що означає “джерело божественних висловів”).

Тоді, як же самі язичники називали свою релігію? І навіщо їм узагалі потрібно було якось її називати, коли це була єдина релігія, яку вони мали і про яку вони знали? У Японії релігія Синто теж ніяк не називалася, поки їм не знадобилося відрізнити їхню рідну релігію від іноземного буддизму і конфуціанства. Отже, навіщо нашим предкам треба було як-небудь називати свою єди-

ну релігію? Те, що ми називаємо язичеством, для них було просто їхніми старими традиціями, звичаями і таїнствами (гасмними релігійними обрядами). У нас у Скандинавії є спеціальна назва для цієї древньої магічної практики, що підкріплює дане твердження. Можливо, ви чули про сеїд (seid), ритуальну магічну традицію скандинавських жінок. Древньоскандинавське слово seid означає те ж саме, що і норвезьке sec, і означає просто “звичай”. Так що вони назвали свій магічний звичай ні чим іншим як “звичаєм”.

Промовляння заклинань у Древній Скандинавії називалося гальдр (galdr). Це був у вищому сенсі чоловічий вид магії, пов'язаний з рунами і чаклунством. Так що, сподіваюся, ніхто не здивується, якщо я скажу, що гальдр перекладається як “кричати” або “вигукувати”, тобто це “заклинання” або “магічна пісня”.

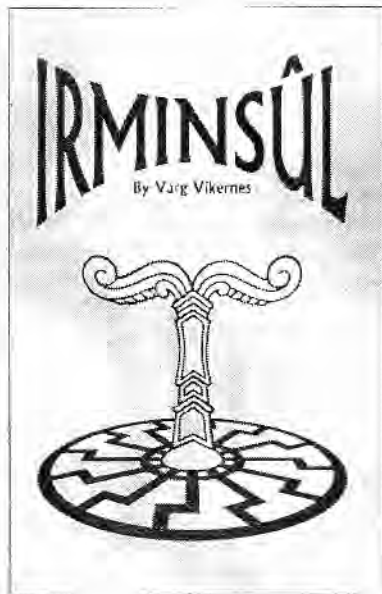
Називаючи свої релігійні звичаї “звичаями”, а магічні пісні “магічними піснями”, навіщо їм потрібні були вигадливі назви для інших релігійних традицій? У древньої релігії просто-напросто немає ніякої споконвічної назви. Тому найчастіше я називаю її просто “древньою релігією”, оскільки це найточніше і найправильніше визначення, що я можу дати.

Хоча поняття “язичник” має ще одне значення, про яке я ще не згадав. Так називаються ті, хто не є юдеєм або, хто не сповідує юдейську віру (тобто будь-яку форму християнства, ісламу або юдаїзму). Тому, характеризуючи себе, мені набагато легше користуватися визначенням “язичник” (навіть при тім, що воно мало що розповідає про мою віру), тому що я не євреї і не сповідаю юдейську релігію.

Проте, віра багатьох “язичників”, які заявляють, що вони сповідають язичництво, заснована на християнських тлумаченнях древньої релігії; так що вони насправді вірять не в справжніх європейських Богів, а в “європейських Богів через призму християнського світогляду”. Саме тому я висміюю багатьох з так званих язичників і вважаю, що в нас немає спільної мети,

тому що їхня релігійна практика – ні що інше, як глузування з древньої релігії, і більше схожа на свого роду перекручену християнську віру, у якій світогляд і філософія цілком і повністю християнські.

Ці “язичники” ненавидять мене і мені подібних, улаштовуючи кампанії, щоб піддати нас остракізмові і відмежувати від їхнього руху, тому що насправді вони – купка християн, що не розуміє, що ж ми – дійсні язичники – робимо, говоримо або

навіть думаємо. Вони усього лише переймають свою християнську віру, але вони все ще християни.

Я повинен визнати, що жінки, одягнені в середньовічні або старомодні плаття, виглядають іпрекрасно, зовсім не так, як вони виглядають у сучасному одязі, і мені б хотілося, щоб більше жінок регулярно носили такий одяг, хоча язичництво – це не тільки носіння одягу, що вдягли наші язичеські предки. Зрозуміло, люди можуть так удягатися, але це не має ніякого відношення до язичества. Невже “язичники” думають, що люди, які сповідають древню релігію, повинні бути настільки ортодоксальні, що не можуть навіть носити сучасний одяг, або що носіння одягу як у наших предків зробить їх язичниками? Єдине, що в деяких язичеських таїнствах одяг повинен бути білим (як споконвічний одяг “Санта

Клауса” і одіяння друїдів), тому що їм не можна було приносити нечисте у святі місяці (а білий – колір чистоти). У жіночих культурах деякі обряди навіть здійснювали голяком, так що їм взагалі не обов'язково було надягати одяг (залишаючись покритими тільки їхньою білою шкірою).

Іншою проблемою для вищезгаданих “брудних, немитих, курящих траву хиппі”, прихильників “вільної любові”, що називають себе “язичниками” і стверджують, що вони проводять язичеські обряди, є те, що слово “білий” також означає безневинний. Древні язичники стверджували, що в урд (назва “того світу”) не можна приносити нічого нечистого. Тому тільки незайманим і заміжнім жінкам, у яких не було інших чоловіків, крім їхніх мужів, дозволялося практикувати “звичай”. Бути з іншими жінками, які були жрицями Фреї, не заборонялося. Далі, тільки жінки і чоловіки зі світлими очима (тобто синіми, сірими або зеленими) могли потрапити в обитель Одіна. Це не є моєю вигадкою, як подумують ті, хто назвав мене “мерзеним расистом”. Бо про це ясно сказано в норвезькій міфології, що тільки люди з роду Ярла (ясноокі і біляві сини і дочки Хаймдалля [Ригра]) можуть потрапити у Валгаллу, в обитель Одіна. Нікому іншому цього не дозволялося, тому що вони були не білі (тобто чисті) душею і кров'ю. А тепер скажіть мені, скільки з цих “вікканців” або “язичників” відповідає цьому? Скільки з них жінок є незайманими (або було тільки з їхніми чоловіками), і в скількох з них також світлі очі? (“Очі – дзеркало душі”.)

Чоловікам навіть не дозволялося ливитися на жінок, коли вони здійснювали “обряди”, якщо тільки вони самі не брали участь у таїнствах (як це іноді робили окремі жерці Фрейра). Ці таїнства були тільки для посвячених. “Обряди” вважалися в основному жіночим заняттям, і в чоловіків і жінок були різні ролі в суспільстві, тому в чоловіків були власні культу воїнів, у рамках яких вони здійснювали інші ритуали (наприклад, ритуал ініціації [посвяти] у культ воїна), а також білий чоловічий гальдр,

але в цьому культі також діяли суворі правила.

Відомо, що жінки значно вправніші у магії, оскільки вважалося, що чоловік не настільки наділений магичним даром, як жінка. Узагалі ж було визнано, що жінки набагато цінніші. Якщо в племені залишається лише одна жінка, воно приречене, незалежно від того, скільки залишастся один чоловік і кілька жінок, він зможе їх запліднити (швидше за все, його не прийдеться довго просити зробити це, оскільки в кінцевому рахунку усі чоловіки здатні запліднити кілька жінок для народження дітей. Діти — це та основа, на якій повинне будуватися суспільство, що бажає вижити.

Це пов'язано з моєю наступною думкою. Здається, “вікканці” та інші “язичники” не розуміють, що поклоніння Богині Матері Землі було насамперед культом родючості, згідно якого зачаття і вирощування здорових дітей вважалося важливим завданням. Тому групи жриць Фреї обирали кращого чоловіка племені жерцем Фрейра, бо якість була понад усе, і, природно, кращий чоловік міг зробити їм кращих дітей. Тому в цих обрядах жерців Фрейра було по кілька дружин. Нездорові чи хворі діти, слабкі або так чи інакше недосконалі діти залишалися у лісі на з'їдання вовкам. Вони робили це не тому, що були бідні, а тому, що цього вимагала їхня релігія.

І ось тут сучасні “язичники” розуміють, що вони, можливо, зовсім і не “язичники”, тому що вони вважають цю традицію жорстокою. Однак з цього якраз і складається язичницька філософія життя: давати життя тільки здоровим, сильним, причому тільки моральним, гарним і красивим. Тільки християни цінують дегенеративних дітей, генетично дефективних істот, яким не можна давати вижити, вирости і відтворити собі подібних, бо, роблячи це, вони в кінцевому рахунку руйнують наш генофонд. Тільки християни думають про кількість, а не про якість. Тільки християни вважають, що убити одного індивідуума — жакливо, краще дозволити цьому індивідуумові отруїти ціле суспіль-

ство його генетичною отрутою.

І це турбує “вікканців” та інших анти-варгівських “язичників”, бо вони починають усвідомлювати, що, можливо, расизм зрештою не такий далекий від язичницької філософії. Можливо, еugenіка насправді — язичництво на практиці. Напевно, не так уже дивно, чому “люті расисти”, подібні до мене, не вважаючи ні на що, вітають язичницьку релігію? О, Боже!

Насправді Один посилає Хаймдалля на Землю, щоб створити кращий рід людський. Його перша спроба зветься Треллом (рабом), але він чорний, потворний і дурний, тому Хаймдалль не звертає на нього уваги і продовжує пробувати творити. Наступний результат — Карл (вільна людина), у якого було буре волосся, і який був високий і сильний. Однак він усе ще не задоволений, тому продовжує пробувати. Тоді нарешті він одержує сина на ім'я Ярл (від прото-норвезького Eirila, англійське — Earl), у нього світлі очі, він розумний, красивий і білявий (європеєць). Хаймдалль нарешті створив людину, цілком гідну Одина і Валгалли. Тому він навчає його — і тільки його — рунам (таїнствам) Богів, і Валгалла відкрита тільки його родові. Тільки його роду буде дозволено перетнути міст, що веде в Асгард (“суд Аесір” або “двір Аесір”). Інші ж заплячуться й упадуть подібно каменям униз, якщо ступлять на цей міст, захищений Хаймдаллем.

Для того, щоб увійти, необхідно походити з роду Ярла, а також бути безневинним і не приносити що-небудь нечисте, але для того, щоб знову піти після відвідування, вам також необхідно бути живим. Насправді не важливо, що Ви скажете, тому що страж мосту вже знає усі відповіді (адже він усе-таки Хаймдалль, Білий Бог або, якщо хочете, “Санта Клаус”, що знає усе, що треба знати про своїх дітей). Але, якщо ви спробуєте збрехати йому, нехай вас не здивує те, що послідує за цим (спитайте Короля Артура і його лицарів...). Як відомо, тільки гарні діти одержують подарунки від “Санта Клауса” у перелінок Йюля, а в панчохах інших дітей виявляється попіл з каміна

(і цей попіл — це усе, що залишається від інших “поганих” дітей, що пробують перетнути райдужний міст).

Ця міфологема явно расистське вчення, що дійшло до нас від наших предків. То ж чи насправді є “сліпими” люди, подібні до мене, що нібито “зловживають” символами і релігією наших предків, коли ми поширюємо расизм? Чи повинен я бути підданим остракізмові з боку “язичеського” руху, коли я усього лише захищаю погляди, що насправді збігаються з поглядами наших предків і нашої релігії?

Я думаю, замість того ці “язичники” повинні зрозуміти, що вони зовсім не язичники, але, як я сказав, усього лише купка християн. Не можна бути язичником і антирасистом. Не можна бути язичником і гомосексуалістом або навіть допускати гомосексуалізм. Не можна бути язичником і не хотіти мати настільки расово здорових дітей, наскільки це можливо. Не можна бути язичником і вірити в “вільну любов”. Не можна бути язичником і одночасно бути, як говорять християни, “гуманістом”.

...Однак ви легко можете бути язичником з карими очима, або не безневинним язичником, але в цьому випадку ви не можете здійснювати “звичаї” або співати “магічні пісні” у цьому житті (у будь-якому випадку, це складає лише малу дециму язичництва). Тоді вам просто прийдегся чекати наступного життя, перш ніж ви зможете відповідати необхідним моральним і генетичним критеріям. Можливо, ви не будете відповідати цим критеріям аж до життя після наступного життя, але якщо ви язичник, це не проблема, тому що язичники вірять у вічне життя індивіда в роді. Коли ми вмираємо, то робимо лише невелику життєву перерву, щоб очиститися, перш ніж ми повернемося до життя, коли в роді будуть породжені нові діти. Навіть якщо деякі європейці небагато “забруднені генетично”, якщо можна так висловитися, і в них, наприклад, карі очі, то це можна виправити кількома поколіннями расової гігієни. Ті, кому закритий шлях у Валгаллу, підуть у Трудхаймр (Jrubheimr), Сессримнір (Sessrymnir) або іншу

божественну обитель, і звичайно ж у Хель (умираючи, кожний відвідує Хель).

Це і є язичництво.

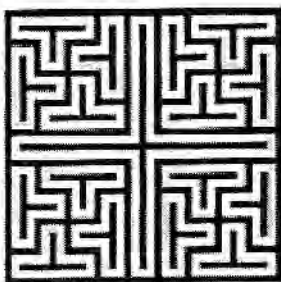
Знов-таки я повинен підкреслити, що не зважаючи на те, що я посилаюся на скандинавські імена і міфологію, я маю на увазі не тільки Скандинавію і скандинавів або тільки скандинавську версію древньої релігії. Будучи балтійцями, римлянами, греками, галльцями (або, якщо хочете, "кельтами"), германцями, слов'янами, фінами (уграми) або скандинавами, — усі ми європейські аборигени з роду Ярла, і всі ми колись сповідували цю древню релігію. Чи називасмо ми Бога літнього світла Балдром ("Кінцем Дня") або Білобогом ("Білим Богом"), а Бога осінньої пітьми Холдром ("Ковпаком") або Чорнобогом ("Чорним Богом"), — не так важливо. Чи називасмо ми Богиню людської плідності Фреєю ("Любов'ю"), або Афродітою ("Піною"), — не важливо. Чи називаємо ми Бога Неба Тиром ("Честю"), Ураном ("Небесами") або Сварогом ("Небесним склепінням"), — не це головне.

Коли християни називають Білобога і Чорнобога "гарним" і, відповідно, "поганим", це типовий приклад християнського трактування, що є неосвіченим та абсурдним. У язичництві немає місця "злу", у ньому присутні лише природні і необхідні сторони життя і природи.

Після прочитання цієї статті, ви повинні дізнатися, чи є ви язичником чи ні, і чи треба вам користуватися даним поняттям при описі себе. Я знаю, що я — язичник. Можливо, розбещений, підступний, цинічний і лукавий "Локкі", але все-таки язичник.

*Варг "Локкі" Вікернес
06 січня 2005 р.*

*In hoc signo vinces!
(З цим знаком переможеш!)*

ЛУЖИЧАНИ – ВЕНДИ

Для багатьох українців досі залишається маловідомим той факт, що в Німеччині (Лужиця – нім. Лаузіц) досі живуть слов'яни, які зберігають свою давню назву. Вони називають себе: "Ja sum Serb" – "Я серб". Так називалося слов'янське плем'я, яке поселилося на цих землях ще за давніх часів. У Польщі і Росії щодо них уживається три назви: серболужицше, лужицшанс або лужицкіє серби. А ось німці називають їх Wenden – Венди (що свідчить про їхнє давньослов'янське походження) або Sorben – сорби.

Лужицшани – слов'янський народ, що проживав майже 1500 років у межах Східної Німеччини, вже понад 1000 років не має своєї держави. Їх, лужицьких сербів, часто плутають з сербами Югославії (балканськими сербами). Але це тільки схожість самоназв (етнонімів) слов'янських народів, що розділилися в V–VI століттях, за часів переселення слов'ян з півночі на південь на Балкани – землі Візантійської імперії, але частина полабських сербів залишилася і збереглася до наших днів на цій території.

Як зазначають у розмові Сергій Прямчук і Сергій Базлов: "Важко бути слов'янином у Німеччині настільки, наскільки важко зберегти серболужицьку мову... Ми багато століть не маємо власної держави, тому мова для нас – це скарб. Існує інституція, яка дозволяє нам зберігатися. Якби який-небудь лінгвіст порівняв наші церковні пісенники з пісенниками наших сусідів-німців, він дійшов би висновку, що наша мова створювалася покірними людьми, що не мають своєї держави. Та зате в цій мові більше душі. Наші пісенники написані почуттям, а німецькі – розумом. Ми хвалимо Бога серцем, а вони – розумом".

Лужицшани ніші 60 тисяч. Слов'янський край Лужиця розділений між двома федеральними землями – Саксонією і Бранденбургом. І лужицшанам ніколи не вдалося об'єднати свої землі в єдину адміністративно одиницю, як колись була Лужицька марка. Вони мають свої початкові серболужицькі школи.

Лужицшани згадують, що протягом довгих століть свого побуту серед німців, вони не раз зазнавали переслідувань і спроб асиміляції. Важко пережили часи Гіллера. Так само, як і поляки, вони ма-

ють досвід Kulturkampfу Бісмарка. Лужицшани навіть створили свій рух опору, на чолі якого стояв пост Якуб Барт Чишинський. Не краще було лужицшанам і в НДР, де існувала велика різниця між деклараціями і діями влади. Під прикриттям захисту сербів як національної меншини, проводилася перш за все політична робота. Вони могли бути лужицшанам, але повинні були бути комуністами. Крім того, з Лужиці було виселено понад 100 сіл під час розробок видобутку вугілля. Перселенці лужицшани розсіялися, влаштувалися в новому середовищі і швидко онімечилися.

Яким же чудом вдалося їм вижити і зберегтися як слов'янський етнос? Повага до Рідного слова, культивування його, даю поштовх до появи великої кількості поетів, письменників, співаків, істориків, дослідників і теоретиків літератури. У такому місті як Бауцен, а по-лужицьки – Будишин, хоча і не найбільшому місті, живе кілька дуже відомих у Німеччині і Європі письменників. Прихильність лужицшан до рідної мови просто дивовижна. Є серед них і талановиті композитори. У лужицшан як правило, великі сім'ї. Численні придорожні кам'яні хрести, на яких вибито напис лужицькою мовою: "Bylismy, Jestsmy, Bedziemy" (Були, є і будемо) вказують на твердий характер лужицшан.

Не зважаючи на малочисельність лужицьких сербів, вони зуміли відмітно організувати свою общину. На свята багато хто одягає національні костюми. У них є власні засоби масової інформації (друкарські та електронні), громадські культурні організації, головною з яких є "Домовина", газета "Сербські новини", безліч фольклорних ансамблів, зокрема один професійний, що фінансується за великі гроші з фондів німецьких платників податків. Про прекрасну організованість лужицьких сербів свідчить той факт, що у них є свій посол в Європейському парламенті.

Сьогодні в Німеччині виникла загроза існуванню цього самобутнього слов'янського етносу. Уряд закриває національні школи, ліквідовуються написи лужицькою мовою, всі дії уряду спрямовані на повну асиміляцію цієї національної меншини.

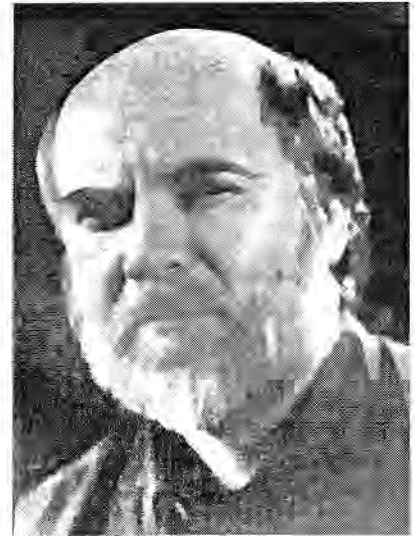
Докладніше:
www.luzicane.narod.ru

УКРАЇНА: ПОВЕРНЕННЯ ДО СЕБЕ

Нотатки про “триєдиний народ”

Алексей Широпаев — талановитий поет, активний учасник російського націонал-революційного руху, автор багатьох публіцистичних статей з теорії русизму. Він відомий серед правих радикалів Росії своїми критичними роздумами про місце росіян і самої Росії в світовій історії. З притаманною йому прямою думкою мислення Алексей Широпаев викриває стереотипні ідеологеми місцевих російських націонал-патріотів, кваліфікуючи москвоцентризм, як “пуповину візантійсько-євразійського комплексу”.

Його дружнє ставлення до України-Русі, розуміння її проблем викликає повагу. Він щиро сприйняв ідею відродження Рідної Віри. А його книга “Тюрма народу” сподобасться навіть правим радикалам України.

Один із найбільш розхожих і живучих стереотипів російської патріотівщини — теза про “триєдиний російський народ”, який нібито складається з великоросів, малоросів і білоросів. Грунтуючись на цій тезі, що стала свого роду віросповідним догматом, наші патріоти, укупі з Кремлем, зайняли відверто антиукраїнську позицію. У відповідь на рішучу спробу відновлення європейської самоідентифікації, що робиться нинішньою Україною, лунають шаблонні звинувачення в “сепаратизмі” і обіцянки приїхати до Києва “на танках” (так само, як і в “нацистську” Балтію). Фронт російських “хохлофобів” широкий: від маргінальних “чорносотенців” до дугінських євразійців і маститих політехнологів на зразок Михайла Леонтьєва і Глеба Павловського, чия підливна місія в Україні потерпіла крах у грудні 2004-го. Саме прагнення України знов усвідомити і реалізувати себе як європейську країну викликає скажену ненависть російських державників, що в черговий раз демонструють свій ординський менталітет.

Так-так, саме ординський менталітет. В одній з передач телепрограми “Реальна політика” Павловський, цілком у дусі класичного євразійства, заявив, що татари свого часу “виштовхнули руських із затісної Київської Русі на будівництво величезної імперії”. А без татар, стверджує Павловський, Русь так і залишилася б рядовою європейською державою, чимось на зразок Польщі або Болгарії. Тут охота запитати: “А, може, на зразок Франції? Або на зразок Німеччини і Швеції?” Але Павловський наполягає, що без Батия росіяни ніколи не знайшли б дорогу у велику історію. І це зрозуміло, адже Павловський — апологет Російської держави, генезу якої колись визначила Орда. Москва, яка спочатку сформувалася як васал Орди і зго-

дом, у XIV–XV століттях стала її новим центром — це абсолютно особливий політичний і культурно-релігійний феномен, відмінний як від Києва, так і від Новгороду, більш того: ворожий їм. Строго кажучи, Руссю Москва ніколи не була і бути нею не прагнула — просто через свою природу. Полюття “Московська Русь”, нерідко вживане відносно Московії — абсолютно надумане і некоректне, оскільки власне руси, тобто київсько-новгородські засади завжди нещадно пригнічувалися Москвою, що спочатку виступала як західний форпост Орди, а потім — у ролі нової ханської ставки.

Що ж ми бачимо сьогодні? Сьогодні в Україні в особі національно-демократичних сил про себе заявила “Русь”, тобто одвічні етно-культурні архетипи, що довгий час пригнічувалися ординсько-імперським універсалізмом. Звідси й прагнення Києва відновити своє місце в Європі, колись втрачене через монгольське нашествя. Відповідно, нинішня політика Москви — це зловна реакція Орди на спробу України вирватися зі сфери її впливу. Час багатів і каральних експедицій минув, та зате є довгий нафтогазовий батіг, яким Орда намагається лупцювати непокірну Київську Русь. Загалом, перефразовуючи формулу нинішнього “візантизму”, Азія тече по трубах Газпрому...

Отже, чи один ми народ з українцями? Один, твердять патріоти-великодержавники, адже у нас одна віра — православ'я, і дуже схожі мови. Але дозвольте, серби теж православні, а мова сербська схожа на російську не менше, ніж українська. Проте ніхто, окрім “відморожених слов'янофілів”, не вважає сербів і росіян одним народом. Та й сказати по совісті, чи всі наші прихильники теорії “триєдиного народу” розуміють українську мову на слух, без товмача і словника?

Якщо й говорити про близькість українців до кого-небудь, то перш за все треба назвати поляків, не зважаючи на віросповідні відмінності. Достатньо подивитися фільм Анджея Вайди "Весілля", щоб на власні очі побачити цю спорідненість культури, побуту і психотипу. Взагалі взаємостосунки поляків та українців — питання складне, до того ж заплутане необ'єктивними трактуваннями імперських істориків. Вони барвисто зображують ці відносини як історію суцільного пригноблення і дискримінації з боку Польщі. Проте, чи так вже все однозначно? Завдяки Речі Посполитій Україна залишилася в аурі Європи, на відміну від північно-східних земель, що опинилися під владою Орди. Характерно, що Богдан Хмельницький, не від хорошого життя пішов на горезвісне "возз'єднання" з Московією. Але він будував свої відносини з нею, виходячи з європейських політичних традицій, що викликало гостре невдоволення Москви, яка, як і личить східній деспотії, вимагала, безумовного і тотального підпорядкування. Далеко не випадкові подальші спроби українських козаків вирватися з-під "високої руки" Москви: вони швидко зрозуміли, куди пляпалися зі своїм небажаним "возз'єднанням". І треба сказати, подальша уніфікаторська політика імперії — ліквідація Запорізької Січі, насадження кріпацтва і т.д. — сповна підтвердила їх побоювання. Тому українофільство, що заявило про себе в другій половині XIX, виникло далеко не на порожньому місці — українці все ясніше усвідомлювали себе особливим етнокультурним феноменом. І дійсно, що спільного між українським козаком і кріпосним великоросом? Можуть заперечити, що у нас, окрім кріпаків, були й помори, і козаки, проте очевидно, що ці типи — в прямому й переносному значенні — знаходилися на периферії життя імперії. Їх всього лише терпіли.

Аура Європи споконвічно зберігалася в Україні навіть за радянського режиму, завдяки чому там, на відміну від Центральної Росії, став реальним широкий, організований антирадянський опір, що проіснував мало не до часів перебудови. Показово, як стрімко облетів з України "советізм": вулицями закрокували ветерани дивізії "Галічина" і ОУН, замайорили червоно-чорні знамена правих радикалів. Різко зріс інтерес до теми пошуку ідосвропейського коріння. Похитнулася радянська концепція Другої Світової війни, цей шонайпотужніший ментальний блок у масовій свідомості. Очевидний загальний розворот України до Європи.

Не знаю, чи залишилися в Україні пам'ятники Леніну. У Львові — навряд. Можливо — схід-

ні області, що примиткують до євразійських просторів, і попити суцільно уतिकані лейнітськими монументами. Так, в особі російськомовних регіонів, що подали підтримку партії Януковича, якого всерйоз називають "ставлеником криміналітету", Москва має неслабкий важіль впливу на політичну ситуацію в Україні (аж до спроби її розчленування). Багато кричать про українську "русофобію". Проте справжнім об'єктом цієї "русофобії" є не власне росіяни, а ординсько-імперська махіна і пов'язаний з нею ідейно-культурний комплекс. Проти українських росіян незадоволеність спрямована лише постільки, поскільки вони виступають як "п'ята колона" Москви. При цьому українські росіяни, обтяжені пережитками "советізму", не усвідомлюють, що виступають за інтереси монструозної держави, в якій російський народ є "нулем без палички". Говорити про якусь українську "русофобію" абсолютно безглуздо, бо в новій Україні відтворюються саме руські, одвічно руські цінності, відновлюється колись розкошана Батием Русь. Те, що ординсько-імперська пропаганда називає "русофобією" насправді є здоровою москвофобією, яка повинна бути властивою нормальної руської ментальності.

"Русофоби-хохли" насправді є набагато більше руськими, ніж ми, номінальні росіяни, яких доречніше називати москалями або євразійцями, оскільки більшість населення з часом наглухо заморожена ординсько-імперським москвоцентризмом. Ми не усвідомлюємо, що впродовж століть служили матеріалом для імперії, яка нещадно експлуатувала нас, уніфікуючи живе культурно-регіональне різноманіття росіян за допомогою казенної церковності і військово-бюрократичної машини. Імперія, по суті, насильницьки асимілювала росіян, роблячи з них свій позанаціональний субстрат. Подивіться, на що вона перетворила Новгород, Псков, Тверь. Рязань — ці колись яскраві, самобутні культурно-державні суб'єкти нині існують як рядові обласні центри з "намісником", що призначається зверху.

Проте імперії так і не вдалося остаточно стерти сліди тих багатьох суверенних Русей, з яких колись складалася Русь, і які обгрунтовано сприймали централізаторські претензії Москви як узурпацію. Заявляють про себе як про особливий культурно-етнічний суб'єкт помори, цей відгомін новгородської цивілізації, протиставляючи себе "московській Азії". Та і в самому Новгороді оживас пам'ять про століття вільності у складі ганзейської Європи. У Рязані чути голоси тих, хто, звертаючись до глибинних шматків етнічної пам'яті, ідентифікує себе як в'ятичів; у Твері вже є ті, хто пам'ятає, що во-

на колись була державою зі своєю культурою і європейським вектором розвитку. Схоже, особлива самосвідомість формується і в росіян Сибіру. На Дону ще й досі жива пам'ять про козацьку республіку XVI–XVII століть, хоча влада за допомогою державницької риторики і намагається знову спіймати козаків на гачок “служивого”. Судячи з усього, стає фактом “мережева”, за висловом Валіма Штепи, Русь, неформальна руськість, яка, можливо, стане не тільки альтернативою чиновницько-бюрократичної Євразії, але й початком нової національної генези. Початком “повернення Русі”, яка, немовби Кітеж, спливе крізь товщу імперської уніфікації і знову заявить про себе як історичний суб'єкт.

Політичним відображенням цього процесу могла б стати гіпотетична партія, яку можна було б назвати, скажімо, Партією руських регіонів. Важливо тільки, щоб контроль над такою організацією не опинився в руках регіонального криміналітету і місцевого корумпованого чиновництва. Не менш важливий строго конституційний характер дій, причому до найефективніших методів політичної боротьби слід віднести масові кампанії мирної громадянської непокори, успішно випробувані махатмою Ганді.

Імперія вихолостила руськість, перетворивши її на унітарний штамп, позбавлений живого, природного значення (звідси – безглузла політика “русифікації” всіх і вся). І саме пробудження безлічі наших Кітежів, похованих імперськими баскаками, златне наповнити руськість первозданною силою, відновити руську автентичність.

Під натиском щонайменшого пробудження архетипів імперська шкаралупа тріщить і розсипається. Про який “трислинний народ” можна говорити, якщо навіть у Білорусі з'явилися ті, хто не без підстав відкидає слов'янську самоідентифікацію і визначає білорусів як балтвікривичів? І при цьому заявляє про небажання під виглядом “братньої” інтеграції розчинятися в “східному мопдіал-євразійстві”. Очевидно, що майбутнє Білорусі представляють саме ці молоді, покищо нечисленні сили, а не “батько” Лукашенко, який здатний лише на те, щоб тримати країну в стані квазірадянського “заморожування”. Ментально Лукашенко знаходиться в ординсько-імперському полі. Зовсім невинаткова його неприязнь до національної білоруської символіки, яку він замінив червоним прапором і потворним гербом радянського типу. Тому при всій етичній відмінності режими Путіна і Лукашенка ріднить одна істотна властивість: інерційність, відсутність історичної перспективи, нездатність до творчості. Коротше, приреченість.

Гуд бай, Орда! Здрастуй, Гардаріка! – так шведи називали домонгольську Русь, вільну “країну міст”.

Алексей Широтаєв
Квітень 2006.

Жан-П'єр ТІЛЕНОН

Французький підприємець, політик, видавець журналу, що виходить бретанською мовою, Жан-П'єр Тіленон вважає, що язичництво найбільш природповідвідна релігія, яка здатна відродити національні традиції його батьківщини, поневоленої Францією. Подасмо розмову Галини Лозко з бретанським націоналістом.

Галина Лозко: Розкажіть, будь-ласка, про Бретань.

Жан-П'єр Тіленон: Бретань – це країна, яка 1300 років була незалежна з часів Римської Імперії, але втративши свою незалежність, підпала під французьке панування з часів Французької революції.

Г. Л.: Чому Ви стали язичником?

Ж. Т.: З відродженням давньої віри я пов'язую відродження і самої Бретані, де була предковична віра бретанців. Але з часів французького королівства Бретані нав'язано юдо-християнство, яке спотворило істинну національну віру. Тому я і мої однодумці вирішили відроджувати язичницькі традиції Предків.

Г. Л.: Чи є у Франції діючі язичницькі громади?

Ж. Т.: Так, є. Але вони можуть розраховувати тільки на власні сили, бо французька держава робить все, щоб не дати їм можливості поширювати свої ідеї.

Г. Л.: Яка вона – бретанська споконвічна традиція?

Ж. Т.: В результаті французької окупації, традиційна кельтська традиція зникла у XIX столітті. Кельтський національний рух прагне до відродження сучасної бретанської мови і кельтської друїдичної традиції.

Г. Л.: Які взаємовідносини бретанських язичників з католицькою церквою?

Ж. Т.: Я підтримую нормальні відносини з тими людьми, яких називаю “католицькими язичниками”. Дуже багато язичницького збереглося в обривовості, в естетичні католицької церкви, особливо в Бретані.

Г. Л.: Чи існують язичницькі видання в Бретані?

Ж. Т.: Є багато різних груп в Бретані, хоча й невеликих, які мають свої видання. Це дуже різноманітні язичницькі громади, але наявність відмінностей – це якраз симптом здоров'я.

Г. Л.: Чи здійснюються обряди? Чи є капища, храми? Яким Богам ви поклоняєтесь?

Ж. Т.: Обрядом є щоденний спосіб життя язичника, починаючи з вранішнього душа і до тієї миті, коли він відходить до сну. Що стосується Богів, то може йти мова про загальних Європейських Богів, а не якихось особливих кельтських. Кельтські Боги мають аналоги в релігіях інших індоєвропейських народів. Наприклад, король Артур кельтських легенд і Арджуна із Бхагаватгіти – це те саме, як і Мерлін і Кришна, тобто типологія релігії взагалі єдина.

Г. Л.: Дякую за розмову. Запрошую Вас до Києва в Україну познайомитись з українськими рідновірами та нашими традиціями і обрядами.

СПІВРОБІТНИЦТВО: УКРАЇНА–ФРАНЦІЯ

*Пані Галині Сергіївні Лозко
Голові Об'єднання Рідновірів України (ОРУ)
Тернопіль, 14 липня 2005*

Шановна пані!

Мене звати Паскаль Ланд, я француз, мені 38 років. Я викладач історії та географії і працюю в коледжі у Парижі.

Передовсім я щирий патріот Франції і Європи, борюся за національне та культурне відродження традицій перед загрозою так званої “американізації” сучасного суспільства.

Я шаную рідну віру моїх предків і керуюся язичницьким світоглядом нашого великого індо-європейського народу.

Ось уже понад 18 років як я цікавлюся цими питаннями, будучи членом мегаполітичної організації ГРЕСЕ (G.R.E.C.E. – Groupement de Recherche et d'Etude pour la Civilisation Européenne), більше відомою під назвою “Нові Прави”. Я беру участь у підготовці і проведенні конференцій, займаюся пошуковою роботою. Членами цієї організації є також Ален Бенуа та Гійом Фай, фундаментальні роботи яких стали поштовхом для відновлення язичницького руху як і у моїй країні, так і на європейському рівні.

Я багато чув про Вас і Вашу організацію ОРУ, мав також нагоду читати Ваші статті в журналі “Атенеї” та на інтернетівській сторінці РОД.

Гійом Фай у травні був прийнятий у Москві Павлом Туласвим і його друзями. Будучи прихильником народних вірувань, я захоплююся історією, культурою та духовним надбанням слов'ян.

Ось уже певний час я відкриваю для себе Вашу країну, яка мене просто зачарувала, я читаю багато видань, присвячених Україні. Зараз я перебуваю в Тернополі на запрошення батьків моєї нареченої. Я шукаю Ваші праці і Ваш журнал “Сварог”, але, на жаль, безуспішно. Моя наречена, яка вільно розмовляє французькою мовою, почала мені перекладати статтю, надруковану в “Атенеї” № 3 4.

Я був би дуже радий можливості зустрітись з Вами і дізнатися більше про Вашу організацію, щоб потім розповісти моїм друзям у Франції. На жаль, я ще не володію українською мовою настільки, щоб мати можливість вільно спілкуватися (я розмовляю англійською), але моя наречена могла б перекладати розмову. Ми будемо у Києві з 31 липня по 4 серпня і якщо Ви згодні на мою пропозицію та бажаєте зі мною поспілкуватися, я був би Вам дуже вичиний, якби ви про це словістили, вказавши зручні для Вас час, годину та місце.

*З найщирішими побажаннями
Паскаль Ланд*

*На фото (вгорі) Галина Лозко і Гійом Фай під час презентації його книжки “Всесвітній переворот”.
Москва, 2005.*

На фото (внизу) Паскаль Ланд з нареченою Наталкою в гостях у Галини Лозко. Київ, 2005.

Подяка від Української Бібліотеки імени Симона Петлюри в Парижі

Париж, 1 вересня 2005 р.

Шановна Пані Галина Лозко,

Пан Паскаль Ланд, повернувшись до Парижа, передав Ваші книжки, які Ви ласкаво подарували Українській Бібліотеці ім. Симона Петлюри в Парижі, а саме: “Етнологія України”, “Коло Свароже”, “Українське народознавство”.

Щиро дякую за ці цінні книжки, які я прочитаю з інтересом, бо цікавлюся стародавньою Україною, про яку у Франції мало знають.

Кілька років тому назад, будучи в Києві, пробувала знайти Вашу книжку про Влес Книгу, але на жаль, не вдалося її знайти і не могла дозвонитися до Вас. Дуже шкодую. Якщо ще маєте її, то прощу затримати, і моя приятелька, археолог Лариса Кулаковська, забрала би її. Щиро дякую наперед.

З повагою,

Ярослава Йосипшин, Директор Бібліотеки.

ТАЄМНІ МЕХАНІЗМИ ІДЕОЛОГІЧНОЇ БОРОТЬБИ З РІДНОЮ ВІРОЮ

Народ дуже повільно споживає духовні здобутки своїх мислителів. Іноді вони стають більш-менш відомими лише через століття після їхньої появи, коли вже суспільний контекст описаних подій змінився... Для української науки і культури загалом характерне пізнання праць своїх мислителів лише через багато років після їх створення. Це, звичайно, не могло не позначитись на загальному розвитку етнофілософської думки, бо кожна праця, написана у свій час, має прислужитися своїм сучасникам саме в контексті поточного історичного моменту.

...Напередодні монгольської навали і наступу християнської моралі герой повісті Івана Франка Волхв Захар Беркут звертається до Віча такими словами: "Погляньте, чесна громадо, на те наше копне знамено, котре від п'ятдесятьох літ чує наші слова і бачить наші діла. Чи знаєте ви, що виражають його знаки? Святі і поважні старці, батьки наші, зробили його і передали мені його значення: "...Коли життя навірне супротивну хвилю на громаду і загрозить їй порядок, – тоді ти відкриєш громаді, що значить се знамено, а zarazом відкриєш, що на ній спочиває наше й нашого духа-опікуна благословенство, що відступлення від тої дороги, яку вказує те знамено, буде найбільшим нащастям для громади, буде початком її цілковитого упадку..."

Що ж ми бачимо сьогодні? В останній рік свого земного життя В. Шаян у статті "Майбутнє України в світлі Книги Велеса" впевнено напише: "Ми є великий історіотворчий рух!". І

далі, розвиваючи цю думку, кине докір своїм послідовникам: "Може зрозумієте нарешті, що я є знаряддям Духу, що творить нову добу в історії. В тій хвилині неважно, скільки досягну за життя... Важне, що створений почин і засіяне зерно". Водночас, він ставить вимогу до духовного проводу: "Справжній ПРОВІД має обов'язок стояти на сторожі ЧИСТОТИ ВІРИ-ІДЕЇ та не допускати до нечистих і неморальних методів її здійснення. Він не сміє використовувати темноту "незрячої" маси для позірних успіхів і тим самим ставати на шлях демагогії... бо демагогія зробить нас посміховищем історії..."

На початку 90-х років, коли свободою слова ще не пахло, нам, тоді ще поодиноким рідновірам, треба було взяти на себе справжню сміливість, щоб сіяти те зерно – відкрито проголошуючи ідеї Рідної Віри і працюючи для їх здійснення. Не раз зазнаючи переслідувань і дискримінації, ми все ж вірили, що ми своєю жертвовою працею створюємо міцну основу для своїх нащадків. Однак, уже за 15 років нашої самовідданої боротьби виросло нове покоління, яке в умовах незалежності України, запозичивши наші ідеї, водночас заперечило і відкинуло цю спадкоємність ще за нашого життя! То неже ви думаєте, що це нігілістичне покоління спроможне забезпечити спадкоємність від наших далеких Предків та зберегти Чистоту Віри-ідеї?

Я думаю, що саме настав той час, коли, як радив Іван Франко, слід відкрити громаді, що відбувається, щоб не сталося відступлення від

тої дороги, яку вказали наші духовні предтечі. Дехто з рідновірів, осідлавши свого підтоптаного коника, хвацько розмахуючи віртуальною шаблею, ще воює з юдо-християнською заразою і досі не помічає, що боротьба точиться в інших сферах та іншою зброєю. Вже на початку ХХ ст. італієць Ю. Евола застерігав своїх послідовників від страшного явища – підміни цінностей. У праці “Окультна війна”, він подав її точне визначення: “В рамках даної проблеми входить уявлення про окультну війну, тобто тіньову війну, що її ведуть ті сили, які можна позначити як сили світової підривної діяльності. Ця війна ведеться такою зброєю і розвертається в таких обставинах, які сучасна історіографія абсолютно не враховує. Для їхнього розуміння необхідна трьохвимірні історія, яка, крім двох вимірів площини, що вклучає видимі причини (факти і дійових осіб), враховує також вивчення глибини – таємне вимірювання таких сил і впливів, участь яких часто носить вирішальний характер, і які не можливо звести до чисто людського рівня як індивідуального, так і колективного”.

Ю. Евола подає класифікацію тактичних прийомів, які застосовуються у війні глобалістів з етнічними традиціоналістами. Серед них: тактика субституції (заміщення одного іншим, звичайно функціонально схожим, пропаганда підробок під традицію і підміну понять); тактика інверсії (перевертання, викривлення істинних віровчень); тактика рикошета (підрип авторитету традиції чи їхніх лідерів, що в результаті рикошетом віддає по засновникам); тактика розбавлення (навіювання стереотипних уявлень, наприклад, про демократію, братерство, чи прогрес людства, хибність яких не дає змоги виявити справжні причини явищ); тактика змішування принципів з їхніми представниками (тобто змішування принципів з людьми, внаслідок чого відбувається занепад традиційних інститутів); тактика узурпуючого проникнення (чужі сили, проникаючи в організацію, створюють таємний ґрунт для скандалів, внаслідок чого спрямовують увесь рух в абсолютно протилежному напрямку, а його мету викривлюють до протилежності тому, що було притаманне рухові з самого початку). Як бачимо, усі ці форми таємної боротьби з Рідною Вірою вже активно використовуються.

Найбільш негативною тенденцією в рідновірському русі є намагання латентних структур спрямувати цей рух до різних сурогатних форм, щоб перешкодити їхньому природному розвитку. З цією метою спецслужби глобальних господарів фінансують нові “віровчення”, використовують різні форми залучення окремих осіб на створення ґруп, які привласнюють собі ідею відродження етнічної релігії, створюють засоби інформації, “запозичуючи” вже існуючі назви громад, заголовки книжок і статей язичницьких авторів, щоб тим самим дезорієнтувати і розчлоронити її без того ще досі незначні сили патріотів-націоналістів. Такі самодіяльні громади ми вважаємо квазі-релігійними ґрупами (від лат. *quasi* – ніби, немовби) – тобто несправжніми, позірними. Вони

на власний розсуд маніпулюють нашими святими назвами: “Православ’я”, “православні рідновіри”, “Коло Свароже” та ін., без усяких наукових підстав легковажно беруться реформувати календар, підставляючи свої власні дати, імена Богів і свят, очорнюють давно визнаних лідерів Рідновірського руху, тим самим дискредитуючи саму ідею відродження Рідної Віри. Нині ми не маємо права замовчувати їхні імена та назви організацій. До таких рухів, які дискредитують відродження Рідної Віри в Україні, на мою думку, належать: інгліни, “анастасійці”, “голяківці”, так звані “ведісти”, окультисти, всякі мелуми та психотехнологи, що маскуються під Рідну Віру. Насправді вони далекі від витокового арійського політеїзму та слов’янського Всебожжя (пантеїзму), а їхня діяльність цілеспрямовується зовнішніми силами на підміну витокових ідей Рідної Віри. З’являються новітні лжепророки: так звані “першоволхви”, “верховні патріархи всієї України-Руси”, “верховні волхви всіх славян”, “князі” (наприклад, Арій, Патер Дий, О. Безверхий, Г.Боценюк, В. Куровський) та ін., яких, без сумніву, можна назвати “підприємцями в релігії”.

Механізм їхніх маніпуляцій свідомістю легковірної пастви досить простий – це використання релігійного блефу. Блеф – це дезінформація, згідно якої щось бажане, але неіснуюче, “існує”. Організація блефу може бути одноособною або ґруповою. Спецслужби висувують кандидата в чергові “пророки” і створюють колективний блеф, наприклад: “Волхви передали знання такому-то...” (як правило, ними виявляється дід чи прадід блефуючого “пророка”, який “передав знання” своєму онуку і наказав відродити Рідну Віру...). Далі підприємець в релігії здійснює масове навіювання своєї величч: демонструє перебільшене уявлення про себе самого, всією своєю поведінкою показує самозавищену самооцінку, аж до вимоги називати себе “ваша святість” чи щось подібне. Іноді його господарі створюють і поширюють міф про його “надприродні” здібності, таємниче “відання”, здатність до зцілення та ін. Причому служби дезінформації, що створюють штучні чутки, використовують усі дозволені і недозволені засоби, аж поки дезінформація не перетвориться в суспільне інформаційне поле, яке відповідатиме підсвідомим бажанням суспільства. Молодь, малообізнана з працями засновників та історією Відродження Рідної Віри в Україні, але вже психологічно готова для сприйняття її ідей, з фанатичним захватом вітає новоствореного горе-пророка.

Як бачимо, механізм не новий, але дуже небезпечний: навіть якщо дезінформація буде розвінчана, правдива інформація вже не здатна зменшити вплив дезінформації на суспільство. Отож, як зазначають психологи, існують такі типи штучних підсадних “качок”, які здатні перетворювати дезінформаційне поле на реальність. Такою ж “качкою”, як ви вже здогадалися, був і сам Христос. Справжні Рідновіри мусять завжди пам’ятати про те, що ми перебуваємо в становищі неоголошеної інформаційної війни і треба бути готовими відповідати на її атаки.

Вибухівка була закладена в середовище рідновірів ще на самому початку Відродження України в 1990 р.: стався поділ громад на сповідників політеїзму і монотеїзму. Деякі українські патріоти почали підтримувати РУНвіру, вбачаючи в ній свою національну релігію і порятунки. Небагато хто тоді розумів і відчував, що реформована монотеїстична неорелігія не зможе повною мірою задовольнити освічену частину українців і замінити всебожну Віру Предків. Через непорозуміння між представниками монотеїстичного і політеїстичного світоглядів сталося багато суперечок і розбрату. На цьому хаотичному ґрунті і почали виникати нові течії, які привласнювали собі ідею відродження віри Предків і створювали власні віровчення, дуже далекі від витокової основи та реєстрували свої організації під виглядом рідновірських.

Такими слід вважати СРУВ (Собор рідної української віри, монотеїстична течія Олега Безверхого); “Родове Вогнище православної віри” (що експлуатує назву “православ’я”, “запозичивши” її в Київській та Полтавській громадах Українських Язичників), не кажучи вже про “Великий Вогонь” (який в Інтернеті дає уроки іврити чи Тори). Ці угруповання займаються різного роду психотехніками, гіпнотичним навіюванням, окультними практиками та медитаціями, нашвидкуруч створеними власними “бойовими мистецтвами” та ін. Такі деструктивні утворення вносять розбрат, плутанину і дезорієнтацію в середовище рідновірів, засмічуючи інформаційний простір. Сьогодні під виглядом рідновірської, видається маса літератури, яку без перебільшення можна назвати спамом (або макулатурою). В Інтернеті, з якого найбільше відомостей черпає наша молодь, цей спам поширюється блискавично. Робиться це аж ніяк не випадково, а цілеспрямовано і з затратами великих коштів. Отже, тут уже давно орудують відомі тисячоліття тому тактики підміни традиційних цінностей. Рідновірам слід мати воістину залізну стійкість і проникливий розум, щоб навчитися розізнавати псевдорелігії та виробляти імунітет проти квазірелігійних сект і їхніх поводитирів. І робити це треба своєчасно, а не тоді, коли за словами нашого справжнього Пророка, Україну “злії люди присплять лукаві, і в огні її окрадену збудять”! Так, мені НЕОДНАКОВО... Тому я сьогодні тут.

Колишній так званий, ФУР (Форум Українських Рідновірів), нині перебуває на стадії трансформації. Спочатку він був сформований з рунвістів та окремих язичників, вигнаних з ОРУ за порушення морально-етичних норм. Саме тому я не брала в ньому участі, хоча мене й запрошували. Через два роки ця структура, за аналогією до створеного мною і моїми однодумцями Родового Слов’янського Віча, поміняла свою назву на “Віче Українських Рідновірів” (ВУР). Що ж, слово ВІЧЕ — хороша слов’янська назва. Нині ми бачимо, що ВУР дав правильну оцінку окремим своїм членам і взяв курс на об’єднання зусиль з ОРУ. Вірогідно, заслуга в цьому належить молодіжній громаді Товариство оріїв “Пе-

рунова рать” та її лідерам Будимиру Бабичу і Божелару Марчуку. Отже, паралельно з хаотичним розмаїттям язичницьких конфесій, навіть незважаючи на інформаційну блокаду, все ж таки відбувається природне вияскравлення лідерів рідновірського руху та їх нова структуризація.

Віче — це періодично діюча нарада (з’їзд) керівників рідновірських організацій України. Воно може і повинно виробляти стратегію і тактику нашої співпраці і спільної боротьби. Об’єднання Рідновірів України (ОРУ) як “традиційна конфесія-спадкоємця релігії Київської Русі” (що зазначено в її Статуті) та Віче Українських Рідновірів (ВУР) мають відмежуватися від псевдорелігійних організацій та течій. Отже, на сучасному етапі накреслилась тенденція до структуризації рідновірських громад за якісним принципом, спрямована на пошуки форм співпраці між рідновірами та рунвістами, які, однак, у своїх релігійно-теологічних поглядах залишатимуться самотійними.

Головним критерієм співпраці стали інтелектуальні та морально-етичні якості лідерів та їхня здатність до взаєморозуміння, що засвідчив ряд проведених спільно акцій та конференцій: Тризна по Великому князю Святославу та освячення його пам’ятника, конференція “Буття Українців”, вимоги земельної ділянки для будівництва храму Рідних Богів, заходи на захист святинь о. Хортиця, урочиста Хода “За Рідну Віру” та Міпінг біля пам’ятника Великому Кобзарю на День Незалежності, подорожі до святинь Хортиці й Кам’яної Могили, Могили Кобзаря в Каневі, до Храму жерця Миробога на Вінниччині та ін.

Рідновіри України, як повноправні учасники світового етнорелігійного відродження також беруть участь (а іноді й виступають ініціаторами) міжнародних рідновірських з’їздів, таких як Ролове Слов’янське Віче та Світовий Конгрес Етнічних релігій.

Три головні побажання:

1. Рідновіри повинні знайомитись з думками своїх національних мислителів у контексті поточного історичного моменту, а не після їхньої смерті.

2. Ми, засновники Відродження Рідної Віри в Україні зобов’язані стояти на сторожі ЧИСТОТИ ВІРИ-ІДЕЇ, навіть ціною свого життя, бо ми відповідальні за неї перед майбутніми поколіннями.

3. Всі разом маємо виробляти імунітет від квазірелігійних угруповань і не допускати до святої справи морально-ущербних людей — в цьому мусимо бути послідовними і безкомпромісними.

І на закінчення — знову нагадаю про святі знамена: “Тож стрепенися, Народе мій, від сплячки і в злагоді йди до стягів наших, бо захистить нас на Русі могутній Сварог наш, не боги чужі!”

Волхвина Зореслава

Доповідь на Вічі Українських Рідновірів
7 січня 2006 (7513)

МІЖНАРОДНА АСОЦІАЦІЯ БОЙОВОГО ГОПАКА

Бойовий Гопак – це комплексна система гармонійного розвитку особистості, створена майстром бойових мистецтв та дослідником бойової культури Володимиром Пилатом на основі знань, отриманих від діда, бабця, залишку збережених лицарських традицій в українських народних танцях та особистого досвіду.

Засновник стилю "Бойовий Гопак" Президент Міжнародної Федерації Бойового Гопака, Голова Наглядової Ради Учителів Бойового Гопака – Володимир Степанович Пилат – 43 роки свого життя присвятив спорту, з яких 35 років вивчає та викладає бойові мистецтва, достоїнно йдучи Шляхом Воїна. У 2001 році з метою захисту Бойового Гопака від злодіїв, манкуртів та провокаторів, Учитель запатентував Бойовий Гопак як стиль українського лицарського єдиноборства, методику викладання, навчання та правила змагачь, а також словосполучення та логотип.

Володимир Степанович Пилат автор багатьох науково-дослідницьких праць та книг: "Традиції Української Національної Фізичної Культури" (1991); "Бойовий Гопак" (1994); "Жовтяк" (1998); "Сокіл" (1998); "Бойовий Гопак" (1999); "Правила змагань та кваліфікація по рівнях майстерності" (2000); "Навчальна програма для фізкультурних коледжів України" (2001); "Бойовий Гопак і допризывна підготовка молоді" (2004); "Асгарда" – Бойове мистецтво жінок" (у співавт. з К. Гарновською, 2003); "Кодекс лицарської честі гопаківни" (2004).

Бойовий Гопак – багатогранна система тілесного, розумового та духовного гаргу, що містить у собі чотири напрямки розвитку:

Оздоровчий – ідеально підходить навіть для осіб миролюбної та спокійної вдачі, або для людей із вадами здоров'я, які шукають шляхи гармонії тіла і духу.

Фольклорно-мистецький орієнтований на творчі особистості, що прагнуть максимально проявити свої здібності, беручи участь у фестивалях, презентаціях та інших показових програмах в Україні та за її межами.

Спортивний – напрямок розрахований на активних та наполегливих людей, які через утвер-

дження Бойового Гопака на українських та міжнародних міжстильових змаганнях прагнуть утвердити славу українського лицарства, відродити козацьку завзятість, правоборський дух та лицарське благородство.

Бойовий – передбачений для кращих майстрів в спортивному напрямку, він окреслює шлях лицаря Святої борні за торжество Світла, Правди,

Добра і Любові.

Шлях воїна у Бойовому Гопакі починається з новина і передбачає сім рівнів майстерності: "Жовтяк", "Сокіл" та "Яструб" – учнівські рівні, що відповідають III, II та I спортивним розрядам; "Джура" – перехідний рівень від учня до майстра, відповідає кваліфікації КМС; та три мистецькі рівні – "Козак", "Характерник" і "Волхв" – відповідно МС, МСМК та ЗМСУ.

Міжнародна федерація Бойового Гопака створена 24 серпня 2001 року та зареєстрована Міністерством юстиції України 11 грудня 2001 року. Осередки федерації діють далеко за межами України: в Канаді, Англії, Іспанії, Італії, Португалії та Білорусії.

За сприяння керівництва МФБГ збірна України з Бойового Гопака взяла участь в IV Міжнародному фестивалі бойових мистецтв, що відбувся у жовтні 2001 року в Південній Кореї, на якому збірна України із Бойового Гопака зайняла третє місце.

За невеликий час діяльності МФБГ проведено чимало чемпіонатів, змагань та семінарів Всукраїнського масштабу. МФБГ велику увагу приділяє таборуванню дітей з сімей різного соціального статусу у таких мальовничих куточках України як Дніпро, Карпати та Азовське море.

Бойовий Гопак об'єднує людей, що бажають стати сильними, розумними, здоровими та багатими.

Якщо Ти відчуваєш дух воїна, якщо Ти не байдужий до бойової слави Предків, якщо не словом, а ділом хочеш утверджувати рідну лицарську культуру в Україні та у всьому Світі – тоді Бойовий Гопак – це для Тебе!

Юрій Коросько

Голова правління МФБГ

Тел.: (032) 298-40-48; 8-067-97-59-300

ЧОЛОВІК-ЛИЦАР: СУТЬ І ПРИЗНАЧЕННЯ

Ти визначився і прямуєш до джерела істини, щоби зачерпнути божественної мудрості. Ти прагнеш стати достойним Лицарем Святої Борні, захисником Правди, Добра і Любові. Ти знаєш: Хаос — це Безладдя. Лад навести у безладді може лише сильна, стійка особистість. Завжди на варті ладу стояли чоловіки. Завжди чоловіче начало рухало суспільство вперед від нижчого до вишого, досконалішого стану.

Ти став на шлях лицаря, тож усвідом у собі своє чоловіче начало. Зрозумій чоловічу суть. Дороговказом тобі будуть настанови:

1. Чоловік — це активне творче начало. Тож будь активним у навчанні — щомиті вдосконалюй себе. Будь активним у житті — завжди прагни стати першим.

2. Чоловік — це оборонець своєї гідності і честі, своєї родини, а в майбутньому своєї дружини і дітей; свого роду і народу. Тому всечасно гартуй своє тіло, розум і дух для боротьби за своє місце під сонцем, боротьби за право на достойне життя своєї родини, своєї сім'ї, роду і народу. Щомиті вишколюйся, вдосконалюйся, щоби достойно перемагати тілом, вигравати всі словесні і розумові баталії, силою духу свого пригнічувати ворогів своїх, своєї родини, роду і народу.

3. Чоловік — це годувальник. Так поведося з правіку, що чоловік дбав про свій достаток, достаток своєї родини, сім'ї, роду і народу. Почни з найменшого — навчися прогодувати себе. Навчися заробляти стільки, щоби вистачило для утримання твоїх батьків. Виплекай в собі вміння виживати в матеріальному світі. Знай:

на твої руки і плечі в майбутньому ляжуть дружина і діти, а разом з ними і відповідальність за любе серцю створіння і плоть свою — діточок милих. Тож вчися здобувати харч, заробляти гроші, заощаджувати гроші, щоби у сьогоднішні і в майбутньому ти був годувальником — тобто чоловіком.

4. Чоловік — це господар. З перших кроків свого чоловічого шляху впорядкуй своє життя. Навчися облаштовувати своє життя так, щоби тобі було добре і ті, що живуть біля тебе, горди-

лися твоїм талантом і вмінням добре жити, твоїм вмінням облаштовувати життя так, щоб і їм біля тебе теж було добре жити. Вчися керувати людьми. Утверджуй свою волю на благо своє, своєї родини, роду і народу.

Гопаківці, в період тотальної деградації суспільства знівельована чоловіча суть. Щоби стати кращими, вчіться бути чоловіками. Любіть матерів своїх, але знайте — матері, які виховують своїх синів ніжними, надміру добрими і лагідними, самі сприяють тому, що їхні сини стають покірними рабами тих синів, матері яких виховують їх мужніми, гордими і відважними, твердими характером і сильних духом. Любіть матерів своїх, але знайте: ви — чоловіки, ви захисники, годувальники, господарі і творці благ. Тож закликаю вас: утверджуйте в собі чоловічу суть.

Краще гніть, ніж маєте гнутися. Краще керуйте і давайте накази, ніж маєте виконувати чужу волю. Утверджуйте себе у житті. Боріться за своє місце під сонцем. Творіть блага для своїх родичів і для себе. Будьте багатими і сильними — стане багатою і сильною ваша родина, сім'я, рід і нарід. Будьте чоловіками в повному розумінні цього слова. Будьте вірні Школі Бойового Гопака і вона прискорить ваш шлях до вершин досконалості.

Володимир Пилат

Газета "Бойовий гопак", № 4, грудень 2002.
Докладніше про Школу Бойового Гопака читайте: <http://www.hopak.org.ua>

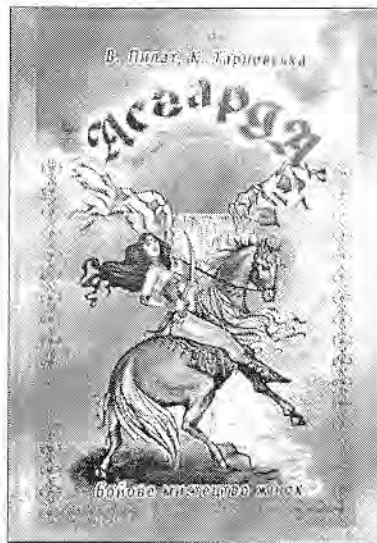
Учителі Бойових мистецтв подружжя Володимир Пилат і Катерина Тарновська

ЧИ ПОТРІБНО ЖІНКАМ БОЙОВЕ МИСТЕЦТВО

В останні роки ми дуже часто бачимо художні фільми, книги фентезі, серіали, картини де жінки займають головну бойову роль. В Європі вже нормально сприймають жінку-поліцейського, жінку-солдата. Жінка – воїн, яка володіє майстерністю бойових систем і перемагає сили зла – це гарно, цікаво і захоплююче (особливо в кіно). Але реально більшість вважає, що заняття бойовими системами професійно – це чоловіча справа. Жінкам воно потрібно лише як самозахист. Більшість чоловіків не сприймає серйозно бажання жінок займатися спортивними одноборствами, чи бойовим мистецтвом. А більшість жінок чекають, того єдиного, неповторного принца, який захистить їх від усіх життєвих проблем і неприємних ситуацій (чи то з грабіжником, чи ще гірше, – з насильником) і мало хто знає, що в світі існують бойові системи, які засновані жінками. Наприклад, базовий стиль Брюса Лі – “вінь-чунь”.

Так чи потрібно жінкам займатися мистецтвом бою? Відповідь на питання ми зможемо знайти лише розібравшись, а що ж таке бойове мистецтво? Що воно дає і для чого воно потрібне жінкам? Бойове мистецтво – це процес духовного і фізичного удосконалення особистості. В основі будь-якого мистецтва лежить певна система фізичних і психологічних методик, а також технічних заходів. Це не просто самозахист. Це стиль життя, естетичні закони, духовний підхід до побуту. Мета занять – полягає в здобутті гармонії між тілом, розумом і духом. Між собою і довколишнім світом.

Особа, яка займається бойовими мистецтвами, дуже сильно відрізняється від звичайних людей. В ній рівномірно розвиваються фізичні і естетичні якості. Ввічливість, чемність, вміння гідно поводити себе в суспільстві розвиваються поруч з фізичною міцністю. Така особа не просто досконало володіє технікою ведення бою, повинна бути прикладом для інших. Завжди прийти на допомогу. Особистість стає кращою, здоровішою, рухливішою, спритнішою й менше підвладною стресам. З'являється витривалість, сила, гнучкість, збільшується об'єм легенів і поліпшується стан серцево-судинної системи, аеробні можливості та координація рухів. Якщо брати участь у змаганнях, то з'являється вміння швидкого реагування на дії супротивника. Це дає можливість вже в суспільному житті швидко аналізувати ситуації і приймати продуктивні, творчі рішення, чи то в бізне-

сі, чи то в політиці. Одноборства не просто навчають самозахисту, але й показують, хто ви є насправді, допоможуть розкрити потенціал.

Найважливіший бій людина веде сама з собою, їй приходится не скільки змагатися з іншими, скільки з собою! Бойові мистецтва дозволяють вчипися, рости й досягати поставлених завдань. Працюючи над своїм тілом, людина не тільки оздоровлює його, удосконалює його параметри і можливості, а й навчається самодисципліни, розвиває вміння контролювати свій дух, розум і тіло. Сприяє розвитку си-

ли характеру, твердості переконань, рішучості, мужності та відваги в діях.

Всі ці якості і здібності жінкам потрібні так само, як і чоловікам. Тим більше, в наш час, коли тільки вольова людина має можливість реалізувати себе. Зараз жінки займають зовсім не другорядну роль в суспільному житті. Тому удосконалюючи себе, вони удосконалюють суспільство. Творять довколо себе лад, злагоду та райський світ. І для цього їм потрібні бойові системи, як засіб гартування тіла, духу і розуму. Я просто переконана, що чоловікам, які прагнуть досконалості, набагато цікавіше спілкуватися з жінками з подібними прагненнями, ніж з іншими.

Пам'ятаймо, що одне із призначень жінки є народження дітей. Тільки здорова духом і тілом мати зможе народити здорову дитину. Передати їй всі свої надбання. Власним прикладом виховати в дитині потрібні для життя людські якості. І не має значення, хлопчик то, чи дівчинка. Такі діти будуть завжди знати, як треба жити і для чого.

Катерина Гарновська

Володимир Пилат, *Верховний Учитель,
Президент Міжнародної Федерації Бойового Гопака*

СВІТОГЛЯД ВОЇВ ГОПАКА

Нещодавно в Україні святкували тисячоліття хрищення Русі-України київським князем Володимиром. На помпезних святкуваннях було проголошено багато нісенітниць про нібито позитивний вплив візантійської культури і про величну роль церкви Христової у збереженні нашої нації і держави.

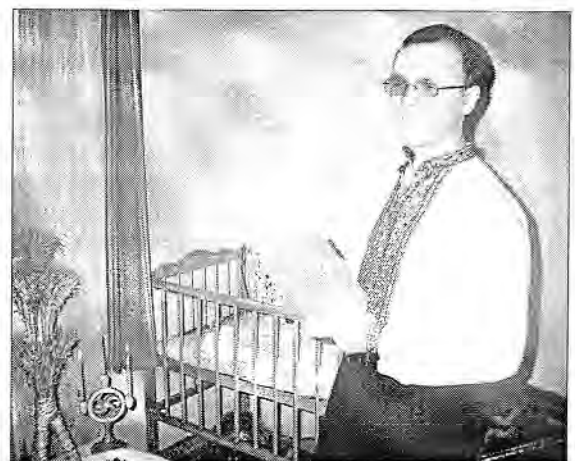
А чи насправді християнство принесло нам високу культуру? А може навпаки – зруйнувало? Чи справді церква Христова причетна до збереження нашої держави, народу, рідної мови, обрядів і звичаєвості? На мою думку, відповіді на ці запитання варто висвітлити, бо надто багато людей вірять у позитивний вплив "великої" візантійської культури на нашу дохристиянську. Викликає велике занепокоєння і той факт, що тепер відбувається друге хрищення нашої Вітчизни і церква Христова почала проникати в силові структури – армію, службу безпеки, уряд.

Історичний досвід показує, що ті держави, які визнали християнство як державну віру, через кілька століть розпадались. Язичницька Візантія за кілька століть після прийняття християнства була зруйнована тоді ще язичницьким Римом. Рим, "охристинившись", за кілька століть впав, не врятувало його від загибелі й проголошення папи намісником Бога на Землі. Європейські держави, щоби позбутися залежності від Риму, заборонили церкві втручатися у державні справи, і це дало їм змогу відродити свою національну культуру. Великого злету і завоювань досягнули держави Європи, які прилучили церкву Христову до відмивання злочинної діяльності імперських армій проти миролюбних народів. Та злочин не змінить своєї суті, у яку б одяг його не вдягали. Тому не дивно, що імперії розпались, колонії стали державами, колонізатори втратили минулу велич і живуть спогадами про ті, тільки для них щасливі часи.

Колись могутня Київська Русь, охрищена сином рабині, за кілька століть розпалася. Народ її майже на десять століть втратив державність, право жити за заповідями Предків, право розмовляти і писати рідною мовою. Увесь період після прийняття християнства ознаменувався тотальним нищенням нашої культури, віри, звичаїв, обрядів, науки і був спрямований на викорінення притаманного нам, внукам Дажбожим, світосприйняття.

Якось само собою напрошується запитання: "Чи ж не бачили наші Предки злочинної суті чужовір'я?" На мою думку, бачили. Ймовірно й не мовчали. Чому ж так мало відомостей про них? На це неважко відповісти, коли згадати діяльність Інквізиції церкви Христової, розправи над видатними вченими Європи, полювання на відьом тощо. Про українських великомучеників "святі отці" писати не хотіли, бо не хотіли ускладнювати собі життя. Церква Христова завжди догоджала сильнішим і вірою своєю допомагала знищувати слабших. За прикладами далеко ходити не треба, маємо власну історію.

У 1722 році цар Московського князівства Петро I проголосив себе посланником Бога на землі, й "святі отці" з ним погодилися. Відтоді церква Христова стала слухняною іграшкою у руках ненаситних загарбників, а віра Христова стала допоміжним засобом гноблення, бо "хто проти царя – той проти Бога". Московщина для себе вдало використала церкву, як пряник, а військо – як батіг. Завдяки такій політиці московити затягнули зашморг на шиї Неньки-України. Здавалося, усе. Задушили. Та ні. На початку двадцятого століття нового часу, Україна підвелася і тільки-но випростала плечі, як вороги її знову заходилися ховати. Мордували, закопували ще сімдесят чотири роки. Але так і не змогли її побороти.

Посвячення Данарія Пилата в Рідну Віру. Божат кладе в колиску меч і книгу "Віра Предків наших"

Григорій ОМЕЛЬЧЕНКО
народний депутат України

ПОВЕРНЕННЯ ДО СВОЄЇ РІДНОЇ ВІРИ – ЦЕ ЄДИНИЙ ШЛЯХ ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ

Питання не в тому, кого обрати президентом, і хто це має робити – народ на прямих виборах чи парламент. Питання в тому, чи в змозі ми розібратися в самих собі і дати відповідь на питання: хто ми – мешканці чи вільні громадяни незалежної держави? Ким ми хочемо бути – населенням чи Народом, Українською Нацією? Важливішого питання важко собі уявити, а ще важче – знайти на нього відповідь.

Хочу висловити свою особисту думку з цього приводу. Можливо, хтось вважатиме мене еретиком і буде готовий спалити мене на кострищі чи закидати камінням, але я переконаний: доки не матимемо своєї Української Біблії, будемо ходити манівцями, або нас водитимуть манівцями усілякі поводирі, які, як засвідчує історія, часто самі є сліпцями. Доки ми не повернемося до своєї споконвічної Віри, яку заховали, забетонували, а натомість нав'язали нам християнство, запровадили насильно, мечем та кров'ю, і вручили нам єврейську Біблію як світло, як духовний світ нашого життя, – доти будемо такими, якими є сьогодні. Народ України буде лише населенням і за шматок хліба чи ковбаси ходитиме під будь-якими прапорами, ніколи не стане Народом, вільними громадянами своєї Держави, Українською Нацією. А нація – поняття космічне.

Українською Біблією на мою думку, має стати Священна книга слов'ян "Велесова книга" і "Кобзар". Геній духовного батька української нації Тараса Григоровича Шевченка здатен підняти наш народ з колін, збудити громадянську свідомість, як це було вже не раз в історії України. Для цього маємо вивчати "Кобзар", запам'ятовувати і кожною клітиною усвідомлювати Шевченкове Святе писання. У ньому є відповіді на запитання, як стати Громадянином, як перетворитися на могутню Націю. Великий Кобзар заповідав нам: "Поховайте та вставайте, кайдани порвіте..." Глибоко усвідомивши суть цього історичного провидіння, ми маємо шанс відродитися, як

Український народ і відтворити сутність космічного поняття своєї нації. Тоді ми повернемося до ґрунтового джерела своєї культури. Тоді ми повернемося до тих джерел, які засипані, забетоновані християнством. Тоді ми маємо шанс скинути з себе цю облуду і стати українцями, українською нацією. Це зробивши цього, ми залишимося тими, якими нас зробило останнє тисячоліття, і далі будемо повторювати, мовляв ментальність, "де три українці, там два гетьмани", "моя хата скраю...". Нам дуже вправно це підкидають, щоб ми вовтузилися, чубилися, а ті, хто пише сценарії всіляких "змін" та "реформ", лише потирають руки і роблять свою справу.

Творець, Вищий Розум, Бог, який створив Людину, подарував їй найвищу цінність і найвище природне право – право вибору, свободу вибору – служити Добру чи Злу. Навіть коли людина каліка, без рук без ніг, у неї все одно залишається свобода вибору. Лише той, кого Бог за якісь провини покарав і відібрав у нього розум, позбавляється свободи вибору і стає вільним від бога – божевільним...

Поки що у нашого населення, кожного мешканця, а не вільного громадянина України, залишається право вибору – або й далі кланяться єврейській Біблії і їхньому Богові, або повернутися до ґрунтового джерела своїх пращурів, скинути з себе облуду християнської релігії і відновити в душі свою Віру. Не релігію, а Віру. І тоді ми

справді зможемо стати Українською Україною. Ми станемо вільними громадянами незалежної Держави, відродимося як Українська нація.

Те, що нині відбувається в Україні, твориться за дешевим сценарієм недалеких, тимчасових правителів, залежних чи від Москви чи Вашингтону, які нас зневажають. У нас немає українського Президента, у нас немає українського уряду, немає українського парламенту – його чи не в повному складі можна зарахувати до Ізраїльського Кнесету, американського Конгресу чи російської Думи. На сьогодні у нас немає нічого українського. Абсолютна більшість цих так званих державних діячів – перекотиполе, для яких батьківщина не Україна, а закордон – там, де ванотні рахунки, де перухомість. І мені гірко й боляче, коли ті, хто вилає себе за поводирів українського народу, після відомих грудневих подій у парламенті пороз'їжджалися на канікули у "теплі краї". Замість зустрічей з виборцями у злиденних селах і провінційних містечках вони сіють "зелень" на канарських та багамських "виборчих округах". У них вибір інший – де завгодно, аби не в Україні. Отак.

У моїй душі – свій Всесвіт і свій Бог. Прості речі: мій Бог і Творець, який створив Людину, це – Добро, Правда, Справедливість і Любов. Це не біблійні заповіді, це сутність Людини, як результат творення Вищою Розумом і Матерією Природи. На мою думку, не можна отождивити Віру і Релігію, це неідентичні поняття. Релігія – це знаряддя, за допомогою якого нав'язувалася віра. Моя Віра – вона в мені. Коли у мене є духовна потреба спілкування з Творцем, як людина не хочу мати для цього посередника, тому мені не потрібна ні синагога, ні мечеть, ні костел, ні церква, ні проповіді священників. Я можу спілкуватися з Творцем нап'ямую. Мені не потрібні зображення на картинах релігійного змісту чи іконах образів Творця, я хочу думками звертатися до нього нап'ямую. Якщо ж я вчинив якийсь негарний вчинок,

то не у попа мушу каятися, слові-датися і просити вибачення, а в того, перед ким я завинив, і у Творця.

Коли б Людина свідомо привела свій духовний світ у Гармонію із Всесвітом, вона ніколи не була б рабом, чи напіврабом будь-якої громадсько-політичної системи, вона відчувала б себе Вільною Людиною, сином Божим, сином Творця і свої вчинки зіставляла б з вищою сутністю — Любов чи Ненависть, Добро чи Зло, Правда чи Брехня, Справедливість чи Несправедливість.

Якщо ми кажемо, що є Вищий Розум, і це так, що є Творець Всесвіту, то Бог єдиний? А скільки існує релігій, скільки конфесій? Скільки їх діаметрально протилежних, людинонезалежних, які чужовірців вважають невірними? І протистояння мусульманського та християнського світів загрожує людству катастрофою планетарного масштабу. Коли ми кажемо, що Бог — це Любов, про що записано у Біблії, то я хочу запитати християн: чому ж насаджували християнство, фізично знищуючи тих, хто його не сприймав: винищувалися культу, які історично існували у різних народів до християнства. Іспанська інквізиція, заживо спалювала нехристиян оголошуючи їх слугами Диявола. А яка різниця між іспанською інквізицією і катівнями НКВС у період правління більшовицько-комуністичного режиму, або гестапо за фашистського гітлеризму в Німеччині? Отже, між ідеологією християнства (христові походи, тортури і багаття інквізиції), комуністичною (катівні НКВС, ГУЛАГ) і фашистською (катівні гестапо, концтабори та “З нами Бог” на пряхках есесівців), або сіоністською ідеологією можна ставити знак рівності.

Я розумію, що за ці думки мене можуть піддати анафемі, і сприймаю це спокійно. Бо коли, час від часу, маю розмови із священиками різних рівнів, найвищими церковниками в Україні, відчуваю, що в глибині душі вони згодні зі мною.

У Біблії записані певні цінні настанови, які необхідно пам’ятати і які не варто нікому й ніколи забувати. Наприклад, “все зло від злата”. Але ті, хто насаджував християнство чи іслам, мали одну мету — підкорити населення на певній території, встановити

свою абсолютну владу, яка приносила б незліченні матеріальні багатства — те саме “злато”. І християнські церковні ієрархи не можуть спростувати або аргументовано заперечити це.

Нашу Віру було знищено, щоб відрізати наше коріння і таким чином знищити нашу пам’ять. На території, яка нині називається Україною, існувала розвинена цивілізація — країна Аратта ще за сім тисячоліть до появи християнства. Наші пращури, які населили територію, де ми з вами зараз живемо, мали письменність, мали культуру, мали свою Віру задовго до появи християнства. Під Мелітополем Запорізької області знаходиться наша прапращурська бібліотека, якій більше десяти тисяч років — “Кам’яна Могила”, про яку мало хто знає, Біблія наших предків — “Велесова Книга”... Тут, на цій землі, було зроблено найперший, найдавніший і найважливіший винахід — колесо. Тут вперше посіяли жито і випекли хліб. Тут приручили дикого коня. Ми маємо бути щасливі тим, що живемо тут!

Отже, сутність нашої доби полягає не в змінах до Конституції і не в способі обрання президента. У концентрованому вигляді сутність нації виявляється в тому, як вона реагує на своє найвище природне право — Свободу Вибору. І ми стали свідками таких подій у Румунії, Албанії, Болгарії і шойно — у Грузії! Грузини викликають повагу, вони вільні громадяни своєї держави. Це нація, яка опікується своїм майбутнім і зробила свій Вибір, хоч грузинів менш, як два мільйони.

Таким чином, якщо і ми хочемо зробити перший крок, то вже треба підніматися з колін і вчитися ходити. Тих, кому не байду-жа доля держави Україна, в якій жити нам, нашим дітям, онукам і правнукам, а не тільки кільком “обраним” зоною, я закликаю: піднімайтеся, спирайтеся на того, хто стоїть, він підтримає! Так, один за одним, і встанемо, і перетворимося з сірого натовпу мешканців на Громадян, вільних громадян незалежної держави, яких Творець наділив найвищим правом — Свободою Вибору.

Ось вона, готова, лежить, написана гением Українського народу Тарасом Шевченком українська Біблія — “Кобзар”. Вивчимо її, зрозуміємо, усвідомимо, а відтак виконаємо найважливіший, свя-

щенний постулат Тараса Шевченка — “Заповіт” і станемо українською Нацією. Пам’ятаємо при цьому, що Нація — це творіння Бога, це поняття Космічне, поняття Всесвіту. З історії цивілізації відомо, що та нація, той народ, який цього не усвідомлював, назавжди зникає з лику Землі. Зараз у нас є унікальний шанс — стати Вільними Громадянами Незалежної Держави і в своїй сутності, своїй єдності стати Українською Нацією і повернути нашу споконвічну Віру. Зламати, проврати, пробитися крізь бетон тисячоліть християнства і повернутися до першоджерел нашої прапращурської Віри. І тоді Україною вже не керуватимуть іновірці, інородці, ми станемо Господарями на своїй споконвічній землі, дарованій нам Творцем.

Прогнозую і маю надію, що скоро, за 5–7 років, відбудеться творення нових людських стосунків, нової культури. Більше того — настане оновлення світової цивілізації, зміняться її основи, з’являться якісно інші інформаційні поля і значно розшириться спілкування між людьми, що спричинить появу якісно іншої людини як найвищого творіння Всесвіту. Відбудеться багато дивних, як на сьогодні, подій і священики повинні будуть шукати цьому якийсь пояснення, щоб зберегти владу тієї чи іншої релігії. Нині ми вже спостерігаємо занепад християнства як релігії, вона вже вичерпала себе, зокрема й тому, що не була сприйнята з Любов’ю, а насаджена насильством, вогнем і мечем, кров’ю і смертю.

Почнеться духовне очищення земного світу, відбудуться зміни свідомості на всій планеті як прорив енергії перетворень і змін. І це почнеться в Україні! Почнеться відродження, проростання нашого коріння, яке вважалось знищеним тисячу років тому. Почнеться духовний розквіт України. Сюди буде паломництво, щоб ступити босою ногою на священну Українську Землю, на її вранішню росу, мовчки постояти на Кам’яній могилі і доторкнутися до того місця, звідки починалася Біла Цивілізація на Планеті.

З України почнеться поштовх до розвитку абсолютної нової світової цивілізації. І у відносини людей будуть закладені істинні поняття Творця — Любов, Добро, Справедливість, Правда.

РОДОВІДНЕ ДЕРЕВО

Шановна Галина Сергіївна, добрий день!

Два роки тому мені пощастило торкнутися до Вашої праці "Велесова Книга". Це було для мене як грім з ясного неба. Тому що я давно вже сумнівалася в "святості" нашого християнства. Ваші книги підштовхнули мій намір залишити своїм вучкам "Наш Родовід". Епіграфом для своєї вишивки я взяла слова з Вашої книги "Етнологія України" – "кожна сучасна людина лише по часовій глибині 20 поколінь (близько 500 років) теоретично має 1048576 предків. Кожна крапля іншостічної крові розходиться по жилах всього народу".

Ці Ваші слова заставили мене по іншому дивитися на історію мого українського народу. Я стала читати М.Грушевського, Н.Полонську-Василенко, Д.Яворницького, Г.Кониського та багато інших авторів і зрозуміла, що і чому від нас приховували.

Шановна Галина Сергіївна, Ваща просвітницька праця, Ваша Віра в майбутнє духовне спасіння нашого народу потрібна нам, як свіже повітря. Я прошу Вас, зробіть таку передачу по радіо кожного тижня, як у В.Яворівського чи Н. Земної-Зубицької. Час настав, щоб Ви стали трибуном нашого народу.

Правду, Святу правду Ви пишете в новій книзі "Українське народознавство" на ст. 193: "Велесова Книга має повернутися до свого народу, розкрити таємні знання Пращурів, наших Волхвів, дати народові сити і новий поштовх до Відродження Рідної Віри".

Прикро признатися, що в наших районних бібліотеках м. Шпола "Велесову Книгу" ще не бачили. От тому я дуже прошу Вас, зробіть через Радіо Ваші праці, Ваш голос доступними для нашого народу. У Вас є багато одностудій, зробіть, будь ласка, доступну літературу для дітей. Спасайте наш народ від цієї напасті, що навалюється на нас з екранів телевізорів та інших ЗМІ. Вашими словами: "Якщо цього не зробити сьогодні, то завтра може бути пізно".

Мені стукнуло 67 років, маю трьох одружених дітей і чотири милі внучки, щирі україночки. Радних і під враженням Вашої творчості, з якою мені випадково пощастило познайомитись через іноземниця Ігоря Куріпного, я вирішила вишити "Наш Родовід". Це полотнище, розміром 1,5 x 1,5 метра, вишите хрестиком. За 146 років (1858–2004) наш рід має V поколінь, 16 дерев: це мої батьки – II покоління; батьки моїх батьків – I покоління; ми – III покоління; наші діти – IV покоління; наші внуки – V покоління. В сім'ї моїх батьків було три дочки: Ольга, Галина і я – Олена. Це три зелені гілочки, що пішли вліво – III пок. На першому плані зліва дерево Матіка Антон та Матіка Софія (це мої дідуся і бабуся). А Матіка народився в 1861 р., а помер в 1933. Ці дві дати історичні для нашого народу. 1861 – помер Т. Шевченко, відміна кріпосного права на Русі. Виявляється, мій дід народився кріпаком, а потім став вільним..., щоб померти в 1933 р.

Отже виходить, що наші Предки були свідками живої історії.

Це наші Предки терпіли страшні набіги степових завойовників, які налили села, вбивали людей, забірали молодь в полон і продавали їх в рабство.

Це наші Предки воювали разом за нашу НЕЗалежність під проводом Северина Наливайка та

Богдана Хмельницького, тонули в болотах під Куремейками та під Берестечком.

Тяжка доля нашого мужнього народу віками приховувалась і фальсифікувалась. А нас виховували на лозунгах...

Ще раз про "Наш Родовід" на фото: Мелека – це наш символ дітонародження – хай живе вічно.

Соняшник і пшениця – це хліб і сонце – всьому голова, а дорога між Водою і Землею – це не тільки земля, а й коріння дерев, що йдуть у глибину віків, до наших Пращурів*.

Тобто Сонце, Земля, Вода, Дерево – це символи Життя на землі, це символи вічності, це символи пащої Рідної Віри, якій ще треба відродитися в наших душах.

Шановна, Галина Сергіївна, знаю, як Вам тяжко нести свою Правду для нашого народу. Хай Боги Рідної Віри беруть Вас. Будьте здорова і щаслива.

З повагою, Остапенко Олена Іванівна (м. Шпола)

Дорога Олено Іванівно!

Я широ дякую Вам за цей сонячний лист, який приніс мені почуття радості, що щіні так дорого коштує! Справді, радісно відчувати, що моя праця не пропадає марно, а мого слово доходить до сердець моїх дорогих і рідних українців, яких я так люблю! Я взялася за справу Відродження Віри Предків ще на початку 90-х, тоді, коли зробити це було нікому. Уже тоді розуміла, що протиставляю себе величезній темній силі, яка облутала мій народ тенетами тисячолітньої брехні, але іншого шляху в мене не було. За минулих 15 років багато змінилось, в тому числі й у свідомості наших громадян дещо розвиднилось, створилися громади рідновірів, хоча ще багато роботи всім нам.

Дорога Олено Іванівно! Ви як справжня Берегиня, здійснили величезну працю не тільки для свого Роду, а й подали гарний приклад для інших мам і бабусь усієї України. Тому я з великим задоволенням друкую фото Вашого родовідного дерева та цей лист, сповнений глибокої народної мудрості, на сторінках нашого журналу. Я знаю, що разом зі мною, Вашу роботу високо оцінять і наші постійні читачки, рідновіри, щирі українки і українці. Вони, наснажені цією прекрасною ідеєю, одразу візьмуться до вивчення своїх родоводів і вишивання Древа Роду. Адже наш народ надзвичайно живучий і талановитий!

Через Вас, шановна Олено Іванівно, я дарую місту Шпола кілька своїх книг і часописів "Сварог", які прошу передати до місцевої Бібліотеки. А щодо радіопередач, то я іноді виступаю на різних каналах радіо та телебачення, але це не регулярні передачі. Тому слухачам та глядачам не завжди вони доступні. Пропозиції щодо створення постійних передач добре було б посилати керівникам теле- та радіокомпаній. Хоча вони й не часто дослухаються до голосу народу, та може разом чогось і досягнемо, бо й вода камінь точить.

Дай Боже-Свароже, Вам і Вашій великій родині здоров'я, щастя, процвітання во славу нашої Рідної України!

З вірою в нашу спільну Церемону та з великою повагою до Вас, *Галина Лозко.*

* Вишивку Олени Остапенко "Родовідне Дерево" дивіться на кольоровій вкладці.

ВІТАЄМО МИХАЙЛА СЕМЕНЦЯ З 85-ЛІТТЯМ!

Вельмишановна й дорога Волхвиня Зореслава!

Я одержав два примірники "Сварог" за 2004-2005 роки, висловлюю сердечне дякую.

Оформлення чудове, а зміст матеріалу державницький, національний, патріотичний, Рідний — понад усе! Сьогодні в Україні існує велика кількість релігій, і всі вони чужі, в них немає нічого національного, народного, свого; храми обвішані чужими картинами сумнівного і чужого бога і його апостолів. Вбираємо їх в українське національне вбрання (діву Марію) і все то марно, недоцільно, адже в тих іконах немає нічого божественного. А де наші Святи, де наш Кобзар, пророк, де герої? А все те разом нагадувало б нам про наше славне минуле, яке прищеплювало б національну свідомість, державність, патріотизм, любов і відданість, служити сьогоднішній Україні і її народу!

Закріпити, утвердити українську державність сьогодні, як і в минулому, державні і місцеві урядовці нездатні. В більшості — вони запроданці чужого, приналежні чужій церкві, не мають національної свідомості, а їх погляд звернений на дику північ, говорять окупаційною мовою, вороже ставляться до всього, що нагадує їм українське, а президент України в церковні справи не втручається. Невже?...

З написаного листа вивожу такий висновок: основою утвердження і закріплення української держави, як твердите Ви, Волхвиня Зореслава, може бути лише на основі Триєдності: Рідна Земля — Рідна Мова — Рідна Віра — запорука майбутності!

Михайло Семенець (США)

Михайло Семенець (перший зліва) з родиною

Михайло Семенець з Президентом Національного Університету "Києво-Могилянська Академія" В'ячеславом Брюховецьким в США

Дорогий побратиме Михайло Семенець!

Слава Україні! Широ вітаємо Вас з 85-літтям! Зичимо Вам: доброго здоров'я, бальорого наступного борця за Рідну Віру, за свободу і благополуччя України. Маючи такий поважний вік, Ви активно втручаєтесь у хід подій, на які спроможні вплинути своїм авторитетом, мудрими порадами та добрим словом. Ваші листи публікуються в газетах і журналах України і Америки. Ви повідомляєте президентові Бушу про незалежну Україну і українців Америки, допомагаєте студентам Києво-Могилянської Академії, піклуєтесь про українську мову і долю святинь наших Предків. Честь Вам і хвала! Ми завжди ставимо Вас за приклад патріота України, людини, яка незважаючи на вік, змогла переосмислити нав'язані нам чужинські релігійні догми і повернутися до Рідних Богів. Тож хай Боги дають Вам добро, радість, щастя та довголіття!

Волхвиня Зореслава та рідновіри України.

Рідна, шановна, любима Галино Сергіївно!

Доброго дня Вам і всій Україні зичить рідновірка Вілія. Безконечно вдячна Вам за "Сварог" № 17-18 2005. Ним наші Українські Боги, дякуючи Вам, мене привітали з днем народження: я одержала його 15 січня в моє 72-річчя. Я була така щаслива, аж плакала від радості. Це моє дихання, мій дух, моя душа. Я від народження була язичницею, як і мої діди, як і мама. Але не усвідомлювали цього. В сім'ї ми не поклонялися чужим богам, не ходили до церкви. Ми швидше бігли до лісу, який мама завжди називала нашим храмом.

Тепер Ви!.. Як одкровення, як повернення, як воскресіння духу, зову глибинних пластів душі. Тепер яскравіше, потужніше себе усвідомлюю Українкою. Пишаюся Вами, моя доню. Я завжди питала: "Хто, який народ міг народити Лесю Українку?" Тепер це питання буде з моїх уст звучати і про Вас.

Зі щирою повагою та сподіваннями Вілія.

м. Старокостянтинів

Слава Рідним Богам!

Шановні рідновіри, вітаю Вас з Новоліттям, Великоднем та всіма весняними святами. Радий за цьогорічне видання "Сварога", яке придбав у Києві, ще перебуваючи на Майдані. Всі ці дні стоячи в охороні трибуни постійно бачив в центрі Майдану прапори рідновірів. І хоч кожний день на сцену виходили християнські пони, а рано-вранці, стоячи перед трибуною і дивлячись на Берсгину (монумент Незалежності), звертався до Рідних Богів. Звичайно мені дуже хотілося, щоб на сцену вийшли рідновіри, але не могли ж Ви стати поруч із понами.

А ще хочу повідомити, що Віктор Ющенко, ще коли був прем'єр-міністром, приїжджав поклонитися Цар-могилам, що стоять на кручах над Сулою-рікою в Сумській області. Надсилаю також світлинку, де знятий вітрек при в'їзді в наше село. Він, до речі, і відбудований був при сприянні Віктора Ющенка, тоді ще народного обранця. У відбудові і я брав участь. А зйомку зробив сільський голова Іван Петрівний, увічпивши також і делеку-чорногуза, що мешкав поруч, і який обіцяє і в наше село принести Дажбожих онучат, от тільки мабуть після того як село буде мати красуню назву, а не томашівка, де живуть нащадки Хоми, як писав незабутній наш земляк Дмитро Білоус.

Зараз товариство "Просвіта", до якого від недавнього часу і я належу, збирає кошти для "Тарасової церкви". Я вже говорив на деяких зібраннях, що храм для увічнення пам'яті Тараса Григоровича Шевченка не повинен бути християнським, це було б несправедливо по відношенню до Кобзаря. Було це питання порушувати і надалі. На все Вам добре.

*Панченко Дмитро Григорович,
с. Томашівка Сумської обл.*

Вельмишановна Галина Сергіївна!

Мені повезло. Свого часу я купив Ваші книги "Українське народознавство" і "Коло Свароже". Величезно Вам спасибі за Вашу велику працю по відтворенню нашого українського буття. Я ще вивчаю їх...

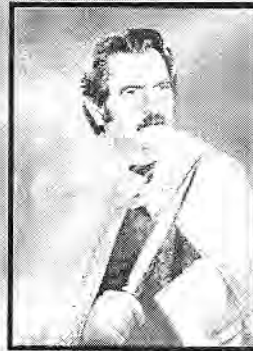
Моя бабуся Парасковія Василівна (народилася 28.10.1890, померла 06.05.1970) казала мені, що ця церква (юдейо-християнська) чужа нам – і святі там чужі, і віра чужа, а ходили туди, щоб помолитись Богу, а не поклонятися їхнім "святим". Це я добре запам'ятав, і тому Ваші висновки сприйняв як істину, тим більше, що вони підтверджені великим переліком першоджерел. Ясно, що це лише початок величезної роботи, і її повинен виконувати великий колектив вчених, аналізувати першоджерела як в усіх регіонах України, так і в наших сусід білорусів, поляків, словаків, хорватів, прибалтів, молдован, румун, інших.

Галина Сергіївна, посилаю Вам копію статті з "Селянської газети" (14.01.2005) про християнські свята. Невже ж перший день кожного року присвячений обрізанню Ісуса Христа? ...Та це ж – ганьба людства! До речі, мені здається, що "Отче наш" – дохристиянська молитва.

Поздоровляю Вас із Різдом Божича і бажаю доброго здоров'я, доброї долі, натхнення і успіхів у Вашій вкрай важливій роботі.

Володимир Валентинович Бриль, Харків

Вігійшов у вічність Волхв Слак Какосян

24 серпня 2005 року внаслідок сильного запалення легень на 69-му році життя відійшов у вічність головний волхв Вірменії Едвард Какосян (волхвівське ім'я Слак).

Він народився в 1936 р. в інтелігентній сім'ї із стародавнього вірменського роду Слакунінів. Закінчив філологічний факультет Єреванського державного університету. У 1961 заснував групу "Месроп Машхот" (за ім'ям засновника вірменського алфавіту), яка боролася за збереження вірменської мови. У 1964 р. був заарештований у так званій справі "7 патріотів" і засуджений. Після тюрми працював учителем вірменської мови в селі Кахса і викладав у Єреванському державному університеті. У 1979 через непокору радянському режиму був вимушений переїхати в США. Там він познайомився з трьома учнями Великого Гарсина Нжде (засновника вірменського націоналістичного Вчення, генерала, філософа, який жив у 1886–1955 рр. і помер в ГУЛАГу). Його учні боролися за відновлення вірменської Рідної Віри. Цими людьми він був посвячений на "арорді" (рідновіра), а пізніше на головного волхва Вірменії.

У 1989 році була видана священна книга вірменських рідновірів "Ухтатирк" (Книга Заповітів). Після національного відродження Вірменії, в 1990 р. Едвард Какосян повернувся на батьківщину і заснував громаду "Арордінері Ухт" (Орден синів Арії). Ара – Бог-батько, Бог Сонця вірмен, які мають родову віру. У 1990 р. видана книга "Аратська міфологія". У 1992 р. він видав священну книгу "Сотворення Роду". Громада вірменських язичників, визнана державою, завдяки Волхву Слаку почала правити язичницькі свята у єдиному язичницькому храмі в м. Гарні. Почали здійснюватися рідновірські весілля і посвячення в арійську віру "арорді".

Едвард Какосян – автор багатьох книг: "Євангеліє Вірменського Воїна", "Розмова з природою", "Символи вірменської мови" та багатьох статей. Його роль у відновленні арійської віри вірмен після 1700-літньої християнської експансії – безцінна. Його всі любили і поважали як добру й мудру людину. Вірменці порівнюють його діяльність з життєвим подвигом українського Волхва Володимира Шаяна. Зусиллями Великого волхва Слака у Вірменії відновилося жрецтво.

Вся община і вірменська діаспора скорботно проводжала Волхва Слака в останню дорогу. Згідно заповіту, його тіло спалили. Своєю смертю великий Волхв відновив стародавній арійський звичай спалювання тіл померлих. Згідно з Аратською міфологією, перший вірменши Арі був створений з воїно, тому аріїв по смерті слід спалювати. Перший юдей був створений із землі, тому юдеї зберігають тіла померлих у землі.

Едвард Какосян назавжди залишиться в нашій пам'яті. Його життя – величній внесок не тільки у відновлення вірменського рідновір'я, а й усього арійського Відродження.

Слава тіару Слаку! Вічна йому пам'ять!

150 років від дня народження Івана Франка

ВЕЛЕТЕНЬ ДУМКИ І ПРАЦІ

Найбільше і найгостріше ми відчуваємо єднання з духом наших славних попередників у час їхніх ювілеїв... Щойно 27 серпня 2006 року виповнюється 150 років від дня народження великого сина України Івана Яковича Франка, якого по праву вважають велетнем думки і праці (М. Возняк). Син простого коваля з села Нагуєвичі на Львівщині, він лише завдяки своїм винятковим здібностям і працьовитості, отримав високу освіту (Львівський і Чернівецький університети) і став класиком української літератури. Його перу належить сила сильна художніх поетичних і прозових творів. Щирий Соцєпоклонник М. Коцюбинський писав про нього: "Літературна продуктивність Франка така велика, що ще... коли святкували 25-літній ювілей його літературної діяльності, один список його творів займав цілу книжку на 127 сторінок". Дійсно, навіть сьогодні важко точно визначити, у скільки томів можна вмістити всю його титанічну спадщину. Нині відомо, що здійснене в ХХ ст. 50-томне видання його праць виявляється неповним. Літературознавці досі знаходять невідомі його твори.

Та Іван Якович Франко, насамперед, професійний філософ, глибокий мислитель і науковець. У 1893 році він захистив докторську дисертацію у Відні (Австрія). Як писав про Івана Франка Володимир Шаян: "...Після знайомства із усіма системами філософії і соціології, заявить Франко твердо, рішуче і правдиво, що немає в них усіх спасіння, ані ліків на недугу людства" [В. Шаян, ВПН, 601].

Рідновіри України по праву вважають Івана Франка одним з предтеч Відродження Рідної

Віри. Наукові відкриття початку ХХ ст. дали змогу Франкові переосмислити біблійну міфологію і ясно вказати її справжнє юдейське коріння. Його книжка "Поема про Сотворення Світу" досі маловідома в Україні, бо майже увесь тираж цієї праці був спалений християнською церквою. Серед українських емігрантів зберігся один примірник з автографом, подарований пані Сушковій, і книжка була перевидана в Канаді 1918 р. під назвою "Біблійне оповідання про Сотворення світа в світлі науки" [див. також: Сварог, № 4]. В Україні ця праця була надрукована лише в

1982 р. у повному зібранні творів, але лишилася майже непомічною серед великої кількості публікацій. Друге життя цій невеличкій книжечці дали українські рідновіри, почавши передруковувати фрагменти і окремі брошури, переважно "самвидавівські". Саме вони й привернули до неї увагу дослідників, зокрема тих, хто вивчав так звану "антисемітську проблему", яка насправді є проблемою сіоністської загрози в цілому [Поема про Сотворення Світу, МАУП, 2003].

І. Франко шляхом ретельного релігієзнавчого, археологічного, текстового, порівняльного аналізу показав методи створення біблійних писань та їхню антилюдяну сутність, бо вже сам побачив ту облуду, яку несли в парод ці книги: "...наша церков, ідучи за оповіданнями жи�івських рабів, стоїть на тім, що ті книги написав сам Мойсей, значить, найперший і наочний свідок усього того, що робилося; те чого він не бачив (отже, про сотворення та потоп світа, про патріархів і т. ін.), він написав із оповідання самого Бога... Перечитавши швидко ті Мойсєві книги, вчені люди швидко переконалися, що

признавати їх написання Мойсеем нема ніякої підстави... скрізь у них говориться про Мойсея в третій особі, як про чоловіка постороннього, а в останній книзі оповідається навіть про смерть і похорон Мойсея; значить, сього вже певно не міг написати сам Мойсей". Далі І. Франко вказує ті давні тексти пгумерів, вавілонян, з яких були взяті біблійні міфи і перероблені єврейськими рабинами на свій смак: про Адама і Єву, Вавилонську вежу, Ноїв ковчег та ін.

Дослідник творчості Івана Франка Василь Яременко у передмові до нового видання цієї його праці пише: "Франко ґрунтовно вивчає Біблію, анологетичну книгу іудейської релігії, у зіставленні з іншими релігіями і віруваннями. Він фактично створює компаративістичне релігієзнавство..., студіює нехристиянські релігії, перевіряє стародавні тексти, зокрема і біблійні, здобутками таких наук, як історія, археологія, природознавство, фізика, астрономія, філософія... Любов до знання і правди приводить Франка до викриття грубої брехні, підробок, ідеологічних фальсифікацій, які руйнують життєву мораль і велич правди, закладених в інших філософіях і світових релігіях, а це тільки в іудейській і християнській".

Так Франко доходить висновку, що П'ятикнижжя Мойсееве (воно ж — юдейська Тора) не автентична пам'ятка, а лише ідеологічна компіляція старовавілонської поеми "Інума Ліш", "Книги жерців" та інших, виконана кількома єврейськими рабинами впродовж досить тривалого часу, причому значно пізніше, ніж стверджують юдаїсти.

Крім наукових праць, Іван Франко написав багато художніх творів, де з великою документально-художньою силою передані етнічний уклад життя і українські звичаї, часто в боротьбі з чужорідними елементами різного роду визискувачів та понсволовачів. Зокрема, язичницька тематика його творчості з найбільшою силою розкрилася в художньому творі "Захар Беркут", що має підзаголовок "Образ громадського життя Карпатської Русі в XIII віці". Головний герой твору — справжній давньоруський вождь Захар Беркут. Показано також вічовий уклад суспільного життя наших Предків, високі моральні якості язичників-рідновірів, побут язичницької громади, яка вже знає про появу християн на Русі, однак, міцно тримається рідного звичаю та Рідних Богів: "Батьки наші казали нам, що до чистого діла треба чистих рук", "Мудрі ірава наші походять не від твого князя, а від ділів і батьків наших". Майстерне зображення громадського Віча, молитва Захара Беркута до Сонця-Дажбога, опис язичницької корогви (знамена), з вишитим золотим ликом Дажбо-

жим та срібним ланцюгом, вражають своєю архаїчною правдою. Віче відбувається під старезною липою, з-під якої витікає святе джерело — картина цілком нагадує язичницьке капище, яке ще існує в XIII ст. Кам'яна статуя Сторожа, до якого шовести дівчата "складають вінки з червоного огнику" — це святиня тухольської громади. Напередодні монгольської навали громада звертається до Рідних Богів і вони рятують поселення Тухля від цілого ворожого війська.

Про те, що подумки Франко і сам звертався до Рідних Богів, свідчать деякі його поезії, зокрема, в збірці "З вершин і низин" вміщений вірш "Схід Сонця", який автор декламував на першому з'їзді "Общества імені М. Качковського" в Галичі 20 січня 1875 р. у великій залі Народного дому. Наведемо кілька строф, які насправді можна вважати своєрідною молитвою до Перуна:

О, сильний предків наших Боже!
Ти ж нам із давна призначив
Супроти тьми стояти насторожі.
Глянь, ворог тьмою нас укрит.
О доки ж, доки виглядати
Нам з щітьми ночі світла дня?
І доки, доки ж пам ридати,
Що тьма нас тисне і гризти?
О доки ж, доки світ дримає,
Не розкрива зі сну очий?
Доки не блячить і не зпас
Того, що ти велів, святій?

Любові, братньої любови
Поміж пародами нема!
Устами всяк про неї мовить,
Але до діл душа німа.
Збуди, о отче, своїм словом!
Сей світ з важкої дримоти!
А хоч би і могутнім громом
Збуди, безсильних захисти!
Чей, грім, що гори в порох крушить,
Перед котрим земля дрожить,
Ті серця кам'яні порушить,
З них сон зжене і їх заставить жить...

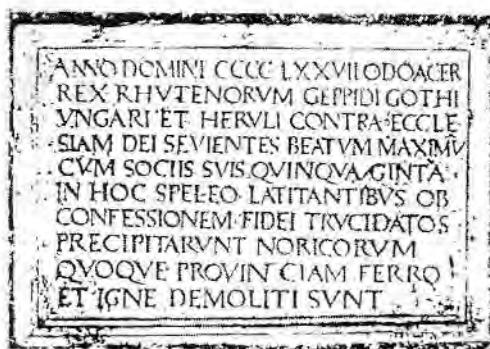
[З вершин і низин, с. 226].

Інтерес до прадавньої релігії у Франка був досить цілеспрямованим. Він шукав коренів арійської мудрості у ведійських текстах, переклав кілька частин Махабхарати українською мовою. Головною заповіддю Івана Франка було прагнення до Правди, яка "спочатку хоч і буває гірка", але згодом стає "солодкою спасительною людства".

Галина Лозко. "Пробуджена Енея"

ОДОНАЦЕР – СЛАВЕТНИЙ КНЯЗЬ РУТЕНІВ

Майже забутий істориками, рутенський князь Одоакр (жив бл. 433–493 рр.). У 457 р. він розбив державу північно-германських племен, які вторглися у басейн Дунаю [1. 634]. У латинських джерелах відомий, але нашою офіційною наукою проігнорований факт захоплення цим князем римського престолу. Дійсно, 23 серпня 475 року слов'янин Одоакр (Одоацер) став королем Італії. Його ім'я, на думку ба-

гатьох вчених, не має лінгвістичних аналогів у слов'янських мовах, з якими його можна порівнювати, тому серед дослідників не існує одностайності щодо етнічного походження Одоацера. Оскільки в ті часи греки та римляни не вміли точно передавати на письмі наші слов'янські слова (не вистачало необхідних букв, неправильно чули та не розуміли їх значення), то у різних іноземних хроніках його ім'я має десятки варіантів написання: Одоацер, Одоакр, Одовахар, Одоахрос, Одокрехім та ін. [2. 186, 271].

Павло Крат пояснює етимологію (походження та значення) його імені від слов'янського вакар = "пастух, проводир" [3. 160]. Серед західноєвропейських істориків прийнято вважати Одоацера герулом [4. 259]. Та як би іноземці не намагалися затемнити це ім'я, однак, слов'янське походження Одоацера засвідчене написом, що лишився на могилі убитих ним християнських ченців, похованих разом з їхнім єпископом (нині територія Австрії): "Odoacer Rex Rhutenorum" (Одоакер – Цар Рутенів).

Цей напис виграбований на мармуровій плиті, встановлений у катакомбах "Монашої Гори" колишнього м. Ювавума – фортеці в провінції Норік, яка за своє багатство і величчя палаці була названа "Північним Римом" (нині Зальцбург). Я наведу повний переклад тексту напису і його світліну: "Року Божого 477 Одоацер, король Рутенів, Гепідів, Готів, Унгарів та Герулів, виступаючи проти церкви божої, благочестивого Максима з його 50 учнями, що молилися з ним в цій печері, за сповідання віри жорстоко мучено та скинуто вниз, а провінцію Норікум мечем і вогнем спустошили". Ця плита, як твердять місцеві туристичні проспекти, була вмурована в стіну катакомби, де відбувалися молитви перших християн, у 1525–1535 рр., а ці відомості, як повідомляє А. Лева, "взяті з Літопису Готфрида Вінтерберського XII ст." [5. 13–14].

Наступ Римської імперії на слов'янські землі в часи імператорів Непота і Августула відбувався разом з поширенням ними християнства. Отже йшла запекла боротьба слов'ян з духовним і фізичним поневоленням. Під проводом короля Одоацера, який об'єднав багато слов'янських та інших племен, язичники знищували перші осередки чужовір'я на своїх землях. Факт його розправи над християнськими місіонерами свідчить, що на початку своєї бойової та політичної кар'єри Одоакр був язичником. Він пробув на італійському престолі понад 14 років (за іншими даними – 17). За цей час, як твердять історики церкви, він прийняв аріяство – зрозуміло, що християни вважали його "єретиком" [3. 160].

Ще за часів Богдана Хмельницького наша вітчизняна історія була краще поінформована про героїчну боротьбу і політичну діяльність короля Одоацера.

Сам гетьман Хмельницький був високоосвіченою людиною і згадував руського героїчного князя Одоацера як зразок для підняття бойового духу козаків у своєму Білоцерківському універсалі: "Навіть стародавній Рим, що може називатися матір'ю всіх європейських міст, який володів багатьма державами й монархіями і пишався колись своїми шістьмастами сорока п'ятьма тисячами війська, в давні віки взяла й чо-

тирнадцять літ тримала далеко менша проти згаданої збірної бойова сила русів із Ругії від Балтицького, або Німецького помор'я, на чолі яких стояв тоді князь Одоацер, – сталося це в 470 році після Різдва господнього. Отож ми йдемо за прикладом наших давніх предків, отих старобутніх русів, і хто може заборонити нам бути воїнами і зменшити нашу лицарську відвагу!" [6. 82].

Так, цілком очевидно, що за часів Богдана Хмельницького наші Предки знали вітчизняну історію краще за нас. Можливо, їм були відомі древні джерела, які до нас не дійшли. Приміром, Велесова Книга, яка згадує князя Одоацера під ім'ям Одокрехіма. Дошка 28 розповідає, що він героїчно воював з готами, і вбив їхнього володаря Дестеріха, після чого вирушив на Рим, де переміг численні римські легіони і поклав велику данину на римлян [2. 28].

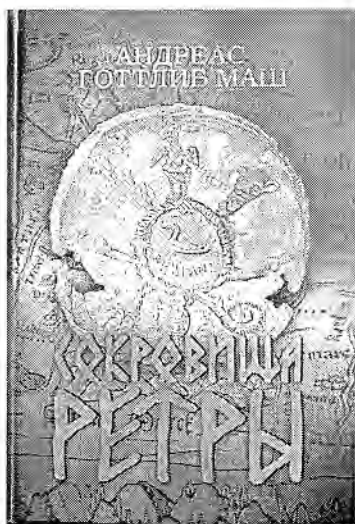
Остроготи, очолювані християнином Теодориком, запекло воювали з Одоацером, який фактично володів землями від Сицилії до Далмації, і навіть далеко через Альпи сягала його влада [4. 250]. Кілька важких битв відбулися між ними: перша – на річці Ізонці близько Аквілеї 23 серпня 489 року, друга – над річкою Адигою біля Верони того ж року. Війська Одоацера були розбиті, з рештою свого війська він замкнувся в місті Равенні і вів тривалу оборону. Місто охопив виснажливий голод, і Одоацер мусив запросити перемир'я. Римський єпископ закотив інтригу, спонукаючи Одоацера до перемир'я з Теодориком, і влаштував їм "дружню зустріч". Прийшовши в гостину до Одоацера, Теодорик підступно вбив його, всадивши ножа в спину. Падаючи, Одоацер скрикнув: "Боже, де ж правда?" [3. 160–169]. Це сталося в 493 р., після чого Римська імперія, що вже нагадувала "інтернаціональний казан", так і не склавши єдиного цілого, розпалась [4. 250]. Ми, рідновіри, повинні пам'ятати, що він став знаковою постаттю воєначальника, який поклав кінець тисячолітньому пануванню Риму. А його війна з християнством – яскраве свідчення боротьби слов'ян проти засилля чужовір'я в V ст. та за збереження Рідної Віри.

1. Прицак О. Походження Русі. Стародавні скандинавські саги і Стара Скандинавія. – К.: Обереги, 2003. – Т. 2.
2. Велесова Книга. Волховник / Переклад, упорядкування, словник Г. Лозко. – К.: Такі справи, 2002.
3. Крат П. Українська стародавність. – Торонто, Канада – Буенос-Айрес, Аргентина, 1958.
4. Дейвіс Н. Європа: Історія. – К.: Основи, 2002.
5. Лева А. Розвідка про князя Одоацера // Українське Відродження. – 1989. – № 25. – С. 13–14.
6. Величко С. Літопис. – К.: Дніпро, 1991. – Т. 1.

Галина Лозко. "Пробуджена Енея"

КНИЖКОВИЙ ОГЛЯД

Маш А.Г. *Сокровища Ретры.* – М.: Слава!, 2006.

Щойно у видавництві "Слава!" побачила світ унікальна для всіх рідновірів і шанувальників прадавньої культури книта німецького автора Андреаса Готтліба Маша «Стародавні богослужбові предмети ободритів з храму в Ретрі на озері Голдернцер». Її оригінал був опублікований готичним шрифтом старою німецькою мовою в Берліні 1771 р. Знадобилося більше двох століть для того, щоб це цінне дослідження стало доступним для читачів-слов'ян. Переклад на російську мову здійснено доктором історії А. Бичковим. В анотації для наукових бібліотек ми зберегли повну назву оригіналу, а на обкладинку винесли тільки два ключові слова – СКАРБИ РЕТРИ. Вони стисло і ясно передають значення нашого видання для широкого кола шанувальників рідної старовини.

Пан Андреас Готтліб Маш (Andreas Gottlieb Masch) був придворним радником, проповідником і сусерінтендантом міста Ной-Штреліц в Мекленбургському герцогстві. У XVIII столітті воно охоплювало стародавню землю полабських слов'ян – ободритів (obotriten), що жили на узбережжі Варязького моря.

Колекція богослужбових предметів, описана паном Машем,

спочатку належала, на думку автора, язичницькому храму в місті Ретра (Rethra). Цей священний центр був розташований у Передній Померанії між річкою Піною (Pene) і верхів'ям річки Хафель (Havel). Тут, серед безлічі озер і боліт, що утворилися в результаті великого потону, жило колись стародавнє плем'я редаріїв (retharien). Їх сусідами були бодричі, лютичі, гаваліане, волиняне, руяне та інші венди, під якими германці розуміли різні племена західних слов'ян. Після насильницької християнізації та германізації землі частково скорених, а частково вигнаних з рідних земель вендів стали власністю німецьких феодалів та увійшли до складу Німеччини.

А. Маш сприймає скарби ободритів, знайдені в кінці XVII століття на Замковій горі біля селища Прідльвіц в окрузі Ной-Штреліц, як стародавню спадщину своєї Вітчизни, де венди були значною частиною населення. Він надає багато уваги докладному опису місцевості географії, доводячи, що досліджені ним археологічні знахідки належали саме знаменитому святилищу в Ретрі, згаданому в хроніках Титмара Мерзбургського, Адама Бременського і Гельмольда. Храм, що мав важливе релігійне і стратегічне значення для вендів, неодноразово ставав об'єктом зіткнення протиборчих сил язичників і християн, і був, врешті-решт, зруйнований християнізаторами в XI столітті.

Наукову і загальнокультурну значущість прильвицької знахідки важко переоцінити. Образно кажучи, її можна порівняти зі скарбами Трої, а самого А. Маша – з німецьким археологом Генріхом Шліманом. Понад шістдесят стародавніх предметів, серед яких є унікальні статуї язичницьких Богів, священні зображення людей і тварин, жертвовні підноси, обрядові ножі та інше храмове начиння, – разом складають цілий археологічний музей, за яким можна відновити спосіб релігійного життя вендів. Книга ілюстрована графічними зображеннями

скарбів, виконаними з натури ще у XVIII ст.

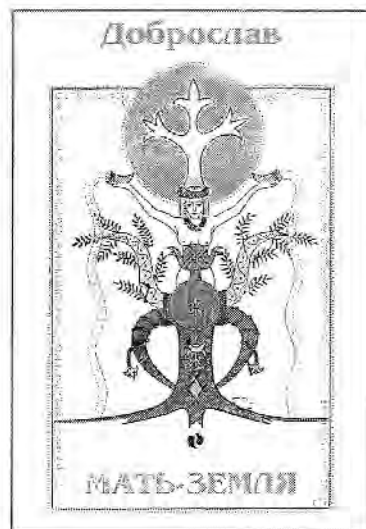
Нове російськомовне видання стало можливим завдяки ініціативі та творчій співпраці видавничого колективу: Павла Тулаєва, Олексія Бичкова, Валерія Чудінова, Галини Лозко, Олександра Пешка та Олєни Шеломенцевої.

Буян

Доброслав. *Язычество как волшебство.* – Т. 1; *Мать-Земля.* – Т. 2. – М., 2005.

У Росії завершіне двотомне видання вибраних праць Доброслава (Олексія Олександровича Добровольського), патріарха та ідеолога російського язичництва.

Перша збірка "ЯЗЫЧЕСТВО КАК ВОЛШЕБСТВО" (М., 2005, "СЛАВА!", 304 стор.) включає його ранні праці, що раніше публікувалися брошурами малого тиражу. Це "Дерево-цілитель", "Світославіє", "Вовк – собака Лісовика", "Захід і світанок язичества", "Радість сонцеклошника", "Язычество как Волшебство". Включена до збірки "Пам'ятка Руському Націонал-соціалісту: Честь і Вірність" – маніфест сучасних громадсько-політичних переконань мислителя. Книга розпочинається біографією Доброслава, інтерв'ю про його життєвий шлях, а завершується післямовою укладача збірки – Буяна (П. Тулаєва).

Друга книга Доброслава «МАТИ-ЗЕМЛЯ» об'єднує праці, присвячені Рідній Природі, Богам, тьмниціям і невідомим силам. Цей том містить великий нарис «Мати-Земля: Чудо-чудное, Диводивное» з підзаголовком «Вступ у геобіологію»; дослідження про магію запахів «Арома Йога»; етнологічне есе «Русалки: хто вони?»; натурфілософські роздуми «НЛО як окультина реальність», а також вибрані статті в розділі «Берегиня». Відкривас книгу передмова Буяна «В Раю Рідної Природи», а завершус додаток Волхвині Зореслави «Култ Матері-Землі у слов'ян». Видання розраховане на широке коло читачів, незалежно від віку і місця мешкання.

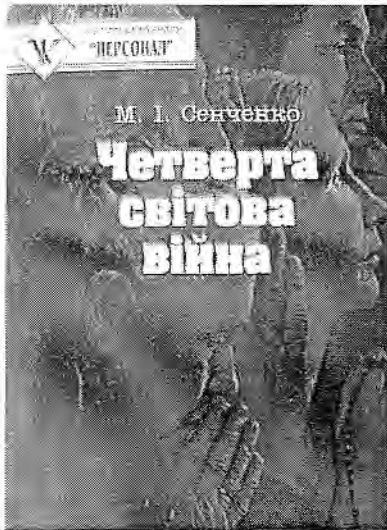
Ціна двох томів в Україні (включаючи поштові послуги): 60 гривень.

Ціна однієї книги – 30 гривень.

Замовлення виконуться після отримання передоплати поштовим переказом за адресою редакції «Сварог».

* * *

Сенченко М. Четверта світова. Інформаційно-психологічна війна. – К.: МАУП, 2006. – 64 с.

Більшість народів України зберігає свої традиції, свою релігію, культуру, менталітет. Приміром, євреї проводять свої заходи і святкують свої свята. Мають свої театри, синагоги, школи, спортивні зали – тільки для євреїв. Татари регулярно проводять своє свято Сабантуй. І так більшість народів і народностей. Мусульмани і буддисти, скажімо, добиваються дозволу відкрити свої мечеті і храми на території нашої країни. І це добре, що люди підтримують свої традиції, не забувають законів своїх пращурів. Ті ж такі малі народи намагаються зберегти чистоту своєї нації, одружуючись із жінками своєї нації.

Немає жодного українця, який би звинувачував інші народи в то-

му, що вони намагаються зберегти чистоту своєї нації, своєї крові. Та варто самим українцям повести мову про українців, про чистоту своєї нації і крові, про свою правдивну віру, про український уряд і українську Верховну Раду, умиць здійснюється гвалт: націоналісти, антисеміти, і ще дошкульніше – нацисти, тобто фашисти. Чого б то? Чому українці не можуть обстоювати право мати в паспортах графу «національність» та вимагати створення українського уряду, парламенту, зрештою, право мати українського прем'єр-міністра? Варто комусь лиш обмовитися про таку необхідність, відразу логічні докази залушуються виттям про націоналізм або ж навіть шовінізм українців. А як же бути з «націоналізмом» і «шовінізмом» інших? Не логічно. Купи не тримається. Сьогодні найнезахищеніший – саме український народ. Бібліотеки, архіви, музеї – знищуються. Не виділяються кошти на придбання книг, на утримання обслуговуючого персоналу, на ремонт і охорону приміщень. Більшість українців глибоко впевнені, що цього б не було, якби в уряді і Верховній Раді України домінували УКРАЇНЦІ!

Так пише у вступі до нової книги М. Сенченко, відомий конспіролог, автор багатьох аналітичних книг про сучасний стан інформаційної війни і протистояння націй і рас. В книзі подані характерні особливості Четвертої світової війни, сутність агресора і його жертви, типологія інформаційної зброї та подані пропозиції щодо відсічі глобалістам.

Книгу можна придбати у кіосках МАУП.

* * *

Истархов В. Что такое «Мертвая вода»? – М.: Русская правда, 2005. – 112 с.

Нова праця відомого в Росії та Україні мислителя, який став популярним завдяки своєму бестселлеру «Удар Русских Богов», що вже витримав мабуть з десяток різних перевидань. Цього разу Володимир Истархов розповідає про політичний рух «Концепция общественной безопасности России» (скорочено КОБР), який нещодавно з'явився в Росії, і називає себе під умовним шифром «Мертвая вода».

В.Истархов відкриває секрет невідомої групи авторів (переважно відставні генерали), що називають себе «Предиктором Росії» (раніше називались Предиктором СРСР). Амбіції у цієї групи надто високі, а свою концепцію вони вважають

«істиною в останній інстанції». Критиці цієї КОБРи й присвячена праця відомого нам автора, який, вказавши на всі позитивні і негативні особливості мертвоводників, все ж дав їй гідне визначення – «красномордая большевистская левота». Книга буде цікавою як для рідновірів, так і для всіх релігійознавців та державних діячів.

* * *

Попович Мирослав. Червоне століття. – К.: АртЕк, 2005. – 888 с.

Книга відомого вченого представляє новий жанр філософії історії, «щось на зразок філософії історії, науки чи філософії мистецтва».

Для рідновірів, та й для науковців, зокрема, буде цікавим погляд на єврейство та засади їхньої релігії – як на одну з головних причин «виняткового» становища юдеїв в усі часи і в будь-яких державах. Автор стверджує, що Талмуд у євреїв має прихований зміст, що «надає виключної ваги поведінковим нормам», які сприяють «відділенню євреїв від неєвреїв» (ст. 59). Рідновіри про це знають давно. Нарешті і професійний філософ називає речі своїми іменами: «Християнство виникло як секта в іудаїзмі і визнає сакральним увесь текст Танаху – Старий Заповіт» (ст. 57). Звичайно, в книзі Мирослава Поповича йдеться не тільки про це. Філософія історії має справу не з подіями самими по собі у їх часовій послідовності, а з історичним змістом подій. Книга є важливою в науковому і культурному житті України.

Щодо придбання книги звертайтеся до видавництва «АртЕк»: тел. (044) 295-29-32 та в книгарні України.

ЗАПРОШУЄМО НА МІЖНАРОДНИЙ СЕМІНАР «АТЕНЕЯ»

«АТЕНЕЙ» – ШКОЛА АФІНИ

«Атенея» спочатку був аристократичною школою, а однойменні журнали – трибуною інтелектуальних лідерів. Наш міжнародний семінар «БІЛИЙ ПРОРИВ» у Криму робить черговий крок назустріч до цього високого Повернення. Вперед – до Рідних Богів, до архетипу нашої Раси, до бажаної Перемоги! Основна мета: розробка стратегії, тактики і методів відродження білих народів з урахуванням реальної діяльності учасників семінару.

У ПРОГРАМІ ПЕРШОГО СЕЗОНУ: з 15 по 21 вересня 2006 року:

Містерія «БРАМА ОЛІМПУ» (відкриття і закриття семінару)

Лекції наших знаменитостей для вузького кола.

Семінари провідних авторів АТЕНЕЯ в міні-групах.

Відкриті дискусії і приватні діалоги.

Особисте спілкування з нашими лідерами у вільний час.

Конкурс АТЕНЕЯ на кращий виступ.

Нагородження переможців, урочиста трапеза і гуляння.

Приватний відпочинок, морські купання, екскурсії.

ЗАГАЛЬНА ВАРТІСТЬ СЕМІНАРУ:

Загальна пільгова вартість семінару включає такі його форми, як слухання лекцій, участь в їх обговоренні, в семінарах, диспутах, а також відкритті і закритті школи, розрахованої на сім днів, складає 320 євро. Вона не включає витрати на проїзд і харчування. Заявки на приватні консультації оплачуються в індивідуальному порядку на місці. Для охочих відвідати окремі заходи щодо приватного вибору, ми повідомимо розцінки індивідуально:

Зарахування до складу слухачів АТЕНЕЯ відбувається після оформлення письмової заявки, індивідуальної співбесіди і передоплати у Києві або Москві (жителі Криму можуть зробити передоплату на місці). Тут же видається робоча програма школи з докладним розкладом заходів.

РОЗМІЩЕННЯ

Помешкання в комфортабельному готелі в районі Феодосії за окремим рахунком. Ціна одного місця для слухачів АТЕНЕЯ в період семінару (з урахуванням дня заїзду і від'їзду) – 10 євро за людину. Харчування (сніданок і обід за домовленістю) – 12–15 євро на день. Ціни на сезон 2006 року.

ДОКЛАДНІША ІНФОРМАЦІЯ НА САЙТІ: www.ateney.ru

Довідки за адресами:

Тулаєву Павлу Владимировичу, а/я 11, Москва, Россия, 109462.

E-mail: ateney@yandex.ru

Лозко Галина Сергіївна, до запитання, Київ-61, Україна, 03061.

E-mail: rod@svitonline.com

